

சிவமயம்.

திருப்பரங்கிரிப் புராணவசனம்.

இஃது

திருநெல்வேலிச்சில்லா சாத்தூர்த்தாலுக்கா

சிவகாசி ம-நா-நா-ஸ்ரீ 6

அ. சு. வேலாயுதம்பிள்ளையவர்கள்

வேண்டுகோளின்படி.

தேற்றூர்ச் சமஸ்தான-வித்தவான்

மூ. ரா. அருளுசல்க்கவிராயரால்

ஸ்ரீ. நரம்ப அழகியதேசிகாவர்கள்

செய்த

,செய்யுளுக்கிணங்கச்செய்யப்பெற்று

ஷை வேலாயுதம்பிள்ளையவர்கள்

பொருளுதவிகொண்டு

சென்னை.

மதராசு ரிப்பன் அச்சியந்திரசாலையிற்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

விகாரிஸ்ரீ கார்த்திகையர்

இதன்விலை அரை

உ
சிவமயம்.
மு'கவுரை.

—●●●●—

பாண்டிவளநாட்டிலே இராசதானியாகிய மதுரைமாநகரத்துக்குத் தென்மேற்கிலே ஸ்ரீ ஞானசம்பந்த சுவாமிகளாலும் ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளாலும் பாடப் பெற்றதும, மதுரைக்கடைச்சங்கத்துத் தமிழ்த்தலைமைப் புலவராகிய நக்கிரதேவர் அருளிச்செய்த, 'திருமுருகாற்றுப்படை'யென்னும் பிரபந்தத்துள் முதற்கட் கூறப்பட்டதுமரீகிய திருப்பரங்கிரியி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற குமாரக்கடவுள்மீது திருநெல்வேலிச் சில்லாச் சாத்தூர்த் தாலுக்காச் சிந்தப்புவியென்னுங் கிராமத்தில் வசிக்குந் தொண்டைமண்டல வேளாளர் குலதிலகரும், சங்கரலிங்க முதலியாரவர்கள், குமாரரும், சிவபத்தி குருபத்தி அடியாற்பதிகளிற் சிறந்த வருமாகிய வீரபமுதலியாரவர்கள், அன்பின் மிகுதியினாலே பிள்ளைத்தமிழ்ப் பிரபந்தமொன்று பாடுகவென்று அடியேனை வேண்டுகோள் செய்தார்கள். அவ் வேண்டுகோளுக்கிசைந்து அவ்வாறே அடியேன் சிற்றறிவிறு செட்டியமடமுந் திருவருளே துணையாகக்கொண்டு பாடிமுடித்த பிள்ளைத் தமிழிலே சில சில பாடல்களைத் தற்காலடி கொழுப்பு வாசியாயிருக்கும், நாட்டுக்கோட்டை வணிகர் குலமணி போல்பவரும், சிவநேசரும், சிவபுண்ணியமே திரவியமெனத் தெளிந்த சித்தமுடையவரும், வள்ளற்றன்மை யுடையவ்

நாம, ஆகிய வெ. அ. நு. ரா. ம. மெய்யப்ப செட்டியாரவா
கள் டெர்சொல்லிய முதலியாரவர்களாற் கேள்வியுற்று மகி
ழ்ச்சியடைநது தக்கவாறு பொருளுசவிசெய்து திருப்பரங்
கிரிக் குமார்க்கடவுள் சநிதியிலே அவரது திருவருளாலே
பிள்ளைத்தமிழ் மாலையாகிய பிரபந்தத்தை அரங்கேற்றுவித்
தார்கள். அதன்கீழ் அப்பிள்ளைத்தமிழ் முழுதும் வ. சித்
துணர்ந்து மனதிலுநது இதைபுறம், இதுனுடன் பகழிக்கத்
தர்பாடிய திருச்செந்தூர்ப் பிள்ளைத்தமிழையும், பலபிரதி
களைக்கொண்டு பிறழயறப்பரிசோதித்து, அச்சியற்றவேண்
டுமென்னுங்கருத்தினைபுண்டயவராய், சேதுப்புராணம் பாடி
யருளிய நிரம்பவழகிய தேசிகர்க்குத் திருப்பரங்கிரிப் புரா
ணத்துக்குமு, வென்றிமாலைக் கவிராசாசெய்த திருச்செந்தூர்
த்தலபுராணத்துக்கும் இணங்க மிகவும் எளிய நடையில்
கற்றாருக்குங் கல்லாதாருக்கும் பயன்படுமாறு வசனமெழு
துவிததி மேற்குறித்த பிள்ளைத்தமிழ்களுடனே முதலிலே
சேர்த்து அச்சிற்பதிப்பிதது வெளியேற்ற நினைத்து கார்கா
த்த வேளாளர்குலத்திலே பிரசித்திபெற்ற :- மகாவித்து
வான் சங்கரமூர்த்திக் கவிராயரவர்கள் பௌத்தமும், (அ.
சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்கள் புத்திரரும்) என்னிடங் கல்வி
கற்றவரும்; எனக்கு முக்கியநண்பரும், சிவபாதையைவிளை
விக்கும், கல்வி யறிவொழுக்கமுதலிய நற்குண நற்கெய்கை

* சங்கரமூர்த்திக் கவிராயரவர்கள் திருவாவடுதலை யாதீனம்
ஸ்ரீலக்ஷ்மி சிவஞானசுவாமிகள் மாணக்கரி லொருவர். இவரது சரித்
திரம் இவர்பாடிய சேற்றூர்ச் சமஸ்தானம் பள்ளுப் பிரபந்தத்திலே
தெளிவாகவிளங்கும்.

களிலேநிறைந்தவரும், ஆகிய சிவகாசிக்கு காசுக்கடை வேலாயுதம் பிள்ளையவர்கள் தமது அபிப்பிராயத்தை வெளிப்படுத்திப் பலதரம் வேண்டிக்கொண்டதனிமித்தம், அவ்வேண்டு கோட்படியே வசனமெழுதி மேற்குறித்த பிள்ளைத்தமிழ் இரண்டுமே புராணவசனங்கள் இரண்டுமே அச்சிற்பதிப்பித்துத்திருப்பரங்கிரிப்பு புராணவசனமும் பிள்ளைத்தமிழும் ஒரு கட்டிடமாகவும் திருச்செந்தூர்த் தலபுராணவசனமும் பிள்ளைத்தமிழும் பிறிதொரு கட்டிடமாகவுங்கட்டி வெளிப்படுத்தினேன். இங்ஙனம் வெளிப்படுத்துதற்கு வேண்டுமென்று திரவிய சகாயமுஞ்செய்த பரோபகாரத்தும் சிந்தனையுள்ள மேற்படி யேலாயுதம் பிள்ளையவர்களுக்குக் குமாரகூடவுள் இடையறாத திருவருள்செய்ய வேண்டுமென்று சதாகாலமும் பிரார்த்தனை செய்துவருகின்றேன்.

இங்ஙனம்.

சேற்றூர்ச்சமஸ்தான விந்துவான்,

மு. ரா. அருணாச்சலக்கவிராயன்.

நி ர ம் ப அ மு கி ய தே சி க ர்.

புண்ணிய பூமியாகிய பாதகண்டத்திலே சிறந்து விளங்குந் தென்னாடுகளு ளொன்றாகிய சோழமண்டலத்திலே வேதாரணிய கேஷத்திரத்திலே இடநறைக்கு நானூறு வருஷங்களுக்குமுன் திருக்கூட்டத்தார குலத்திலே இவர் அலதாரகு செய்தாடி ட்டமொழி தென்மொழி யென்னும் இருபாஷைகளினும் மிகவல்லராய இவா ஸைவாகமங்களி னோதப் பட்ட திகைஷவகைகளும் ஆசாரியபிஷேகமும் பெற்றுப் பிரபல ஸைவாசாரியநாய் விளங்கி எண்ணிலலாத ஸைவர்களுக்கு அறுககிரகித்து வருததாநத் தெரியப்படுகின்றது. இவர், பக்குவர்கள் உண்மையறிநது விட்பெற்றபொருட்டுச் சிவஞானசித்தியார், திருவருட்பயன என்னும் ஸைவ சித்தாந்த சாத்திரங்களுக்கு உரையிட்டருளினர். அன்றியும் காவிய மூலமாட் ஞானஞ் செவியுறுதத வெண்ணித தலைமைபபாடி பெற்ற புராணங்களு ளொன்றாய் சேதுபுராணம் பாடியருளினர். அதனோடும்பாது திருப்பரங்கிரி முருகக்கடவுளது சரிததிரத்தைத் திவ்வியமான நடையில் திருப்பரங்கிரிப் புராணமென்று செய்தருளினார். இவர் உரைகள் இவரது குசாக்கிரமநியினையும் பரந்த சாஸ்திர ஆராய்ச்சியினையும் விளக்குகின்றன. புராணங்களு பகதிரசம் பொலியச் செய்துள்ள செய்தியுந் திறத்தையும், கற்பனா சாமர்த்தியங்கள் இவர் வருந்தாமற் பெற்றிருந்தன ரென்பதையும் தெரிவிக்கின்றன.

உ
திருச்சிற்றம்பலம்.

தேவாரம்.

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளால்
அருளிச்செய்யப்பட்டது.

திருப்பரங்குன்றம் - பண் - துதிஞ்சி.

நீடலர் சோதி வெண்பிறை யோடு நிறைகொன்றிற்று
சூடல னந்திச் சுடரெரி யேந்திச் சுகொளி
லாடல னஞ்சொ லணியிழ யானை யொருபாகம்
பாடலன் மேய நன்னகர் போலும் பரங்குன்றே.

(க)

அங்கமேர் ரடி மருமறை நான்கு மருள்செய்து
பொங்குவெண் ணாலும் பொடியணி மார்பிற் பொலிவித்தத்
திருகனும் பாம்புந் திகழ்சடை வைத்தோர் தேன்மொழி
பங்கின்ன மேய நன்னகர் போலும் பரங்குன்றே.

(உ)

நீரிடங் கொண்ட ந்மிசடை தன்மே னிறைகொன்றைச்
சீரிடங் கொண்ட வெம்மிறை போலுஞ் செய்தாய்
லோருடம் புள்ளே யுமையொரு பாக முடனாகிப்
பாரிடம் பாட வினிதுறை கோயில் பரங்குன்றே.

(ஈ)

வளர்பூங் கோங்க மாதவி யோடு மல்லிகைக்
குளிர் பூஞ் சாரல் வண்டறை சோலைப் பரங்குன்றந்
தளிர் பூனா மேனித் தையனல் லாளோ டொருபாகம்
நளிர் பூங் கென்றை குடினன் மேய நகர்தானே.

(ஐ)

பொன்னியல் கொன்றைப் பொற்கிளர் நாகம் புரிசடைத்
துன்னிய சோதி யாகிய வீசன் றென்மறை
பன்னிய பாட லாடலன் மேய பரங்குன்றை
யுன்னிய சிந்தை யுடையவர்க் கில்லை யுறுகோபே.

(ஐ)

சடைநெய் மாடக் கடியரண் மூன்றுக் கனன்மூழ்கத்
தொடைநவில் கின்ற வில்லின னந்திச் சுகொளிற்
அடைநவில் பூதம் பாடநின் னுடம் பொருகுலப்
படைநவில் வானற் னன்னகர் போலும் பரங்குன்றே.

(ஐ)

அய்யலடைவேலோ ரனல்புகு னையி னம்பொன்ற
லெயில்ல வெய்த வெம்மிறை மேய விடம்போலு
மயிலபெடை புலகி மாநட மாடும் வளாகோலைப
பயில்பெடை வண்டு பாட லறாத பரங்குன்றே.

(எ)

மைத்தகு மேனி வாஹரக் கன்றன் மருடங்கள்
பத்தின திண்டோ ளீருபதுஞ் செற்றான் பரங்குன்றைச்
சித்தம தொன்றிச் செய்கழ லுன்னிச சிவனென்று
சித்தலு மேத்தத் தொல்வினை நமமே னிலலாவே.

(அ)

மூந்திய வையர் தாவிய மாலு மொய் மொளி
யுந்தியில் வந்திங் கருமறை யீந்த வுரவே னுஞ்
சிந்தையி னாலுந் தெரிவரி தாகித் திகழ்சோதிப
பந்திய லங்கை மங்கைபுரார் புகன் பரங்குன்றே.

(க)

குண்டாய் முற்றுக் திரிவார் கூறை மெய் போதது
மிண்டாய் மிண்டர் பேசிய பேச்சு மெய்யலல
பண்டா னீழன் மேவிய வீசன் பரங்குன்றைத்
தொண்டா யேததத் தொல்வினை நமமே னிலலாவே.

(கஉ)

தடமலி பெய்கைச் சண்பைமன் ஞான சம்பந்தன
படமலி நூக மரைக்கைத் தானறன் பரங்குன்றைத்
தொடைமலி பாடல் பத்தும் வல்லார்தந துயாபோகி
விடமலி கண்ட னருள்பெறு தன்மை மிககோரே.

(கக)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தேவாரம்.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளால்

அருளிச்செய்யப்பட்டது.

திருப்பரங்குன்றம் - பண் - இரத்தளம்.

கோத்திட்டையுங் கோவலுங்கோயில்கொண்டருமைக்கொண்டு
முல்கின்றதோர்கொல்லைச்சில்லைச் சேந்திட்டுக்குத்தித்தெருவேதிரியு
ஞ்சில்பூதமுந்ருந்திசைகிசையன, சோத்திட்டுவிண்ணோர்புலருந்தொ

முதல்மரைக்கோவணத்தோடொருதோல்புடைசூழ்ந், தர்த்தித்தித்தும்
'பாம்புபைக்கொண்டதும்பாம்படிசேளுமககாட்செயவஞ்சதுமே. (ச)

முண்டநரித்தீர்ப்புதுகாடுறைவீர்முழுநீறுமெய்ப்புசுதிர்மூக்கப்பா
மபைச, கண்டததிலுந்தோளிலுங்கட்டிவைத்தோகடலைக்கடைந்திட்ட
தோர்நஞ்சையுண்டா, பிண்டஞ்சுமந்தம்மொடுங்குடமாட்டோம் பெ
ரியாரொடுகட்பினிதென்றிருத்த, மண்டங்கடந்தப்புறததும்மிருநீ
ரடிசேளுமககாட்செயவஞ்சதுமே. (உ)

மூடாய்முயலகன்மூககப்பாம்புமுடைநாறியவெண்ணிலமொய்த்.
தபல்பேய், பாடாவருபூதங்கன்பாய்புவிததோல பரிசொன்றறியாதன
பாரிடங்க, டோடாமலர்க்குக்காலையுருதுன்னெருகருந் துணைமாம
ணிநாகுமரைக்கைசத்தோன், ழுடாதனவேகெய்திரெயபெருமானடி
சேளுமககாட்செயவஞ்சதுமே. (ங)

• மஞ்சண்டமாலேமதிசூடுசென்னிலையான் மடந்தைமணவாளந
மபி, பஞ்சண்டவல்குறபுணைமெனமூலையாளொடுநீருமொன்றாயிருத்
தலொழியீர், நஞ்சுண்டுதேவர்க்கமுதற்கொடுத்த நலமொன்றறியோ
முயலகநாகமதற், கஞ்சுண்டுபடமதுபோகவிடரடிசேளுமககாட்செய
வஞ்சதுமே. (ச)

பொல்லாப்புறங்காட்டகததாட்டொழியீர்புலால்வாய்நபேயை
டுபூச்சொழியீர், ரெல்லாமறிவீரிதுவேயறியீரென்றிறங்குவேனெல்லியு
நண்பகலுங், கலலாளிமுநீமொருநாள் கண்டதுங்கடம்பூக்ககக்கோ
யிலின்முன்கண்டது, மலலாலவீரகொன்றிலமெம்பெருமானடிசேளு
மக்காட்செயவஞ்சதுமே. (இ)

தெனனாதெனனாத்தெனனாவென்றுபாடிச் சிவபூதமுநீருந்
திசைசுதையன, பன்னாமைறைபாடுதிராபாருளீர்படம்பகைக்கொட்
டுத்திருவொற்றியூரீர், பண்ணர்மொழியாளையோர்ப்பங்குடையீர் படுகா
ட்டகத்தெனனுமோர்பற்றொழியீர், ரண்ணுமலையேனென்றீராரூருளீ
ரடியோமுமீக்காட்செயவஞ்சதுமே. (ஈ)

சிவகத்திரிமுகதிர்ந்தேவர்க்குணந்தொழிந்நீர்பெற்றமுகந் தேறிடு
தா, பங்கம்பலபேசிடப்பாடுநொண்டூர்தமைப்பற்றிக்கொண்டாண்டு
விட்புங்கிலுலீர், கங்குக்கச்சுடையீரருங்கருத்தறியோர்க்குமன்முடை

யீர்கண்ணையாயிருந்தா, லவகத்துறுகோய்களைத்தாளவல்லீரடிசேளு
மக்காட்டெயவஞ்சுதுமே. (எ)

பிணிவண்ணத்தவல்வினதீர்த்தருளீர் பெருங்காட்டகத்துப்பெ
ரும்பேயுநீரும், துணிவண்ணத்தின்மேலுமோர்தோலும்துச்சுற்றுநா
கத்தராய்ச்சுண்ணீறுபூசி, மணிவண்ணத்தின்மேலுமோர்வண்ணத்த
ராய்மற்றுமற்றுமபல்லிலவண்ணத்தரா, யணிவண்ணத்தராய்நிறிறெ
ம்பெருமானடிகேளுமக்காட்செயவஞ்சுதுமே. (அ)

கோளாளியஞ்சரங்கொளிகழததீர்மலையின்நலையல்லதுகையி
லகொள்ளீர், வேளாளியகாமனைவெநதழியவிழித்தீர்துவன்றியும்வேய்
புரையுந், தோளாளுலமநங்கையோரபங்குடையிருகூடையுஞ்சோறு
ந்தத்தானகில்லீ, ராளாளியவேகிறிறெம்பெருமானடிகேளுமக் காட்
செயவஞ்சுதுமே. (க)

பாரோடுவிண்ணும்பகலுமாகிப்பளிமால்வரையகிப்பரவையாகி,
நீசோடுதீயுநெடுங்காற்றுமாகிநெடுவெள்ளிடையாகிநிலனுமாகித், தே
ரோடவ்ரையெடுத்தவரக்கன்சிரம்பத்திறுத்தீருமசெய்கையெல்லா, மா
ரோடுக்கூடகவடிகேளிதுவென்னடியோமுமக்காட்செயவஞ்சுதுமே.

அடிகேளுமக்காட்செயவஞ்சுதுமென்றமரர்பெருமாளையாரான
ஞ்சி, முடியாலலகாண்டமுவேந்தர்முன்னேகொழிந்தாறுமோர்நான்
குமோரொன்றினையும், படியாயிவைகற்றுவல்லவடியார்பரங்குன்றமே
யபரமனடிக் கே, குடியாகினோள்குமோர்கோவுமாகிக்குலவேந்தரா
ய்வின்முழுதான்பவரே. (கக)

திருச்சிற்றம்பலம்.



செவமயம்.

திருப்பரங்கிரிப்புராணவசனம்.

முதலாவது பாயிரச்சுருக்கம்.

விநாயகர்.

னத்தத்தேனிறைந்த திருவடித்தாமரை நீழலித்
தம்மை வந்து கலந்தவர்க்குப் பிறவிவெப்பத் தணியுமாறு
தந்தருளும் யானே முக விராயகக் கடவுளைமுதலாவது வந்த
னசெய்து, அதன்மேல்

பாங்குநீர்காரி.

உலகமெல்லாம் உள்ளும் புறம்பும் விவாதித்துச் சேதி
மயமாகி, இன்பமும் துன்பமும் கடந்து, நிலைமை கொடுபி
யாய்த் திருப்பரங் குன்றத்தி லெழுந்தருளி யிருக்கும் சிவ
பிரானாயும்;

சுப்பிரமணியர்.

பிரமதேவன் வேதவிதிப்படி கிரியை செய்து, சூரிய
சந்திரர்கள் இரத்தரீபங்களெடுத்து நிற்க, சிவபிரானும் உலக
தேவியும் கண்டு கண்களிகடந், தேகமெல்லாம் கண்களிட
புடைய இத்தான் தமது திருக்காத்திலே தானை நீயா
கத் திருப்பரங்குன்றத்திலே தெய்வயானையம்மைவை விவா
தகு செய்தருளிய சப்பிதமணிய ஸூர்த்திகளாயும்;

ஆவுடைநாயகி.

கண்ணவெள்ளம் மடைதிறந்து அருவிபோலப் பொழி
யுங்கண்களையும், கிளியைப்போல டழலை யமுதம் பெருகப்
பேசும் வார்த்தையினையும், வேதங்களெல்லா மோலமிட்டுத்
தேடியுமெட்டாமல் லப்புறமநின்ற திருவடிகளையு முடைய
ளாய், பொன்னங் கொடிபோலப் பார்க்குநோறும் அழகு
விளங்கத் திருப்பரங்கிரியி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற ஆவு
டைநாயகி யம்மையையும்;

கற்பகவிநாயகர்.

வஞ்சகத்திலே பொருந்தாதவரும், திரண்ட துதிக்கை
யினையுடையவரும், தம்மை வணங்காதவ ருள்ளத்திலே யழ
கிய திருவடிகளைப் பதிவந்தவரும், வேதங்களைச் சொல்லுந்
தொங்கிய ஐயினையுடையவரும், எல்லாருக்கும் பிதாவா
யுள்ளவரும், அவுணர்களுக்குப் பயப்படாதவரும், சிரசிலே
கங்கைகளைத் தரித்தவரும், யாதொரு குற்றமும்இலாதவ
ரும், செவ்வையாகிய சொற்களையுடைய வேதங்களுக்கு
மெட்டாதவரும் ஆகிய திருப்பரங்கிரியி லெழுந்தருளியிரு
கருந் கற்பகவிநாயகக் கட்டினையும்;

குமார்க்கடவுள்

உலையெம்மலாந்துதிக்க யான்கள் இச்சித்தபொருளை யரு
கிச்செய்யவரும், கடப்பமாலை யணிந்த மார்பினையுடையவ
ரும், வணிகனைப்போலென்ற சோலைகள் குழந்தையழவிக்க
வாய்க்க வாசஞ்செய்யும் பரிசுத்தமுள்ளவரும், மகரமீன்களை

புஷ்டய சமுத்திரத்திலே வேலாயுதத்தை யேவிய தொழிற்
யுடையவரும் ஆகிய குமார்க்கடவுளையும்;

நெய்வயாணையம்மை.

கச்சணிந்த முலைகளென்னுங் கொம்புகளாலே கூரிய
வேலாயுதத்தையேந்திய குமார்க்கடவுளது பன்னிரண்டு புய
ங்களாகிய மலைகளிற் பாய்ந்து, அங்கங்கேயுள்ள கடப்பமாலை
யைச் சிதறி, புணர்ச்சியாகிய சமுத்திரத்திலே மூழ்கி, அவ
ருடைய கண்களாகிய வண்டிகளுக்கு விருந்தாகத் தனது
கண்களினின்றுங் கருணையாகிய தேனைச் சொரிந்து, எங்க
ளுடைய திவினைகளைக் கெடுத்துத் தூரப்பாங்கினியி லெழுக்
தருளி யிருக்குந் தெய்வமான பம்மையையும்;

வள்ளீநாயகியம்மை.

அழகுதங்கிய மானிடத்திலே முளைத்து, வேடர் மனை
யிலே பதிந்து, சோதிமயமா யலங்காரம் பெறத்தழைத்து,
குமார்க்கடவுளதுபுயமாகிய கொழுமொம்பிலே பட்டித்து, கவி
லாசமலைபோலு முயர்ந்து விளங்கும் புதமாகிய பூங்குழப்
பூத்து, எங்கள் வினையாகிய காய்களைக் காய்த்து, அழகாகிய
பழம்பழத்து, தரிசித்தவர்க்குக் கருணையாகிய தேனைப்பொ
ழிந்து வணக்கங் கொண்ட வள்ளி யென்னும் பூங்கொடி
வாயும்;

பவளக்கனவழயிப்பெந்நீமாள்.

பூநல மொருநா ளரியதவஞ் செய்துமொன் றுருந்த
முனிவருக்குக் காட்சிகொடுப்பதை நினைத்து
வழங்குவதாதான் ஈசனின் அவதாரமெடுத்தான்



திருப்பரங்கிரிப்புராணவினம்.

மேல் தனக்குத்தானே சமமாகிய இலக்குமிசகிதாய், திருப்
பரங்கிரியில் குமாரக்கடவுள் தெய்வயானை யம்மையை விவா
கஞ்செய்ய வருவது தெரிந்து அந்தே அந்த மணக்கோலக்
கரிசிக்கும்பொருட்டு வந்திருந்த ட --- கனிவாய்ப் பெருமா
னையும்;

இலக்குமி.

இரண்டிபுக்கமும் முனிவர் முதலானோர்க ளெல்லாங்
திரண்டு சேவித்து நிற்ப வரங்கொடுத்தருளுங் கொடிபோல்
பவளாய் கூரிய வேலாயுதத்தையுடைய குமாரக்கடவுளது
திருமணக்கோலக் காட்சியின் அழகை இரண்டு விழிக்கும்
அமுதமாக உண்ணத் திருப்பரங்கிரியில் வந்திருந்த, இலக்
கரிமீதேவியையும்;

ஆதிபுவனேசுவரி.

வாசனைவிசம் பசுங்களபச் சேரொழுஞ் திரண்டமுலை
வெயுண்டிய மார்பினையும், நிறைந்த கருணை கசிந்து கசிந்
துத்துகின்ற கடைக்கண்களையும், இருபக்கமும் பெரியதவனி
கள் காங்குவித்து வணங்க வளருமியல்பினையும், உடையவ
ளாய்த் திருப்பரங்கிரியில் வீற்றிருந்தருளும் ஆதிபுவனேச
ுவரியையும்;

துர்க்காதேவி.

ரங்கிரியைச்சேர்ந்து, அரியதவஞ் செய்து, அந்
மை யடைந்தவளாய், உலகத்திலே யுயர்ந்த வானிழைபெற்ற
நெய்க்காளைச் சுகாரித்து அவன் சிரத்திலே மிதித்து நின்ற
நெய்க்காளைப் பாடித்தையுடையவளும், விசேடமாக வின

பாயிரச்சுருக்கம்.

ஆளுங் குமார்க்கடவுளது திருமணக்கோலக் காட்சி தரித்த
திருத்த குணமுடையவனும், சங்கு சக்கரதாரியும் ஆகிய
தூக்காதேவியையும்;

நவவிரிகள்.

உமாதேவியார் திருவடித்தாமரைமீலே யணிந்த பாத
சரங்கலினின் றும் உதிர்ந்த நவரத்தங்களிற் பிறந்தவரும், ஒப்
பில்லாத சூரபன்மனை யவன் கிளையோமொழிந்த சண்டை
செய்த புயத்தை யுடையவரும், முருகக்கடவுளது திருவடி
நீழலைப் பிரியாதிருப்பவரும் ஆகிய நவவிரர்களையும்;

உக்கிரமூர்த்தி, அண்டாபிரணர்.

புகழையே ஆபரணமாகப் புனைந்து, திருப்பரங்கிளி
வேலாயுதமூர்த்திக்குக் கொடிய பிழைகள் செய்கின்றவரை
எல்லாருங்காண இருதண்டமாக வெட்டி யெறியுங் கொடு
முள்ள உக்கிரன் என்னும் பூதவிரரையும்; எல்லா ஆண்டங்
களையுமெடுத்து முத்தாரமாக மார்பிலே யணியும் அண்ட
பரண ரென்னும் பெயரையுடைய தகுதி பெற்ற பூதவிர
ரையும்;

திருஞானசம்பந்தகலாமிகள்.

குற்றமில்லாத கிர்த்தியினையுடைய சோழியில் அவத
ரித்த தலைவரும், பார்வதி தேவியாற் கண்ணத்திலே கற
த்த கொடுக்கப்பட்ட ஞானப்பரியுண்டவரும், முன்னுமபி
தைச் சக்திரனைத் தரித்த சிவபிரான் திருவருளால் அன்பு
தனவான்கு கலைகளையும் ஓதாதுகூர்ந்தவரும் ஆகிய சம்பந்த
குர்த்தி கலாமிகளையும்;

திருப்பரீக் கிரிப்புராணவாழ்நம்.

திருநாவுக்கரசுகவாழ்மிகள்.

சகலவிதங்களாலிடப்பட்ட நீற்றறை குளிரும்படி தமது திருமேனியிலே விபூதியைத் தரித்திருந்தவரும், சமுத்திரத்திலே யாதொரு இடையூறு மின்றிக் கல்ஸின்மேலே மிதந்து வந்தவரும், கங்காதியைச் சூடிய சிவபிரானை நன்மர்க்கத்தை யருளிச்செய்யென்று நமச்சிவாயப் பதிகம் பாடினவரும் ஆகிய திருநாவுக்கரசு கவாழ்மிகளையும்;

சுந்தாமரீத்திகவாழ்மிகள்.

வலக்கரத்திலே மழுவாயுதத்தைத்தரித்த சிவபிரான், பிரமன் விஷ்ணு அறியப்பட்டாத தமது முடியும் அடியும் பரவை காச்சியார் வாயிற்பிழைகள் காண அவளிடம் பிரம்மணவடிவங்கொண்டு தூதுபோய் வரும்படி தமிழ் வேதமாகிய பதிகம் பாடியருளிய சுந்தரமூர்த்தி கவாழ்மிகளையும்,

மாணிக்கவாசககவாழ்மிகள்.

கங்காதியைத் தரித்த சடைமுடிமேலே சோமசுந்தரக் கட்டிகள் மண்சுமை பெடுக்கவும், பாண்டியன் கைப் பிரம்பினை அவரது முதுகின்மேலே யோரடிப்படவும் திருவாசகம் பாடி, அவரது திருவடிகளிரண்டையும் பெற்ற மாணிக்கவாசக கவாழ்மிகளையும்;

அகத்தியமூர்த்தியைமூர்த்தியைவிவனடியாழ்மிகள்.

வலிமைதங்கிய உலகத்திலே சிறந்த அறுபத்துமூன்று நாயன்மாருடன் மற்றைச் சிவனடியார்களுடைய திருவடிகளையும் வணங்கி, குணமிருந்த முருகக்கூடவுளதுபூசைச் செய்து, மலர் சிவபிராமணர்களுடைய பாதங்களையும் வணங்கித்

துதித்து, யாவரு மெண்ணுகின்ற கீர்த்தி பொருந்திக், சிற்
கந்த மலையென்னுந் திருப்பரங்கிரியின் மான்மியமாகிய நதித்
திரத்தை யெல்லாருங் திகைவியுற்றுப் பெருவாழ்வை யுடை
யத் தமிழிலே யாம் பாடத்தொடங்கினோ மென்று தீர்ப்ப
வழகிய தேசிகர் கூறினார்

அவையடக்கம்.

வாசனையுலாவிய பூங்கூந்தலையுடைய வணாதேவியின்
கொங்கைகளி னுச்சியாழிலே கலக்கி நெருங்கக் குழிசெய்யப்
பட்ட தமது திருமேனியிலே சாக்கியநாயுறரெறித்த கல்லையு
மலர்கன் பூரலே யணிந்த சிவ்பிரகாசுடைய குமாரனாகிய
முருகக்கடவுள் தாம் மகிழ்ம செந்தமிழோடு சேர்த்து, அடி
மேன்பாடுந் தமிழ்ப்பாடலையுந் திருச்செவியிலேற்றநூலார்.

அரிதாகிய கல்விக்கடலை யளக்கின்ற பேரறிவுடையோ
ர்களுக்கு முன்பாகத் திருப்பரங்கிரிக் கதையை யான் பாடத்
தொடங்கியது எவ்விதமா யிருந்தாலும் நீல சண்டந்தை
யுடைய சிவனடிவார்கள் கைக்கொள்வர். மற்றையோரினை
மகிழ்ந்தாலுமென்பபயன் மகிழாதிருந்தாலு மென்பபயன்

குடத்தினின்றும் தோன்றிய அகத்திய முனிவர் நுள்ளங்
கையிலே யடக்கிய சமுத்திரத்தை யானு முள்ளங்கையிலே
யடக்குவேனென்று சொல்லித்தல்போதும், எங்கும் விபா
தித்த பரங்கிரிக் குமாரேவன் சரித்திரம் வடமொழியிலே குற
வாமுனிவர் சொல்லியிருக்க யான் தமிழிலே பாடுவேனென
திருந்தது.

திருப்பமங்கிரிப்புராணவழிநாடம்.

புராணவதலாறு.

மதுர்முகிய நான்கு வேதங்களின் ஆரவாரமும், பாம
சிவமே கடவுளென்று சொல்லும் சிவாகம முழக்கமும்,
சன்னத்தைப் போக்குகின்ற புராணங்களினோசையும், கட
லிலாவிலை நிகர்ப்பீதாகச் சகல வளங்களும் நிறைந்த நைமி
சாரணியத்திலே வந்திருந்து சிவபெருமானுடைய திருவரு
ளாகிய தேவநிதியப் பற்றிப் பிறவியாகிய சமுத்திரத்தைக்
கடப்பதற்குத் தவஞ் செய்கின்ற சீவுனகாதி முனிவர்கள்
பலரும் சூதமகா முனிவரை வணங்கி, அநேகவிதமாகத்
தோத்திரஞ் செய்து, அவாயீ! ஒரு விண்ணப்பஞ் சொல்கி
ளோம்; அந்த விண்ணப்பத்தைத் திருவுள்ளத்தில் அங்கீகரி
த்துக் கருணையிட்டு உத்தரங் கட்டினாயிட்டருள வேண்டு
மென்று பிரார்த்தித்துச் சொல்லுவார். அலைகள் முழங்குஞ்
சமுத்திரத்தின் வயிறு தீபபற்றி பெரியுமபடி செய்த வேலா
றுதத்தைத் திருக்காத்திலே தாங்கிய குமார்க்கடவுள் எழுந்
தருவியிருக்கும் பழம்பதியாகிய திருப்பமங்கிரியின் மாண்மி
யத்தை, அடியேங்களுக்குத் திருவாய்மூலந்தருளவேண்டு
மென்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, சூதமுனிவர் கேட்டு மிகச்
சுந்தோஷமுற்றுத் திருவருளே குடிகொண்டிருக்கும் முக
த்திலே யுழைய குமார்க்கடவுளுடைய புராதனமாகிய திரு
ப்பமங்கிரியின் மகிமையைச் சொல்லுந்தோறும் மிகுந்த
பரிபாசனைதான் புண்டாக்கும். முனிவர்களே! நீங்கள் விநா
யிய காலத் திருக்கயிலாச மலையிலே பெழுந்தருளியிருக்கும்
பரிபாசனை உத்தேசங்களுக்கு உபதேசிக்க, அந்த உத்தேசங்களை

சுனற்குமார முனிவருக்குச் சொல்லியருளச் சனர்துமாக
முனிவர் என்னுடைய குருவாகிய வியாசமகா முனிவருக்கு
அருளிச்செய்ய, அவர்மதது திருவடியை வணங்கித் துதித்
துக் கேட்ட எனக்குக் கருணையுட னருளிச்செய்ததாகும்.
இந்தக் கதை பதினெண் புராணங்களுள்ளோ அடங்கிய சைவ
புரணத்திலும் 'சூரதபுராணத்திலும் உள்ளது என்று சொ
ல்லி ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரியப் பெருமகிழ்ச்சியின் முழ
கிச் சொல்லுவாராயினர்.

பதிகம்.

மழலைவார்த்தையுடைய பார்வதிபுட்னே, திருக்கயிலாச
மலையில் இளஞ்சந்திரனைத் தரித்த சிவபிரா னெழுந்தருளி
யிருந்ததும், அவளுக்குச் சிவபிரான் பஞ்சாக்ஷர மந்திரோப
தேசஞ் செய்தருளியதும், அப்போது அவளுடையமடிமே
லிருந்து குமார்க்கடவுள் அம்மந்திரப் பொருளைத் தெரிந்து
தொண்டி விதமும், மோட்சங் தொடுக்குத்திருப்பாளிகளின்
வரலாறும், ஒளித்திருந்து அந்த மந்திரப் பொருளைக் தேடி
டதற்குப் பிராயச்சித்தமாகக் குமார்க்கடவுள் திருப்புகழ்
கிரியை யடைந்து சிவபிராணப் பூசைசெய்ததும், கிபி வேள்
தன் திருப்பாங்கிரியில்வந்து பூதானஞ்செய்யும்போது குறித்
தப்பட்ட பிராமணர்களி லொருவர் குறைத்தகரிக் கொடுத்த
கண்ணையுடைய சிவபிரான் அதற்காக வந்து பூதானமேம்
துக்கொண்டதும், பிரமதேவன் சரகவதிறை விவாகஞ் செய்
யது பிரமகூவ தீர்த்தத்திலே முழுகிச் சென்றதும், அந்திய
காலிவருடைய மாணக்கரது தூபத்தினாலே பெற்ற குட்டி

கூடிய திரும்பொருட்டுக் கோவிதாரத்துவசன் அந்தப் பிரம
கவத்திலே வந்து ஸ்கானஞ் செய்ததும், குற்ற மில்லாத
பரங்கிரியின் சிறப்புச் சொல்லியதும், அரிச்சந்திரமாரா
கன் சத்தியகவ தீர்த்தத்திலே வந்து படிந்து குமாரக் கடவு
ளைப் பணிந்து ஆவருக்குத் திருவிழாச் செய்ததும், அன்
றீச் சத்தியவாக்குப் பெற்றதும், இன்னும்வேறு தீர்த்தங்க
னின் சிறப்புச் சொல்லியதும், நக்கிரைச் சிறையிலே வை
த்து அவர்பாடிய தமிழ்ப் பிரபந்தத்தை முருகடவுளேற்று
வரங்கொடுத்ததும், குரசங்காரஞ் செய்து ஆறுமுகமூர்த்தி
திருப்பரங்கிரி யடைந்ததும், அவர் தெய்வயானை யமமையை
த்திருமணஞ் செய்ததும், அந்த முணக்கோலக் காட்சியைத்
தரிசித்தவர்களுத் தரும் பொருள் காமம் மோட்சத்தைக்
கொடுத்து மணக்கோலத்துடனே குமாரக் கடவு ளெழுந்த
ருளியிருந்ததும், சூத முனிவரருளிச செய்தபடி தமிழிலே
சொல்லுகின்றோம்.

முதலாவது பாயிச்சருக்கவசனம் முற்றியு.

இரண்டாவது குமரன் உபதேச்சச்சருக்கவசனம்.



திருக்கயிலாசமென்று சொல்லப்படும் வெண்ணியங்கிரியி
துச்சிமேலே யுள்ள பொன் மயமாகிய கோயிலினிலே, அரி
ச்சந்திராதி தேவர்கள் வணங்கிச் சூழ்ந்து நிற்ப, தேவடி
யொன்று சேர்த்தெழுந்தாநீபோல எழுந்தருளியிருக்க

னும் சிவபெருமான், தமதொரு பாகத்திலே பெருங் கருணை பெருகிச் சுரக்குங் கண்களைப் புடையவளாய்ச் சோதியவளாய் னுள்ள முருகக் கடவுளாகிய குழந்தையைத் தன் மடிமேலே வைத்துக்கொண்டு சமீபத்திலிருக்கும் உமாதேவியைப் பார்த்து, அவளுடைய மனங்கூளிகுருமபடி அகேக புராண காரமாகிய கதைகளிற் திருவாய் மலர்ந்தருளினார். அக்கதைகளைத் தனது இருச்செவிகளுக்கு அமுதமாதகுத்தெட்டருளிய உமாதேவி, சிவஞானத்தின்மேலே கருத்தைச் செலுத்தியெழுந்து சிவபிரானை வணங்கிநின்று சிரமேற் குவித்த கையை புடையவளாய் விண்ணப்பஞ் செய்வாள். சுவாமீ! புராண நூலின் கதைகளாலே டிறவியை யொழிபபது அரியதாகும். சிவஞானத்தினாலேதான் மோகனம் அடையவேண்டும்; சிவஞானத்தை யடைதற் கேதுவாகிய வேதத்தினுச்சியிலே விளங்கும் பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தைப் பிரணவ மந்திரத்தோடு சேர்த்து நீர் எனக்குபதேசித்தருள வேண்டுமென்று பலவாறு தோத்திரஞ் செய்தாள். அது கேட்ட கிருண நிதியாகிய சிவபிரான் புன் முறுவல் கொண்டு தலையசைத்து, அங்கு நின்ற சகல் தேவர்களையும் அப்புறம் பேசும்படி அகற்றிவிட்டுப் பார்வதிதேவியைப் பார்த்துச் சொல்லுவார். நான்கு வேதங்களும் ஆயிரம் வடிவெடுத்துச் சொன்னுந் துழையாத பெரும்புகழையுடைய பெண்ணே! வேதமாகிய தயிரினைக் கடைநெடுத்த வெண்ணையைப்போலும் நீ வினாவிய மந்திரம், அதனைச் சொல்லுகிறேன் கேளுவது திருவாய் மலர்ந்தருளுவார். மகத்தாகிய நன்மை யுண்டாகும் ஆறெழுந்தாகிய மந்திரத்தினின்றும் சத்தவேதம் மகி

மந்திரமென்று சொல்லப்படும் ஏழு ஈறுகளையுடைய எல்லா மந்திரங்களும் வேதமும் வேதாங்கம் ஆறும் இருபத்தெட்டாகமழும் பதினெண் புராணமும் அறுபத்துநான்கு ஸ்தோத்ரங்களும் புலனங்களும் உண்டாகும். இமமந்திரம் உலகத்தினுண்டாகிய சிறிய தெள்ளாவற்றினுஞ் சிறியதாயும், பெரியதெல்லாவற்றினும் பெரியதாயும், அரியதெல்லாவற்றினும் அரியதாயும் விளங்கி நிற்கும். இமமந்திரத்தின் பெருமையை யெம்போலியர் கோடி வருட மெடுத்துச் சொன்னாலு முடியாது. ஆதலால், இந்த மந்திரத்தின் பெருமையை நன்றாகத் தெளிந்து ஞானத்தை யடைந்தவர் எல்லா வுலகங்களினுமுள்ள ஒழுங்காகிய பொருளை உள்ளவனாகிய வெவ்வேகணிப்போல அறிவது மல்லாமல் அட்டமாசித்திகளும் வந்து தங்களுக்கேயல் செய்யவும் பெறுவார்கள்.

இனி மேற்கூறிய ஆறெழுத்தினுள்ளே முதலெழுத்தாவது அகரமும் உகரமும் மகரமும் விநதுவும் நாதமும் சேர்க்கொன்றாகிய ஓம் என்பதாம். இதுவே மேலே சொல்லிய ஐந்தினுள் பிரணவ மென்றுங் குடிசை யென்றும் பெயர் சொல்லப்படும். பிரணவத்தின் உட்பிரிவாகிய ஐந்தினுள், அகரமும் உகரமும் ஓ என்பதாம். அதன்பின் நிற்கின்ற வட்டமுங் தண்டமு மாகிய எழுத்தே மகாரும் விநதுவும் நாதமும் ஆகும். விநதுவேன்பது வட்டவடிவாம், நாத மென்பது தண்ட வடிவாம்; அதுவுமன்றி யொலிவடிவு மாகும். முதற்கூறிய அகரத்திலே பிரமணம் இருக்கு வேதமும் உகரத்திலே விட்டினும் யசுர்வேதமும், மகரத்திலே ருத்

திரனும் சாமவேதமுந் தோன்றி நிற்கும். வீந்து சத்தியாகிஷ உன்னுடைய வடிவாம், நாதம் சிவமாகிய நம்முடைய வடிவாம். பெண்ணே, இவ்விடத்திலே சுருக்கிச் சொன்னோம். இந்தப் பிரணவமந்திரம் எல்லா மந்திரங்களு முண்டாதற்கு முலாதாரத்திலே தோன்றுகின்ற மந்திரத்ததாகும். ஆதலால், பிறவி வேரூப்பதற்குப் பஞ்சாக்கரமந்திர செபஞ் செய்யும்போது முதலிலே யிந்த ஓம் என்னும் பிரணவத்தைச் சேர்த்துச் செபஞ் செய்வதுவே விதியாகும். இனி நம்முடைய வடிவமாகிய ஐந்தெழுத்துகளாவன ஐம்பத் தொன்றாகிய அக்ஷரங்களுக் குள்ளே முதலிலுள்ள பதினொரு எழுத்தைத் தள்ளிப் பதினேழாவது எழுத்துமுதலெண்ணி வருமபேர்து தோன்றிப் இருபதாவ தெழுத்தாகிய நகரமும், இருபத்தைநதாவ தெழுத்தாகிய மகரமும், முப்பதாவ தெழுத்தாகிய சகரத்தோடு இகரஞ் சேர்ந்த சூஎன்பதும், இருபத்தொன்பதாவ தெழுத்தாகிய வகரமுடி, இருபத்தாறாவ தெழுத்தாகிய யகரமும் முறையே சேர்ந்த நமசிவய என்பனவாம். இதுவரையும் முலாதாரத்தினின்று முண்டாகும் பஞ்சாக்கர மந்திரம் நிற்கும் ஒழுங்கைச் சொன்னோம். இதற்குச் சேக்கியில்லாது தெளிந்து இதன்பொருளையுணர்ந்து திருவருளுண்டாகும்வண்ணம் இந்தமந்திரத்தைப் பிறர் செவிதன்கேளாதபடி மனத்தினுள்ளே தியானிக்கவல்லவன் எனவே, அவனே சிவத்தோடிரண்டிற்கு கலந்தவனாவான். இந்தச் சிறப்புத்தங்கிய மந்திரத்தின்பொருமை ஏனைய மந்திரங்களிடத்தினில்லை. இதுதனக்குத்தானே சமமானமாயுள்ளது. முடிவில், நாத எல்லா மந்திரங்களுக்குத் தலைமையாயுள்ளது. பிறகுத்

திரத்தின் நடுவாகிய உயிர்த்தானத்திலே யுள்ளது. இம்முட் டோ ஒழுங்குக்கு வருகு சனன மரணத் தொழிலை மாற்ற நின்று மோகூத்திலே சேர்க்கும் உண்மைப் பொருள். பல வற்றிலுந் தெளிந்தெடுத்துக்கொண்ட சாரமுமாகும். இந் தப் பஞ்சாங்கர மந்திரத்தை இச்சித்த மேம்பாடுடையவர் கல்லால விருட்சத்தடியி லெழுநதருளியிருநத தக்ஷணமூர் த்தியைப்போன்று ஞானசாரியனால் உபதேசிக்கப்பெற்றுக் கொள்ளக்கடவர். ஞானசாரியனல்லாத ஏனையோர் உபதேசி ப்பதற்கு யோக்கியரல்லர். ஆதலால், ஞானசாரியனாகிய குருவே ஒப்பில்லாத செல்வப் பொருளுந், அதனினுஞ் சிறந்த கல்விப் பொருளும், பூரமானநதந்த விளைக்கு மோகூவிடமுந் மனம் வாக்குக் கெட்டாத பிரப பிரமமும் ஆகும். மேலே கூறிய மந்திரத்தைப் பிஜாகூர மந்திரத் தோடு சேர்த்து உச்சரித்தால் வலிமை யுடையதாம். அப்ப டியன்றி வேறு பிரித்து உச்சரித்தால் யாதொரு வலிமையு மில்லையாம்.

ஒப்பில்லாத இந் த மந்திரத்தைச் செபஞ் செய்யும் போது, பரிசுத்தம் பொருந்தி, மெளனியாகித் தனியே யிரு ந்து, மனம் ஒருப்பாடெய்தி, உருவேற்றவேண்டி. இப்படி த் தனியேயுயிருந்து செபிக்கப்படும் மந்திரஞ் சிக்கிரம் பயனை விளைவிக்கும். பழமையாகிய தெய்வத்தன்மை பொருந்திய வேதங்களிலே கூறிய ஒழுங்கு தவறாதவரும் பாதுகஞ்செய்ய முயல்வோரும் இந்த மந்திரமே சிக்கிரம் பயனைத் தருமெ

பிஜாகூரம் = பிரணவமந்திரம்.

ன்று, உறுதிபாகக் ஐக்கொள்ளுவர். விதிப்படி பரிசுத்தஞ் செய்துகொண்டவராயினும், 'இயன்றவளவிற' பரிசுத்தஞ் செய்துகொண்டவராயினும், அவ்விரண்டு செய்து கொள்ளாதவராயினுங் காலங் குறியாது மனத்திலே ஆசை தோன்றிய அப்பொழுதே உருவேற்றிடுவோர்களை வற்றாத சன்னமாகிய கடலைக் கட்டித்தேறுவா. இந்த மந்திரத்தைக் குரு உபதேச முறைமையால் நான்கு பக்கமும் ஐந்து ஐந்தாக எண்ணுமபடி யிருபத்தஞ்சு அறையாக ஒருசக்கரங் றீறி எழுத்துகளை மாறி மாறி யடைத்து, அட்டகருமமும் சித்தியாகும பொருட்நி, செபஞ் செய்வுட்கள். இவர்களுக்கு மோக்ஷங்கிடை யாது. பெரியோர்களிதை விரும்பாது முறைபே செபிதது, முத்தியை யடைவர். பார்வதியே ! இன்னுங்கேள், மதுரமான பால கொடுக்கும் பசுக் கூட்டங்களுக்குள்ளே காமதேனுவும், மிருகங்களுக்குள்ளே சிங்கமும், மலைகளுக்குள்ளே மகாமேருவும், சுவைப பொருள்களுக்குள்ளே அமுதமும், ஒளிப பொருள்களுக்குள்ளே சூரியனும், வாகனங்களுக்குள்ளே யானையும், எழுவகைத் தாதுக்களுக்குள்ளே செந்தாது ஆகிய பொன்னும், குலங்களுக்குள்ளே பிராமண குலமும், இரத்தினங்களுக்குள்ளே கருட மூணியும், நதிகளுக்குள்ளே கங்காநதியும், வேதங்கள் முறையிடும் பழைய நூற்பொருள்களுக்குள்ளே சிவகாயத்திரியும், தானபாத்திரங்களுக்குள்ளே சிவனடியார்களும், உயர்த்தனபோல அநேக கொடி மந்திரங்களுக்குள்ளே பஞ்சாக்ஷர மந்திரம் உயர்த்தது ஆகும். பூமாலையை யணித்த நல்ல கந்தையுடைய பார்வதியே ! சிவவடி வமாகிய நூற்பொருள்களுக்குள்ளே

ஆயச் சுருக்கி ஒருவாறு சொன்னோம். இனிமையாகிய அமுதமாகக் காதினானை யுண்டு, மனத்தினு லாயிரத்தெட் டெருசு செபஞ் செய்வாயாக. பெறுதழ்ஞரிய இந்த பஞ்சரத் தைப் பேரன்பினாலே விதிப்படி செபஞ் செய்யும் மேம்பா டுடையவர் தங்கள் சுற்றத்தாருடன் கோடிகாலந் திருக்கயி னாச மலையிலே வீற்றிருப்பார். ஒதாது செபஞ் செய்து வார் பேறு முன்னமே சொல்லிவிட்டோம். சுருணையுடைய இந்த ஐந்தெழுத்தே பரப்பிரமமும், சிவமும், பரமானந்தத்தை வீணைக்கும நிலமும், மோட்சமடைதற்கு உண்பெண்ணிய துட்பமாகிய ஒரு பூழ்ச்சியும், சச்சிதானந்த சொருபத்தைக் காட்டும் விளக்கொளியுமாகும். இந்த மந்திரத்துக்குத் தெய்வமும் இருடியும் நாமே. சந்தசு ஜக்தி இதனாலெய்தப்படும் பிரயோசனம் மோட்சமே யென்று கங்காநதியைத் தரித்த சடையையுடைய ஈரமேசுரன் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

அதுகேட்ட பார்வதி தேவியானவள் திருவீள்ளத்திலே சந்தேஷ மதிகரிக்க அந்த மந்திரப்பொருளைத் தியானிக்குங் கருத்துடையவ ளாயினாள். அப்போது உமாதேவியினது மடிமேலிருந்து கேள்வியுற்ற முருகக்கடவுள் நெற்றிக்கண் ணையுடைய சிவபெருமான் அருளிய முறைப்படியே பஞ் சரக்கா மந்திரப்பொருள் முழுவதும் தெரிந்து கொண்டனர். அந்த முருகக்கடவுளுடைய கேள்வியானது ஒரு விதையி னே தோன்றிய தழை வளார் சினை பூ முதலானவைபோல வும், என்னினிற் றோன்றிய எண்ணெய்ப்போலவும், அறிவு னுடையாது கல்லிபோலவும், நிலத்தினிற் பொதிந்த நீர்மோ

லும், விருத்தியாயினது. பின்பு சிவபிரானும் உமாதேவியும் குமார்க்கடவுளுக்கு ஐந்தாவது பருவம் வர. நோக்கிக் கலைகனிகூர்ந்திருக்கருங்காலத்தில், ஒருநாள் சேனைச் செய்ய வந்திருக்குந் தேவர்கள் முதலானவர்களைப் போகும்படி, செய்து பிரமதேவனை நோக்கி, வாராய் பிரமனே!, நீ நமது குமாரனாகிய முருகனுக்குப் பரிசுத்தமாகிய கலைகளை யெல்லாம் உபதேசிப்பாயென்று, பரமேசுவரன் கிட்டளை யிட்டருளுதலும், உடனே பிரமன் எழுந்து வணங்கி விடைபெற்றுக் கொண்டு கோடி சூரியந்தயனா செய்தாற்போன்ற சேர்தி மயமாகிய முருகக்கடவுளை யழைத்துக் கூட்டிக்கொண்டு திருக்கோயிலி னொருபக்கத்திலே போயிருந்து கல்ல சுப முகூர்த்தம் பார்த்து விநாயக கடவுளை வணங்கிப் பிரணவ மந்திரத்தை யுபதேசித்தான். அதைக்கேட்டு, கடப்பு மலை பணிந்த முருகக்கடவுள் பிரமதேவனைப் பார்த்து, நான்கு முகங்களை யுடைய பிரமாவே! இந்த மந்திரத்தின் பொருளைக் கேட்கும் பேரூசையுடையவனானேன். ஆதலால் அதை நீ சொல்வாயாகில், நீயே குருவாகுவாயென்று சொன்னார். அப்போது பிரமதேவன் ஒன்றுந் தெரியாதவனுய் சொல்லுவான் : குழறுகின்ற மழலைவாழைத பேசுங் குமரனே! கருவினால் பலவற்றையுந் தெரிந்த பின்னரனீரே இந்த மந்திரப்பொருளைக் காணலாகும். அதன் முணிர்த் தளர்த்த சிந்தையுடைய எனக்குச் சொல்ல முடியாதென்றான். அது கேட்டுக் குமார்க்கடவுள் புன்சிரிப்புச் செய்து, யாதொன்றுந் தெரியாத நீ படித்த வேதமென்ன, எல்லா அண்டங்களை யுஞ் சிந்தித்ததும் என்னவென்று பிரமதேவ

நீளக் கண்கள் சிவந்து கோபித்துப் பார்க்க, உடனே நாணமுற்றுப் பிரமதேவன் நடுநடுங்கிப் பயந்து எழுந்துபோய் பரமேசுரனுடைய சகநிதானமடைந்து கீழே விழுந்துவிடப் பங்கி யெழுந்து வாய்புதைத்துக் கைகட்டிக் கண்ணீர் அருவி போலச் சொரிய அழுதுகொண்டு நின்றான். அவனுடைய மனக்குறிப்பைப் பரமேசுரன் மெரிநது டக்கத்திலே வணங்கிநின்ற துணங்களைப் பார்த்து நமது பிள்ளையாகிய குமாரனை யழைத்து வாருமென்று உத்தரவு செய்தலும் உடனே கணநாதர்கள் சென்று ஆக்கினைப்படி யழைத்து வந்தார்கள். அநேககோடி வேதங்கள் முழங்கிச் சூழ்ந்தாற்போலும் சதங்கை மணிகள் காலிற் சுற்றியொலிப்ப எதிசே வந்த நிமித்தம் குமாரகூடவுளை நோக்கிக் கேட்கத்தயரைப் போலக் குழந்தாய்! உனக்கு உபதேசிக்க வந்த பிரமனாலே வந்த குறையென்ன சொல்லுவாயென்று கேட்க உடனே முருகக்கடவுள் அமுதமுங் கைக்குமபடி இனிக்கும் மழையாகிய செத்தேன் வாயினின்றும் வழிவதுபோலச் சொல்லுவார். ஐயனே! இங்கு நிமித்தம் பிரமன் உபதேசித்த பிரணவ மந்திரத்துக்குப் பொருள் சொல்லென்று கேட்டேன்; ஒன்றுஞ் சொல்லத் தெரியாமல், ஊமன்போல உம்மிடத்துக்கு வந்தாண்தைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை யென்று சொல்லுதலும், பிதாவாகிய சிவபிரான் குழந்தையாகிய குமாரகூடவுளைப் பார்த்துக் கூறுவார். வேதத்தைப் பெல்லாம் ஆரவத்து சொல்லக்கூடிய பிரீணவ மந்திரப் பொருளை அதற்கு முன்னரெப்படிச் சொல்லுவான், தனக்குத் தெரிந்த மயங்கித்தானே உபதேசிப்பான், அதற்காக அவனுடைய

வார்த்தையைத் தட்டி அவனையுந் தெரியாதவனென்று நித்
தனை சொல்லலாமோ வென்று உலக நியாயஞ் சொல்லு
கூறியவையுத்தையேனதும் முருகக்கடவுள் பிதானை
நோக்கிச் சுவாமி ! பிரமனை வினாவிய குழலையாகிய பிரணவ
மந்திரத்தினின்றஞ் சகல சீராசாங்களுந் தோன்றி விளங்கி
நிற்கும். அதனணிமைப் பொருளை அவன் தெரியாதிருக்கி
ன்றானென்று சொல்லுதலும், உடனே சிவபிரான் புன்சிரி
ப்புச் செய்து குழந்தாய் நீ இந்தக் குழலையின் பொருளை
யெவ்வாறு தெரிந்துகொண்டாய்? அதனை நமக்குச் சொல்
லென்று காதுகொடுத்துக்கேட்க, முருகக்கடவுள் சொல்லு
வார்த் திவ்வீதங் கேட்டடி லெப்படிச் சொல்லலாம், பிரகா
சிக்கின்ற இரத்தங்களாம் செய்யப்பட்ட செல்பொற் பிடித்
திலே நாமிருக்க, எமமைத் தாழ்ந்து நின்று வணங்கிக் கா
ங்களைக் குவித்துக்கேட்டாம் சொல்லலா மென்றார். அந்தப்
படியே ஒப்பும் உயர்வும தனக்கு இல்லாத சிவபிரான் முரு
கக்கடவுளை ஆதனத்தி லெழுந்தருளப் பண்ணி வணங்கி
நின்று கேட்க; உமாதேவியாருக்குச் சிவபிரான் உபதேசித்த
முறைப்படியே யுள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல்விளங்குமாறு
உபதேசிக்கத் தொடங்கினார். இந்தப்படி தேவவருடத்தி
லொருவருட மூச்சுவிடாமல் உபதேசித்துங் குழலையாகிய
பிரணவமந்திரப் பொருளின் எல்லை தெரியவில்லையாக; அது
தெரிந்து சிவபெருமான் இந்த மந்திரத்தைப் பார்வதிக்கு
நாமுபதேசஞ் செய்யும்போது அவள் மடியிலே யிருந்து
இவள் தெரிந்து கொண்டாளுென்று நினைத்த முருகக்கட
வுளை நோக்கி, குழந்தாய் குருவை வணங்கி யுபதேசி முறை

ஊதப் பெற்றுக் கொள்ளாத மந்திரப் பிரயோசனப்படை
தென்று நம்மை ஆசனத்தின்கீழே நின்று முறைப்படி
கேட்கச் சொல்லினை ; உன்னுடைய "வடிவம்" நமது பிரதி
பிம்பமாயிருந்தாலும் உலகநியாயப்படி குருமுலமாகப் பெற்
றுக்கொள்ளாத மந்திரஞ் சித்தியடையாது. ஆதலால் நீ
நம்மிடத்திலே முறைப்படி உபதேச மூலமாகப் பெற்றுக்
கொள்ள வேண்டியமன்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். முரு
கக்கடவுள் அதற்கிணங்கி எழுநது வணங்கிச் சிவபிரானு
டைய திருவடிபைச் சிரமேற்றாங்கி நிற்க; அவரது முடி
மேலே தமமுடைய கையாக்கிய தாமரைமலரை வைத்துத்
தெய்வத்தன்மை பொருந்திய ஷேதங்கள் முத்லாகிய லைக
ளெல்லாம் விதிப்படி யுபதேசித்தருளி, கடப்பமாலையணி
ந்த முருகனே! பழைய நூற்பொருளை நீ யெனக்கு உபதே
சித்தலாயே சுவாமிநாதனென்னு மொருநாமமும் பெறு
வாய், பாயிருவரும் ஒன்றுயிருந்த போதிலும் உல்க நீதிக்கு
விரோதமான காரியத்தைச் செய்தால் அதைநாமே பரிகரி
க்கவேண்டும்; ஆதலால் உமர்தேவிக்கு உபதேசித்த மந்திர
த்தை அவள் மடியிலிருந்து கேட்டு நீ வெளிப்படுத்திய குற்
றம் நீங்கும் பொருட்டுத் தவஞ்செய்யவேண்டும். தவஞ்செய்
யும் இடமர்வது மகாமேருமலைக்குத் தென்றிசையிலே நாவுல
த்திலிலே புகதகண்டத்திலே காவிரிநதிக்கரைக்குத் தெற்கே
யுள்ள பாண்டிநாட்டிலே வையறுநி சூழப்பெற்ற மதுரை
மாககரத்திற்குத் தென்மேற்கிலே தன்பேர் கேட்டமாதிரி
த்திலே ஞானத்வத்தருஞ் சத்தியகிரி யென்னுந் திருப்பா
ங்கிரியாகும். அந்தத் திருப்பரங்கிரி யென்னுமலை பிறவி

கட்டிலைக் கட்டிப்பதற்கு ஒருதோணியாகும்; அம்மலையின் வட
பக்கத்திலுள்ள சத்தியகூவ தீர்த்தத்திலே முழுகிநுற் சத்திய
வரங்குண்டாகும்; மேல்பக்கத்திலுள்ள புத்திரகூவ தீர்த்
தத்திலே படிநதாம் புத்திரபபேறுண்டாவதும அன்றிப்
பாவமும் னோயும் நீங்கும்; ஈசான திங்கிலே தாமரைத்
தடாக மொன்றிழுக்கிறது; அதைக் கண்ணிலே தரிசித்
தோருக்குங் கையாலே தொட்ட பேருக்கும, முனத்திலே
நினைத்த எல்லாப் பொருள்களையுங் கொடுக்கும்; அதிலே
ஸ்ரானஞ்செய்து வேதமந்திரத்தினாலே தருபபண முதலான
வைகள் செய்து ஓவதநதேரிதத. பிரமணருக்குத் தானங்
கெழுத்து நீமது சொரூபமாகிய திருப்பரங்குன்றத்தைப்
பிரகாசம் பெருந்திய பலமலர்களாலே யருஞ்சனை செய்து
பின்பு அநதத் தாமரைத்தடாகத்தை வேலாயுதத்தினாலே
சிழிததாம் கிழிநத இடததிலே தீர்த்தம் பெருகி, மேலெழு
ந்து வரும; அப்போது அது சரவணப் பொங்கை டியன்று
சொல்லப்படும். அதற்கு வாய்கோணத் திசையிலே ஒரு
சிவலிங்கத்தாபி, துமந்திரவிதிப்படி சோடசோபசாரத்தாம்
பூசைசெய்து விரதாதினைச் செய்துகொண்டிருக்க வேண்டு
மென்று பரமேசுவரன் கட்டளையிட்டருளுதலும்; உடனே
குமாரக்கடவுள் நவவிராகிய வீரவாகு முதலிய தம்பிமார்க
ளுஞ் சிவகணங்களும் உக்கிரன், அண்டாபரணனை முதலிய
கணநாதர்களும் பிறருந் தன்னைச் சூழ்ந்துவாக் கயிலாசமுலை
யை விட்டு நீங்கி, பிரகாசிக்குன்ற தேரின்மே லெழுந்தருளி
ஆகாயமார்க்கமாகத் தென்றிசை நோக்கி வந்தனர்.

இரண்டாவது குமரன் உபதேசச்சுருக்கம் முற்றிற்று.

மூன்றாவது குமரன் தவஞ்செய்த சருக்கம்.

குமாரக்கடவுள் தனது தாயாகிய பார்வதிதேவியின் உபதேசமந்திரப் பொருளைத் தெரிந்து, வெளிப்படுத்திய குற்றம் தீரும்பொருட்டு, சிவபிரான் ஆக்கினைப்படி கயிலாசமலையை நீங்கிய கதையைச் சொன்னோம். பிற்பு அந்தக் குமாரக்கடவுள் சத்தியகிரியாகிய திருப்பரங்குன்றத்தை யடைந்து தவஞ்செய்திருந்த கதையைச் சொல்லுவாம்.

எல்லா நூற்பொருளுக்கு மிருப்பிடமாகிய சூதமுனி வரைச் சவுனகமுனிவர் வணங்கிச் சுவாமி! திருப்பரங்குன்றமானது பூலேரகத்தில் வந்த காரணமென்ன? அதைச் சொல்லியருளவேண்டு மென்று கேட்கச் சூதமுனிவர் சொல்லுவார்.

முன்னொருகாலத்திலே ஆதிசேடனும் வாயுதேவனும் விரோதங்கொண்டு புயவலிபாரென்று ஒருவர்க் கொருவர் பேசியுத்தஞ்செய்யுமபோது, வாயுவானவன் எல்லாவுயிரும் நாசமடையும் ஊழிக்காற்று வடிவமாகி மகாமேருமலைமீடிலே அதன் வேர்கெட்டு அசையும்படி மோதி அதன் சிகரங்களைப் பிளந்தெறிந்து, அதன் பக்கமேயுள்ள கந்தமாதன மலை மேலிருக்கும் கணபம், சுணலம், கந்திருவம், சுமேது, மந்தசம், சத்தியசிருங்கம், வைனியம், சித்திரம் என்னும் எட்டுச் சிகரங்களுள் ஆளுவது சிகரமாகிய சத்தியசிருங்க மென்னு முடியைப் பறித்துப் புயவலிமையினாலே பெறிந்து வீச அந்தச் சிகரமானது பூமாதேவி செய்த நவப்பிரயோசனத்தினாலே

பரண்டிநாட்டிலே வந்து விழுந்து தங்கியது. இப்படி விழுந்து போது அதிலுள்ள குயில்கள் பரமனே மலையாய் வருகின்றான், அதேவர்களை வருங்களென்று அவர்களை யழைப்பது போலுங் கூவுதல் செய்தன. பெண்கள்போல மயில்கள், நடனமாடின; இசைபாடுகின்ற கருதருவர்போல வண்டுகள் கீதம்பாடின; அருவிகள் நரம்புறத்தும் சாமரைகள்போல அசைந்தன; வாததியமபோலப் பறவைகள் முழங்கின; இந்தச் சிறப்புடன் விழுநது கிடந்த சிகரஞ் சத்தியகிரியென்று சொல்லப்படும்.

இந்த விதமாகச் சத்தியகிரியின் வரலாறு கூறிய சூத முனிவகாசச் சவுனகுமுனிவர் வணங்கிச் சுவாமி! இனி முருகக்கடவுள் சிவபிரானைப் பூசைசெய்து தவஞ்செய்யச் சத்தியகிரியாகிய திருப்பரங்குன்றத்துக்கு வந்த கதையைக் கூறுமென்று கேட்கச் சூதமுனிவர் சொல்லுவார். அநேகம் பூதகணங்கள் முதலோர் சூழ இளஞ்சூரியனொன்று வடக்கே நின்றன தெற்கே புறப்பட்டாரம்போலும் சூமாரகிகடவுள் எழுந்தருள் வந்து, கங்காநதி, காளிநதிநதி, நருமதாநதி, கோதாவரிநதி, துங்கபத்திரிநதி, கண்ணவேணிநதி, காவிரிநதி முதலிய புண்ணிய தீர்த்தங்களிலே ஸ்நானஞ் செய்து, ஆங்காங்குள்ள சிவஸ்தலங்களை முறையே வணங்கித் தம்மை யெய்திகொண்டு பணியு முனிவர்களுக்குக் கெல்லாந் திருவருள் செய்து, தமிழ்நாட்டிலே வந்து, குறிஞ்சிப் பாலை முல்லை மயன்னு மூன்று நிலங்களை யுங் கடந்து, சகல வளமும் நிறைந்த வையைநதி பொருத்திய மதுராநகரம் வந்து, சோமசுந்தரேசனைப் பணிந்து துதித்து, தெற்குந் தள்ளெல்லாஞ் சாமரம்

போலசையாநின்ற வயல்களாற் சூழப்பட்ட திருப்பரங்கிரியைச் சார்ந்தனர். பின்பு குமாரக்கடவுள் அமமலையின் கண்ணே தவளு செய்துகொண்டிருக்கும் அநேக ஞானிகள் எதிர்கொண்டு வந்து பணிந்து

வெங்கொடுஞ் சூரன் காலனே சரணம் மேவுபுங் காலனே சரணம், துங்கர்உள் உணரும் மெய்யனே சரணம் ஸ்ரீசாதிசேர் மேய்பனே சரணம், சூத்திரி சூழும்வாய்ப் பாலனே சரணம் சாகரன் பாலனே சரணம், பைங்கடம் பொழுகும் முருகனே சரணம் பரங்கிரி முருகனே சரணம். (க)

அங்கையில் வெண்ணெய்க் கண்ணனே பகடும் ஆறிரு கண்ணனே சரணம், பொங்கிய நறைசேர் அம்புயாசனணும் புக்கிரு ஆம்புயா சரணம், தங்கிய மணிப்பூண களத்தனே குறைச் சயங்கொளுந் தன சரணம், பைங்கறை யெழும்வேற் காங்கையா சரணம் க் காங்கையா சரணம், (உ)

என்று

பலவிதமான தோத்திரஞ் செய்து நிற்க, அம்முனி வரர்கள் அன்பின் மிகுதிக்குத் தக்கவாறு திருவருள் காண்து கடைக்கண் செய்து, பின்பு திருப்பரங்கிரியைச் சமீபத்தில் வந்து வணங்கி, சத்திய கூவத் திர்த்தத்திலே ஸ்நானஞ் செய்து, வேத மந்திரஞ் சொல்லிப் பிராமணர்களுக்கும் தானீமாடப் பெயர் கொடுத்துப் பின்னர் பரங்கிரியாகிய கடவுளைப் பூசனைசெய்ய நினைத்து, வீரவாகு முதலிய கணங்களைப் பார்த்துப் பூசைக்கு வேண்டித் திரவியங்கள் கொண்டுவாருங்களென்று உத்தரவு செய்தனும், வீரவாகு கீதவர் முதலிய கணங்கள் சென்று தோட்டிப்பூ,

தொழிப்பூ; நீர்ப்பூ, நிலப்பூ என்று சொல்லப்படும் நால்
வகை மலர்களும், பரிசுத்தமான பஞ்ச கௌவியமும்
இன்னவாசனேகலந்த திருமஞ்சனமும், நல்லவாசனையுள்ள
சந்தனமுதலிய வாசனாதிவியமும், மதுரமாகிய முக்கணி
ஆதிய கனிவருக்கமுந் தூர்ப்பூங்கொண்டுவந்து மிகாடுக்
க, குமரர்க்கடவுள் வாங்கி பரங்கிரியாகிய சிவபெருமானை
வேதாசனம் மந்திரவிதிப்படி பூசைசெய்து அக்கினிகாரியஞ்
செய்து, அநேக மந்திரசெபஞ்செய்து, மலர்களைத் தூவியிழை
ஞ்சி எழுந்தெழுந்து தோததிரஞ்செய்து, மூன்றுதரம் வல
மாகப் பிரதக்ஷணம் வந்து பேராநந்தத்திலே மூழ்கினார்.
பின்பு பூநப்பரங்கிரிகு பூவடகிழகிலே சென்று அங்கே
சீரவணப் பொய்கையென னூந தீர்த்தத்தை வேலாயுதத்தி
னிலே பூமியைக் கிழித்து மேலெழும்படி யுண்டெண்ணி
அதிலே ஸ்நானஞ்செய்து அத்தீர்த்தத்தின் சமீபமாக வாயு
திசையிலே, சிவலிங்கநதாபித்து இவ்விலிங்கத்தை யன்போடு
தரிசித்தோர்கள் இச்சித்த பலனை யருள வேண்டுமென்று
சிவபிரானை யாவாணஞ் செய்து, வேதமந்திரங்களால் பஜி
தாவிதமான உபசாரத்துடன் பூசித்து, அப் பூசையின்
பயனை வேற்றுக்கொள்ளு மென்று சிவபெருமான் திருக்கா
த்திலே சலத்தை வார்த்துக் கொடுத்துவிட்டு மூன்றுவரு
டும் பெரியதவஞ் செய்துண்ணுந் தார். அதன்மேல்
பிரமா விஷ்ணு, இந்திரன், தேவர்கள் முதலானவர்களுள்
சிவாணங்களுந் தம்மைச்சூழ்ந்துவரச் சிவபிரான் இடபவாக
னத்தின்மீது கோடிசூரிய நுதலுமானுற்போலெழுந்து தவஞ்
செய்ய மிடத்துக்கு வந்தார். உடனே குமரர்க்கடவுள் பன்

பிறகு கண்களாலும் அதைக்கண்டு எழுந்து வணங்கிப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து தோத்திரஞ் செய்யத் தொடங்கினர்.

முகையவழிநீதிட விளரிவண்டு முரன்றனபங்கிண சிந்துவேள்
தகையவழிநீதிட நுதல்மலர்ந்தவ தகுபழம்பொருள் தத்துவ
பஃறலிப்பணி கக்குஞ்சு பதித்திடுக்கீன வெண்பொடி
கருமெழிற்பெற வருபரங்கிரி நாதசேவடி போற்றுவாம். (க)

அளி முரன் நியமித்தபுத்தொடை யணிதரும்புய விமலவான்
குளிறிடுந்திறை நதியுடன்பிறை குலவிடுஞ்சடை முடியமா
முளரியண்ணலொ டரிபுரந்தரர் முடிதழும்பிடு பதம்உளாய்
களிப்பெறும்பொழிலு ளுளர்பரங்கிரி நாதசேவடி போற்றுவாம். (உ)

உலகமுந்திய அறுவிதம்பெற ஒளிவிலரீதெழ விரிசெய்தே
அலகில்தும்புவி பிறவிகொண்டிட அருளருந்துணை வினைசமன்
மலிவிடும்பொழு தருள்பொருந்தினா மலமகனறிடு பிறவிதீர்
கலமெழும்பொருள் வளபரங்கிரி நாதசேவடி போற்றுவாம். (ங)

தானுமேசை சத்தெனும்படி சத்தறிந்திட அரியதாம்
ஊனமேயிடு ளாகிமூடிட உற்பானு மறைத்தகண்
மேனெழும்பட லந்துடைக்க வினம்புசற்றரு உணருமோ
ஞானமேவடி வளர்பரங்கிரி நாதசேவடி போற்றுவாம் (ச)

மன்மதனை யெரித்த நெற்றிக் கண்ணிழுடையாய்
புழைமயங்கிய தத்துவப் பொருளா யுள்ளவனே ! நீலகண்
டத்தை கீடையவனே ! கொன்றை மாலையைத் தரித்த
புயங்கினை யுடையவனே ! நின்மலமானவனே ! கங்காநதி
யையுஞ் சந்திரனையுந் தாங்கிய சடையை யுடையாய்
அரிபிரமேந்திராதிசுள் பரவிய பாத தாமரை யுடையாய்
புறார்த்தங்கினைக் காண வொட்டாது கண்களை மறைத்

திருந்த பிறவிருளை யோட்டிப் பதார்த்தங்களைக் காணச்
செய்யுந் சூரியனைப்போல மெய்ப் பொருளாகிய சிவ
தன்மைகாண வொட்டாமல் சதசத்தாகிய ஆன்மாக்களை
மறைத்திருக்கும் ஆணவமலமாகிய அகவிருளைப் போக்.
கிச் சிவத்தைக் காணச்செய்யுங் குருவி னுபதேசமாகிய
ஞானமே சொரூபமாக விளங்குந் திருப்பரங்கிரியி லெழுந்த
ருளிய கடவுளே! யென்று தோத்திரஞ்செய்து வணங்கி
நின்றார். அப்படி நின்ற முருகக் கடவுளைச் சிவபிரான்
தமது திருக் கைகளாரத் தழுவியெடுத்து மார்போட்டிணை
த்து இறுகத்தழுவி யுச்சிமோநது தமனுபக்கத்திலே யிருத்
தித் தன்மையினார். பன்னிரு சுண்களையுடைய குமரனே!
உன்னுடைய தோத்திரத்தைக்கேட்டு மிக்க நரதோஷமுடை
ந்தோம். தெய்வதன்மைபொருளாகிய வேதசிவாகமங்களால்
வடித்தெடுத்த சாரமாகிய பஞ்சாக்ஷர மந்திரம் பயனைத்
தரும் பெருநட்டுக் குருமுகமாகப் பெற்றுக்கொள்ளுவதே
சியாயமென்று உலகத்தா ரறிவ்தற்காகப் பூமியிலே வீந்து
திருப்பரங்கிரியிலே தவஞ்செய்வாயென்று சொன்னோம்.
பஞ்சாக்ஷர மந்திரமட்டமல்ல இன்னும் ஏழுகோடியென்று
சொல்லப்படும் எல்லாமந்திரங்களும், தன்னையுந்தலைவனையு
முணர்ந்த சற்குருவாலே யுபதேசிக்கத் தெரிந்துகொண்டா
ற்றான் பலன்கொடுக்கும். இந்தப்பஞ்சரீக்கர மந்திரம் 'எழு
தாக்கிளவி'யென்னும்வேதமோதுபவர்களுக்கும், பிரமணர்
க்ஷத்திரியர் வையியர் சூத்திரரென்னும் உத்தமமாகிய நால்
வகை வருணத்தார்களுக்கும், பிரமசரியம், வானப்பிரகந்தம்
கிருகந்தம் சந்திராச மென்னும் நால்வகை யாச்செய்ததார்

களுக்கும், இலங்கதாரணஞ்செய்து கொள்ளும் விரைவுர்க
 ளாகும், முழுதுணர் சிவபிரானல் அருளிச்செய்யப்பட்ட
 தூயசிவாகமங்களின் நெறியிலொழுதுஞ் சித்தாகத ஸ்வர்க
 ளுக்கும், பொதுவாக உரிமையுடையதாகும். தேவர்களுக்கும்,
 முனிவர்களுக்கும், மகிழ்ச்சியை விளைக்கும் கருமாதனத்
 தின் கொடுமுடியாகிய திருப்பரங்கிரியிலே உமது சொல்மு
 றை தவறுது நீசெய்த தவததை மகிழ்ந்தனம். இனி யுனக்கு
 வேண்டிய வரததைக்கேளென்று சிவபிரான் அருளிச்செய்ய
 மு்ருகக்கடவுள்பன்னிரண்டு கணகளாலும் பிதாவாகிய சுவா
 மியைப்பார்த்து, சுயநமீ! உமது திருவுளத்துக்குப் பொருந
 தாதசெய்கையைச் செய்த பிழைப்பைப் பொறுத்தருளேவேண
 மும்; அன்றியுந் தினதோறும் உமது திருவருட்பார்வை நக
 தருளவேண்டும்; இன்னும், உலகத்திலே சேரக்கூடாத மாத
 லாச்சேர்ந்த தோஷமும், பசியினாலே யுண்ணக்கூடாதவரிட
 த்திலே, யுணவுகளைப் புசித்ததோஷமுதலாகிய பாவமும் நீங்
 கும்பொருட்டுத் திருப்பரங்கிரிக்கு வரதவாகள் அவைகளை
 நீங்கிச் சிவகதியுடையவும், உமது திருவுருவிளங்கத தாபி
 த்துப் பூசைசெய்து அடியேன் அர்ச்சனை செய்யு மிஷ்டிகத்
 தைக் கண்ணாரத் தரிசித்தவர் துருதை தாய் குறு வேதியர்க்
 குச்செய்த பாவத்தைப் போக்கி மோகூத்தை யடையீவும்
 வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கு, பரமேசுவரனும் அந்த கரங்
 களைக்கொடுத்துப், பின்னுஞ் சொல்லுவார். சரவணப்பொய்
 கையைத் தரிசித்தவர், புண்ணியத்தைப்பெறுவார். தொட்ட
 வர்பொருளைப் பெறுவார். உள்ளே கொண்டவர் உலகவின்ப
 தையடைவார். ஸ்ரானஞ்செய்வோ ரெல்லாரும், மோகூத்

தையடைவார். சத்தியுகிரியாகிய திருப்பரங்குன்றத்தை வந்த
 ஸுடந்தவருமடிகிடாசரசங்காரஞ்செய்த காளிக்ஞமுன்னும்,
 துவாய்மலையணிந்த விஷ்ணுவருக்கு முன்னும், புனிதராயிரு
 நது பஞ்சாக்ஷர உசபஞ்செய்வோரும், பிறவிவேரை யறுப்
 பார்க்கென்று திருவாய் மலர்ந்த குமாரகீ கடவுளைத் தமது
 திருக்கூங்களாவெடுத்தது மார்போடணைத்துத்தழுவி யிருத்தி,
 உமாதேவியாருடன் மகிழ்ந்து, ரிஷபவாகனத்தின்மே லெழு
 நது, விஷ்ணுமுதலான தேவர்களும் முனிவர்களுஞ் சூழ்
 நது சேவிககவும தேவர்கள் புட்பவருடம பொழிந்த மகிழ்
 வுறு கயிலாசமலையை யடைந்திருந்தனர். இத்தன்மையான
 புகழ்பெற்ற திருப்பரங்கியின் ஞானமியத்தை யறிந்ததேவ
 ர்முனிவர் ஆசை யிகுதியாக அங்குவருவார். வந்தபின் யிரி
 யாமலிருப்பார்; இனிக் குமார்க்கடவுள் திருவாய் மலர்ந்து
 சின்மல சொருபியாகிய சிவபிரானைத் துதித்ததோத்திரங்
 களைப் படிப்பவர்களுங் கேட்பவர்களும் அடையும் நிலனைக்
 கேளுங்கள். முனிவர்களே! அக்கினியை விசுகின்ற கொடிய
 காட்டினிடத்திலே இருகங்களா லெய்திய பசுமும், கொடுங்
 கோலரசர்க்களாற் செய்யப்பட்ட மனவருத்தமும், வயிறெரி
 யும்படி கைப்பொரு ளெல்லாம் பறித்து ஒட்டுகின்ற கள்ளர்
 செய்கின்ற துன்பமும், நீங்குவார். இமமட்டோ சரீரத்திலே
 யிரத்தம்வற்றி யிளைத்து நோய்கொண்டு சகிக்கக்கூடாத துன்
 பமும், உணவுக்கும் இடமின்றி வருத்தஞ்செய்யும் வறுமை
 யும், மழையில்லாமற் பஞ்சகாலத்தா லுண்டாகுங் கேடும்,
 உயிரிழக்கவரும் போர்க்களத்தி லுண்டாகிய மனத்துணுக்க
 டும், புணரக்கூடாத மாநரைச் சேர்ந்த பாவமும், பசியால்

அருந்தியுண்ணக்கூடாதவர்கொண்டவந்துகொடுத்தவுணவை
யுண்டதோஷமும் நீங்குவார். அன்றியும் தங்கத்தகட்டிலாயி
னும் வெள்ளித் தகட்டிலாயினும் புனையோலைவி லாயினும்
அந்தத் தோத்திரமாகிய கவினை யெழுதித் தலைமேலே யணி
ந்துகொண்டவர், (வஞ்சகமெல்லாம் போக்கிப் பரிசுத்த மன
முடையவராவார். ஆறுமாதந் தங்கள் தங்களுக்கேற்ற நித்
தியகன்மமுடிக் பரிசுத்தராயிருந்து இந்நதத் தோத்திரத்
தைவாசிப்போர் அழகாகிய புத்திரப்பேறடைவார்கள்; பிணி
யினாலே வருத்தமடைய மாட்டார். ஒருமாதம் வாசிப்பவர்
மனமகிழ்ச்சி யடைவார்கள். அரியதாகிய தவஞ்செய்தாலுங்
காணுதற் கருமையாகிய ஆறு திருமுகங்களை யுடைய சூமா
ரக்கடவுளுக்குச் சிவபிரான் திருவுருக்காட்சிகட்டளையிட்ட
நாளென்று சொல்லப்படுந் தைப்பூசமாகிய தினத்திலே,
அந்த இருவருக்கும் அபிடேக வைவேத்திய முதலிய சிறப்
புச்செய்து தரிசனஞ்செய்வோர், மனத்திலே நினைத்த காரிய
மெல்லாம் அடைவார். இன்னும் இந்நதத் தைப்பூச நாளி
லே சூரியவுதயகாலத்தில் சத்தியகூவ தீர்த்தத்திலும் புத்திர
கூவ தீர்த்தத்திலுஞ் சரவணபொய்கையிலும் ஐந்து பசிய
அறுகடி புல்லைத் தலைமேலே வைத்துக்கொண்டு ஸ்நானஞ்
செய்து பஞ்சாக்கர செபஞ்செய்வோரது பெருமையை யாவ
ரெடுத்துப் பேச வல்லவர்? இன்னும் வேறு தலங்களிலே வே
தங்களை யுணர்ந்த வேதியருக்குச் செய்வித்த கோடி கன்னி
காதானப் பலனையு மடைவார். கிடைத்தற்கரிய தைப்பூச
நாளிலே திருவிழாச்சேவை செய்பவரும், தேவரும் புகழும்
இந்தத் திருப்பரங்கிரியிலே வசிப்பவரும், பாசவேரைப் புறி

தீதெறிந்துமோக்ஷவிட்டை யடைவார். கங்காநதி சூழப்பூட்ட காசியாதிய ஷேத்திரங்களைக் காட்டிலும் பரிசுத்த மிருநத் தலமாகிய திருப்பரங்கிரியி னுண்மையைச் சொன்னேனும். இமமட்டோ இநதத் தலத்தில் வந்து அரைக்ஷண மிருந்து போகும் உயர்ச்சி யுள்ளவனா முருகக்கடவுள விடமும் பின் சென்று இரக்ஷித்தாநுரவர். அண்டமுகட்டை யளாவி நிற்ரு திருப்பரங்கிரியின கதையாகிய அமுதத்தைக் காதினாலே யுண்டு மகிழ்ச்சியடையு முனிவர்களே! உமது பிரயோசனத் தை யெவர் சொல்லவல்லவா? இநதக் கதையைச் சொல்லிய எமக்கும பெரும்புயனேயாகும். புலவாறு சொல்லியென்னை? எமக்குமுநிகராததலத்தில் விசிப்புதற்கு ஆசையதிகமேயாம். பூலோகத்திலே யிநதத் திருப்பரங்கிரியானது கிரேதாயுகத்திலே சத்தியகிரியெனவும் திரேதா யுகத்திலே சுமநதவன் மெனவும் துவாபரயுகத்திலே விஷ்ணுத்துருவ மெனவும் க்ஷியுகத்திலே குமராபுரியெனவும் பெயர் பெற்றுவிளங்கும்! சிபியென்னுமொரு அரசன் பூதானஞ்செய்து மோக்ஷத்தை யடையும் இநதத்திருப்பரங்கிரியின் சரித்திரங்களுக்குள்ளே யிநதக் கதையைச் சொன்னவர்களுங் கேட்டவர்களுங் கங் காநதியையுஞ் சநதிரனையுந்தரித்த சடாமகுடத்தையுடைய சிவபிரான் குமரானாகிய முருகக்கடவுளது கருணையைப் பெற்றுப் பூலோகத்திலே பெருவாழ் வடைந்திருப்பார்கள்.

முன்றுவது குமரன் தவஞ்செய்த சுருக்கம் முற்றிற்று.

நான்காவது சிபிவேந்தன் பூதானச்சுருக்கம்.



நூற்பொருளை யாராய்ந்த சவுனக முனிவர் மதுரம் பெருகியுறுங் கஷ்டகளைச் சொல்லுஞ் சூதமுனிவரை வணங்கிச் சுவாமி! சிபிவேந்தன திருப்பரங்கிரியிலே வந்து பூதானஞ்செய்து மோக்ஷமடைந்த காரண மெனையெனறு கேட்க, சூதமுனிவர் சொல்லுவார் காமபிவி தேசத்திலே, சூரியகுலத்திற பிறந்தா சிபியென்னும் பெயரை யடைந்த அரசன், சமுத்திரம்போன்ற மத கச தூரக பதாதிகளாகிய நால்வகைச்சேனைப் பெருநூக்கட்டனே யிருந்த. நீதிச்செங் கோல் செலுத்தி, உலகமெல்லாம் அரசாட்சிசெய்து, மணி மகுடம் தரித்துச் சகல சாத்திரபண்டிதனாய்ப் பகையரசர்களை வென்று, எல்லாவுயிர்களையுந் தனமகவைப் போலவே யிரகூழ்த்து, - வெகுசாலம வாழ்ந்து வந்தான். பின்னொரு தினத்திலே புண்ணிய மிருந்த தீர்த்த யாததிரை செய்ய நினைத்திருந்தான். அந்தச் சமையத்தில் விபூதி பொதிகத மெய்யையும், வேதங்களையோதும் நாவையும், கருணைசுரக்கு ங்கடைக்கண்களையும் உடையவராய்க் கௌதமமுனிவர்வந்து சேர்ந்தார். அவர் வரவை அரசனறிந்து எதிர்கொண்டழைத்துவந்து அருக்கிய பரத்தியு முதலாகிய உபசாரத்துடனே யரசனத்தி விருத்தித் தலைவணங்கித் தொழுது போற்றித் தன்னுடைய மனைவிமக்கள் முதலானவர்களையும் வணங்கச் செய்வித்து அவர்களுடனே பிரதக்ஷணஞ்செய்து எதிரேகாங்களைக் குவித்து நின்றான். இப்படி வணங்கி நின்றவர்களை

நோக்கிக் கௌதமமுனிவர், உலகமெல்லா மொரு குணம்
 நிழலிலே வைத்துச் செங்கோல் செலுத்தி வாழ்த்து சேம
 மாக இருக்கின்றீர்களாவென்று வினாவிப் பின்னும் அரச
 னைத் தனியே நோக்கிச் சொல்லுவார். வாராய் அரசனே
 நீ பிறந்த தினத்திலே நவகிரகங்களிலே ஐரியன் இராகு
 கேது செவ்வாய் ஆகிய கிரகங்கள் ஒழுங்காக இராமல்
 நிலைதப்பி இருந்தன. இப்படி யிருந்தும் நீ நீதித்தரும
 னாகையினாலே யொன்ஹையு நினைபாதிருந்தாய் ஆதலால்,
 தருமமே தனித்த காலத்திலே யொப்பற்ற துணையாகும்;
 தருமம் பொருள். காமம் மோகம் ஆகிய நான்கு பொருள்
 களையும் தோடுக்கும்; பிசும் ஈத்திரிய வைசிய சூத்திர
 ரென்கிற நான்கு வருணத்தையு மெய்யாக் நிலை நிறுத்
 தும்; ஆறு சமுயங்களையும் பிறவற்றையுங் காக்கும். அரச
 னே! இளமைப்பருவத்தை யுடையவரா யிருந்தாலும், யௌ
 வன பருவத்தை யுடையவரா யிருந்தாலும், விருத்தபருவத்
 தை யுடையவரா யிருந்தாலும், மேலுமேலும் வளர்கின்ற தரு
 மங்கள் செய்வேன்மும்; சரீரமாஸ்து கண்ணடியிலுள்ள
 உழுந்துருளுமளவு மிருப்பதென்பதும் பொய்யாம். அதற்
 குள்ளே யமன்வந்து வளைந்து கொல்வானென்பதும் அறி
 யார். காமம் குரோதம் உலோபம் மோகம் மதம் மார்ச்சரி
 யம் எனப்படுங் கள்ளர், பின்னே நடந்து செல்கின்றவர், தரு
 மத்தை நினைக்கவுமாட்டார், கேடு வருமேயென்று மனமு
 மெலியார். அப்படிப்பட்ட தீமையி லகப்படாதவர்களே தரு
 மஞ்செய்வார். அரசனே! தருமம் தூலம் சூக்கும் என இர
 ண்டு பகுப்பினதாகும்; தூலதருமத்தைப் பார்க்கினால் சூக்

தரும தருமமே மேலானது; அதையே செய்யவேண்டும், தூல் தருமம் வாங்குவோமை அது நாகத்திலே செலுத்திவிடும். சூக்கும தருமமே நல்லது. தருமஞ்செய்யப் பொருளில்லாதவர்கள், பொருளுடையாரைத் தண்டித்தாவது, தருமஞ்செய்தலா லுண்டாகிய பயணையெடுத்துச் சொல்லித் தருமஞ்செய்விக்கவேண்டும்; நம்போலியர்க ளெடுத்துச் சொல்லுந்தருமம் வெகுதுட்பமாகும், கொடுப்போலுங்கொள்வோ ளும் நன்மை பெறினுந் தானததுள்ளே கன்னிகாதானமுங் கல்வித்தானமும பூமிதானமும் மிகுந்த பயனுடைய தானங்களாகும். பிரகாசம் பொருந்திய இரத்தாபரணங்களைப் பூட்டிக் கன்னியைத் தானஞ்செய்தோரும் அந்நகன்னியை யாசையினு ஷேற்றுக்கொண்டோருமாகிய இருவரும், பிரமலோகத்திலே யொருகற்பகாலம் வாழ்ந்திருந்து பூலோகத்திலே நல்ல சாதியிலேவருது பிறந்து வாழ்ந்திருப்பார்கள். கல்வித்தானஞ் செய்தோரும் அதை யேற்றுக்கொண்டோரு மேற்கூறிய தானத்தின் பல்னை யடைவார்கள். பூதானம் சிவபிரானிடத் தன்புள்ளவராய்த் தம்பதியுமேதராய் வாகஞ் செய்த சிவப் பிராமணர் ஆயிரத்தெட்டுப் பேருக்காவது அல்லது தூற்றெட்டுப் பேருக்காவது அல்லது ஏட்டுப்பேருக்காவது கொடுக்கவேண்டும். இதைத் தானத்தினுண்டாகும், புகழ்ந்து குரியசந்திரர்க ளுள்ளமட்டும் நிலைநிற்றும். இதுன்பயனை யோசிக்குமிடத்தில் தானங்கொடுத்தவர், தாங்கொடுத்த நிலத்திலேவிளைந்த ஒவ்வொரு நெல்லுக்கும் ஒவ்வொரு தேவவருட்க் திருக்கயிலாசமலையிலே வாழ்ந்திருப்பாரென்று சொல்ல, சிபிவேதன் கேட்டு மிக்க சந்தேகி

மண்டந்து கௌதம முனிவரைவணங்கி அவருக்கு வேண்டுவன வெல்லாங் கொடுத்து அவரிருப்பிடத்திக்கு கெழுந்த ளச்செய்வித்துப் பின்னர் சுற்றத்தாரும் புத்திரர்களுங் குறிப்பறிந் தேவல்செய்யு மநதிரிமார்களுந் தன்னைச் சூழ்ந்துவர விபூதி ருத்திராக்கூதாரணஞ் செய்துகொண்டவனாகிச் சிவ பிரபுனையே துதித்து மிகுந்த திரவியங்களை ஒட்டகங்கள் மேலேற்றிக்கொண்டு சதுரங்க சேனைகளுட் ளே புறப்பட்டு வேதப் பிராமணர்கள் மிக்கலவாழ்தனாக்கூறக் காடுகள் மலைகள் பலவுங்கடந்து பெருமைதங்கிய ரதத்தைச் செலுத்தி வந்து கங்கைநதிசூழ்ந்த கர்சி,கயா, பிறயிராகை,சிறதுவாகினி, கண்டபுண்ணி,கோதாவரி,மீகாதமை,நருமதை, துங்கபத்திரி, குலிங்கம், நைமிசாரணியம்,வரநதி,சத்தமசங்கம்,பார்வதேச் சுரம், விசாலேசசுரம், விமலேசம், பருப்பதம்,குகாரணியம், அயிராபதேச்சுரம், பருப்பதேச்சுரம், திரியமபகை, காஞ்சி, காளத்தி, திருவேங்கடம், திருவோத்தூர், அருணை,விருத்தாசலம்,சீகாழி,சிதம்பரம்,சாய்க்காடு,புள்ளிருக்குவேளூர்,திரு வெண்காடு, காவிரிசங்கமத்துறை, மூநதுறை, பொன்னியந் துறை,மத்தியார்ச்சுனம், சண்பகவனம்,திருவாரூர், வேதாரணியம்,ஆலங்காடு,மாதவிவனம்,திருவையாறு,சுழபுகேசுரம், இராமேசுரமுதலாகியபுண்ணியதீர்த்தங்கள்சிவஸ்தலங்களெல்லகளுசென்றுவணங்கி,தீர்த்தமாடி மதுராகரைத்தீலேவந்து சோமசுந்தரப்பெருமானே புகைஞ்சித் தென்மேற்றிசைவிற சென்று,திருப்பரங்கிரியைந் கண்குளிரத் தரிசித்து,ஹரஹர ஷென்று இரண்டு கைகளைபுந தலைமேலே குவித்து நிற்கும் போது, அம்மலையிலுள்ள கிளிகளெடுத்துக்கூறும் வேதமுழ

தும் இருசெவிகளிலும் வந்து புருவதைக்கேட்டுப் பாவுச
னாகச் சிபிலேவந்தன் திருப்பரங்கிரியினிடத்துவந்து, அமுத
மயழாகிய நீர்த்துளிகளை அலைகள் வீசாநின்ற சரவணப்பொ
ய்கையைக் கண்டதரிசித்து அதிலே விதிப்படி ஸ்ரானஞ்
செய்து அப்பாற்சென்று சத்திபகூவ தீர்த்தத்திலேமுழ்கி
அதன்மேற் புத்திர கூவத்தையடைந்து அதிலே ஈடுபடு
வேதமந்திரங்களை யுச்சரித்து வேதத்தில் வல்லவராகிய பிரா
மணர் கரத்திலே சொர்னதானங்கொடுத்து அங்கங்கே தவளு
செய்துகொண்டிருக்கு முனிவரைப்பணிந்து அவர்களாலாசி
கூறப்பெற்றுப் பின்பு ஆகாயத்தை யளாலிய உன்னதமான
கோயிலினுள்ளேபுகுந்து, புரங்கிரிநாதரையுங் கூடாக்கட
வுளையும் பணிந்து துதித்துப் புறத்தே வந்து கோடிமாணக்
கர் பால வீற்றிருந்த மார்க்கண்ட முனிவரைக்கண்டு, பரம
சிவனென்றே வணங்கி நெக்குருகித் தோத்திரஞ்செய்து
அங்குநின்ற மகாமுனிவர்களால் ஆசீர்வதிக்கப்பெற்றுத்
திரும்பும்போது, தீர்த்த யாத்திரையாகவந்த பவளம்போ
ன்ற சடையினையுடைய மகாமுனிவர் பலரை பெதிர்கண்டு
தரிசித்து நின்றபின், நாரதமாமுனிவர் அரசனைநோக்கி முரு
கக்கடவுளைத் துதித்து நிற்கின்ற நாவினாலே யுத்தத் தவத்
தின் பெருமையைச் சொல்லுவார். கடல்குழந்த வுலகத்தி
லே யித்தத்தலம் உயர்த்ததாகும். இதிலுள்ள தீர்த்தத்துள்
பரிசுத்தமுள்ளனவாகும். பதிபகபாசமென்னு முப்பொருளி
னியல்புணர்ந்த பெரியோர் சிவமே சத்தியமென்றும் பா
மென்றுங் கூறுவர். சிவமே யித்தமலைவடிவா யிருத்தலா
விதற்குச் சத்தியுகிரியென்றும் புரங்கிரியென்றும் பெயர்

னது, என்று சொல்ல அரசன்கேட்டுச் சூலாயுதத்தைத் தந்து
 இய கையையுடைய சிவபிரான் பஞ்சகிருத்தியினை செய்து,
 ஓய்ந்திருந்த காலத்தினுங் கெடாம லோங்கி வளர்ந்து, அழி
 முடி நடுவறியுப்புடாத பரங்கிரியாகிய கடவுளே சரணமெ
 ன்று துதித்து வலஞ்செய்துபோய் ஒரு சோலையின்கண்ணே
 யிருந்து யோசனை செய்வான்; கேதாரம் சேதுவைப் பார்
 க்கிலும் புனிதமாகிய இந்தத்தலத்திற் விநாமண ரொருவ
 ரைப் பிரதிட்டை செய்துவைத்தார் பிரமலோகத்திலே
 கோடி பிராமணரைப் பிரதிட்டைசெய்த பலனுண்டாமெ
 ன்று நினைத்து, தன்னுடைய தேவசீராதியை நோக்கிக்
 கருகி நின்றதிரத்திலே சென்று ஐஞ்ஞாறு வேதப் பிராமண
 ரைத் தெரிந்தெடுத்துத் திருப்பரங் கிரியாகிய இந்தத் தலத்
 தின் பெருமையை முழுதுஞ்சொல்லி அவர்களைக் குதிரை
 தட்டிய ரதத்தின்மேலே யழைத்துக்கொண்டு வருகவேன்
 நனுப்பிவிட்டு, அவன் வருதற்கு முன்னமே தேவகம்பியனை
 வரவழைத்து, தேவருலகம்போலவே ஐஞ்ஞாறு மானிகை
 யமைந்த கிரகங்க ளுண்டுபண்ணும்படி யுத்தரவுசெய்தான்.
 உடனே தேவதச்சனுஞ் சுபமுகூர்த்தத்திலே சிற்பசாத்திர
 விதிப்படி யுன்னதமாகிய மானிகை பலவிதமாகச்சமைத்து,
 இலக்குமி யெப்போதும் கிரகந்தோறும் வாசிஞ் செய்து
 நீங்கா திருக்கும்படியாகிய யந்நிரங்குளை யங்கம்மீதுவந்துச்
 சிபி யரசனிடம் வந்து சொன்னான். அவனும் அதுகண்டு மகி
 ம்ந்து உலாவிற்கும்பேரது, காசு நகரத்துக்குச் சென்று
 சாரதி ஐஞ்ஞாறு வேதப்பிராமணரை யழைத்துக்கொண்டு,
 இந்தத்தை விரைந்துசெலுத்தி வருவதைக்கண்டான். உட

னே யெதிர்கொண்டு அவர்களைப் பணிந்து, இரண்டு கண்க
ளுங்குளிர நோக்கிக் கிரீடந்தரித்த தலையசைத்துநீங்களிங்கே
வர முன்னமே தவஞ்செய்தேனென்று பலபல விதமாகத்
தோத்திரஞ் செய்தான. பிராமணர்களும் அநேக ஆசிகூறி
னார்கள். அரசனவர்களை யணிழத்துக்கொண்டு கோயிலி
னுள்ளே புகுந்து சிவபிரானுடைய சநகீதி முன்புழஞ்ஞமா
ரக் கடவுள் சந்நிதானத்தின் முன்பும நின்று சொல்லு
வான். வையைநதி பரவிய சதுர்வேத மங்கலமென்னுங்
கிராமத்திலே பாதி நிலத்தைச் சீவபிரானுக்குத் தானஞ்
செய்து, இந்தத் தானஞ் செய்ததனாலே சிவபிரான் தரி
சன மிந்தக்ஷணமே வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து. பின்
னர் மற்றொருபாதிநிலத்தைக் கூடவநதுநின்ற பிராமணர்க
ளுக்குத் தானமாக ஒவ்வொருவர் கையிலும் நீரைவார்த்துக்
கொண்டுவிழ்தான். வரும்போது அநதப் பிராமணர்கள் ஐஞ
னுறுபேரில் ஒருவரைக்காணாமல் பெருமூச்சுவிட்டு வரு
ந்தி ஐயோநான் பூருவத்திலே செய்த கனம்மத்தினாலோ இம்
மையிலே செய்த பாவத்தினாலோ என்னுடைய சங்கற்பநத
வ்வும் விதமாகவநததேயென்று, மனது கைந்து கைந்து உரு
கிக் கிழேவிழுந்து, நித்திரைசெய்து கனவுகண்டெழுந்தவ
னைப்போ லெழுந்துநின்றான். அப்போது பரமேசுவரன் அரச
னது பேரொப்புக்கிரங்கி, யொருபிராமணர் வடிவங்கொண்டு
மலைபோதும் வீங்கியபுயத்தில் விளங்கிய வெள்ளருவிபோ
லச் சுற்றிய வுத்தரிய வெண்பட்டும தக்கன் யகதத்திலே
புட்டபாட்டை இரண்டுகாதினுஞ் சொல்லவநத இரண்டு
சூரியர்களைப்போலும் பிரகாசிக்கின்ற இரதம்மிழைக்கப்பூட்டி

டபொற்குழைகளும் விபூதியணிந்த நெற்றியும் உருத்திர-
 ஷம்ணிந்த திருமுடியுமார்புஞ் சந்திரோதயம் போன்ற முக-
 மும் சந்திரகிரணம் போன்ற புனமுதவலும் பிரகாசிக்க-
 வந்தார். உமாதிதீவியும் விராயகககடவுளும் குமாரக்கடவு-
 ளும் அவரவர்களுக்கேற்ற திருவுருக்கொண்டு வந்தார்கள்.
 இவ்விதமாக மனைவிமக்களுடனென்றே தோன்றிய பிராம-
 ணரை அரசன்கண்டு அதிசயித்து ஆனந்தரவசனாய் நின்று,
 வணங்கி யிதெப் பூமணடலஞ் செய்ததவத்தின் பிரயோசன-
 மோ, அறிவில்லாத யான்செய்த தவபபெருமபேறே, சந்தி-
 ரனைத் தரித்த பரமசிவனை 'யொப்பாகிய' இவர்களிடத்த இடத்-
 திவந்திநின்றியதற்குக் காரணம் வேறென்னையோ வென்று
 வியந்து, அந்தப் பிராமணரைநோக்கிச் சுவாமி! நீ ரொந்த-
 லூ, உமது பெயரென்னவென்று கேட்க, பிராமணராய்வந்த
 சிவபெருமான் சொல்லுவாரா. அரசனே கேட்பாய்; நம்மு-
 டைய பெயர் பரங்கிரிசுருமரன்; நாமெல்லாத் தலங்களிலு-
 மிருப்போம், தலங்களுல்லாவற்றிலுமிந்தத்தலம் பசிசுத்த
 முள்ளதல மாதலால், நாமுமிங்கிருப்பதற்கு வந்தோமெ-
 ன்று, சொன்னார். அதுகேட்ட காமபிசிதேசத்தை யாளுஞ்
 சிபிலேந்தன் மனமகிழ்து அவருடைய பாதங்களிலே குளி-
 ர்த த மலர்களைத்துவித, தூப தீபத்தாம் பலவகை யுபசாரஞ்
 செய்து புனிதமாகிய நீரை யவர்கடத்திலே பூதாஸ்ச்ருக்க வார்-
 த்து, இரண்டுகைகளையும் குவித்து நின்றான், அப்பேர்து
 அந்தப் பிராமணரும் ஆசிகள்கூறி, மற்றைப்பிராமணர்களு-
 டுன் சேர்ந்து தாமுமொருவராகித் தமக்குத் தானஞ்செய்த,
 மானிகையுள்ளே மனைவிமக்களுடன் புருந்து வீற்றிருந்

தார். இவ்விதமாக எல்லாபிராமணருந் தங்கள் தங்கள் மா ளுக்கையிலே புருத்திருந்தார்கள். அதன்மேல் அரசன் பரமே சுரனுடைய திருவருளைச் சிறித்து வணங்கி யிராழமகரமா கிய சேதுசென்று தரிசித்துத் திருமபித் தனது காம்பிலிநக ரம்வந்து தனது அரணமணையிற்புருந்து முனபோலச் செங் கோல்செலுத்தி, வெகுகாலம் அரசாட்சிசெப்திருந்து, பின்பு கயிலாசமலையை படைநது நீழிகாலம் வாழ்ந்து சிவபிரான் ஹிருவடி நீழலிற் கலந்தான். உலகமெல்லாம் புகழுகதிருப் பரங்கிரியிலே யொருதின மிருந்தவரும் கொடிய பிழவியை மாற்றுவாரென்றால், அந்த அரசன் மோகூமடைவது அரிய தோவென்று சூதமுனிவர் சொல்லியருளினார். .

நான்காவது சிபிவேந்தன் பூதானச்சருக்கம் முற்றிற்று.

ஐந்தாவது பிரமகூவச்சருக்கம்.

கல்வியாகிய சமுத்திரத்தையளந்து மகிழ்கின்ற சூத முனிவர் தமது சொற்பொருளை யுணருந் தகுதியையுடைய சவுனகமுனிவரைப் பார்த்துச் சொல்லுவார். தவகிரேஷ்ட முள்ளவர்க்குள்ள கேளுங்கள். யமனையுதைத்த திருவடியை யுடைய சிவபெருமானும் முருகக்கடவுளு மெழுந்தருளி யிருக்குஞ் சத்தியுகிரியென்னுந் திருப்பரங்கிரியின் சரித்திரங்களுக்குள்ளே, கேட்டவர்களுடைய வல்லிணையைக் கெடு க்கு மொருகதைசொல்லோம். தோதமிநதி தீரத்திலே கால வனென்னு மொரு பிராமணன் வேதவொழுக்கத் தவறுது

தருமனா செய்பவனாகி யில்லறத்திலிருந்து பிதாமாதர் மகிழ்
 ச்சியவடயுமபடி, அவர்களுக் கேவல்செய்து நற்குண நற்
 செய்கையுள்ள மனைவியுடனே வாழ்ந்திருந்தான். இப்படி
 யிருக்குங் காலத்திலே தேவர்களும் புகழ்த்தக்க பெரிய
 தவங்களைச் செய்த தேவத்துதி யென்னும் பெயரைபுடைய
 முனிவர், அவனிடம் வந்து சேர்ந்தார். உடனே காலவனெ
 ழுந்து, அவருடைய பாதங்களிலே புட்பூங்களைத் தூவித்
 தலை வணங்கிச் சுவாமீ! இங்கெழுந்தருள எத்தவமுடைய
 னின்றைத்தினம். அடியேன் கிரகத்திலே பூசை போசன
 செய்தருள வேண்டுமென்று கூறுதலுமீ, அம்முனிவ ரதற்
 னுசந்து தெய்வாமிர்த்தத்தினு மினிய விருநதருநி யிருந்து பல்
 வார்த்தை பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது, உலகத்திலே யதி
 சயம் விளைந்துந் தீர்த்தங்களுக்குள்ளே மோகூத்தை யெளி
 திலே தரத்தக்க புனிததீர்த்தத்திலேமுழ்கி வரதனம், வெண்
 ணிற விபூதி பிரகாசிக்கின்ற நெற்றியையுடைய காஷுவனே!
 என்று தீர்த்த மாண்மியங்களைச் சொல்லச் சொட்டங்கினர்.
 கேதாரமலையிலேயுள்ள புட்கர் தீர்த்தம், காகியிலுள்ள மணி
 கரணிகை, பிரயாகை, கண்ணவேணி, வன்னி தீர்த்தம், சத்
 தாரணியத்திலுள்ள பிரம தீர்த்தம், ஆலங்காடு ருகாச்சிரமம்
 காஞ்சியிலுள்ள தீர்த்தங்கள், வேகவதி தீர்த்தம், மாளவியத்
 தீர்த்தம், தீர்த்தம், தீர்த்தம், தீர்த்தம், தீர்த்தம், தீர்த்தம்,
 காட்டிலிருக்குங் காயத்திரி தீர்த்தம், காயாவுனத்திலிருக்
 குஞ் சாரீரதீர்த்தம், திருவிடைமருதூரில் முத்தி தீர்த்தம்,
 கும்பகோணத்தில் காவிரி, கன்னிகா தீர்த்தம், தனுக்கோடி,
 சேது, அனந்தபுரம், தாமிரபருணி, பாலகாசம், அதன்பக்க

முள்ளி அத்திதீர்த்தம், பாண்டு தீர்த்தம், வையைநதி, இந்தி வையை நதிக்குப் பதியாகிய மதுரைக்குத் தென்மேற்றிச் சயிலே யரை யோசனை தூரத்திலே யிருக்குஞ் சூழ்தவனத்திலே, முருகக்கடவு ளொழுதருளியிருக்கும் ஆறு தலங்களுக்குள்ளே முதலாவதாகிய திருப்பரங்குன்றமென்னு மலையொன்றுண்டு. அநதத் திருப்பரங்குன்றத்துக்கு வட பக்கத்தில் தேவர்கள் முனிவர்கள் வநது முழுகுஞ் சத்தியம், வமென்னுந் தீர்த்தமிருக்கிறது. அநதருக் கிழக்குப் பக்கத்திலே வயித்தியசாரக் கூவமென்னு மொரு தீர்த்தமிருக்கிறது. அது சநதிரனுடைய கூடிநோகத்தை மாற்றியது. அநதத் தீர்த்தம் தன்னிடத்திலே ஸ்நானஞ்செய்வோருக்குச் சகல வியாதியையும் போக்குதலால் அதற்கு எக்காலமும் வயித்தியசாரக் கூவமென்ற பெயர் நிலைந்திருக்கிறது. இதுவன்றியுந் தன்னை வந்து பார்த்தவருக்கும றோயையும் பாவத்தையும் போக்கும் சூரவணப பூம்பொய்க்கு யொன்றுண்டு. அதிலே ஸ்நானஞ்செய்து சிவன்க்கப் பெருமானையுங் குமாரக் கடவுளையுந் பணிந்து துதித்து, மூன்றுதினத் திருப்பரங்குன்றத்தி லிருந்தேன். இப்படி யிருக்கும்போது நடந்த கதை யொன்று சொல்லுகிறேன்.

விசாலை நகரத்திலே பாண்டியன் குலத்திலே யுதித்த கோவிதராதீதுவச னென்னு மொரு அரசன் பணை யரசரை பெல்லாம் வென்ற வேலாயுதத்தை யுடையவனாகி யுலக மெல்லாம் ஏக சக்கராதிபதியாய்த் செங்கோல் செலுத்தி வருங்காலத்திலே யவனுடைய அண்ணனை வாயிலில் விழுதிருத்திராஷ்டமாகிய சிவ சின்னங்களைத் தாங்கிய அநேக

மாணக்கர்கள் சூழ அகத்தியமாமுனிவ ரெழுந்தருளினார். அவர் வரவை யறிந்த அரசன் செல்வச் செருக்கினாலே யெழுந்திருந்து புட்புகளைத் தூவி வணங்கித் தோத்திரங்கள் செய்யாதவனாய்க் குருடன்போலச் சும்மா இருந்தான். உடனே அகத்தியமுனிவர் கோபங்கொண்டு முன்னொரு காலத்திலே யிருந்தனைப் பாம்பாகச் சபித்த தமது திருவாயினாலே தமது மாணக்கருளளே சிறப்புற்றவராய் முன்னே செல்லும பிரமிட்டமுனிவரைப் பார்த்துக் குற்றமுண்டாகிய அரசனகங்காரங் கெடுமபடி, அவனுக்குக் குட்டகோண்டாகச் சாபங்கொடுவென்று சொல்லிப்போயினார். அந்த வரத்தையுடைய பிரமிட்டமுனிவர், எல்லாருமிருக்கவும் எனக்குக் கட்டளைபிட்டாரென்று மகிழ்ந்து அமுதமாக இரண்டு காதுகளாலு முண்டு, அரசனை யழைத்துப் பொய்வாழ்வை மதித்திருந்த பேதாய்! உன்னுடைய அழகு கெடுமபடி குட்டகோயு, பெறக்கடவை யென்று சபித்தார். அந்தக்ஷணமே யரசன் சூரமெல்லாம் வெண்குட்டளையிவ்ந்து முடியின. அது எதுபோலிருந்ததென்றால் வெண்ணிறமாகிய விபூதி நிறையப்பூசிய முனிவர்க ளெதிரேவரத் தரிசித்தபுண்ணியத்தா லரசனவர்களுடைய சாருபத்தை யுடைந்தது போலும், அன்றி யமமுனிவர்களிடத்தில் வரம்பெற்று நீங்காத வெண்பட்டினாலாகிய சட்டையைப் போர்த்துக்கொண்டதுபோலும், அன்றியும் அரசனது கொடைக்குப் பயந்து, நீருண்டமேகம் வெளுத்து அரசனைவந்து சரணடைந்து சூழ்ந்ததுபோலும். உரியுமையெழுதிய தண்களையு முத்துப்போன்ற பற்களையுமுடைய இளம்பருவப் பெண்கள்

முயல் கொள்ளுமபடி யழகுவாய்த்த தன் சாரமுழுவது
 மில்லிதம் வெண்குட்டம் வந்து வளைந்ததைக் கோவி
 தாரத் துவச னென்னு மன்னவன் பார்த்துப் பார்த்து,
 “ஐயோ ஐயோ இந்த வெண்குட்ட நோய் பெறுவதற்கா
 சரீரமெடுத்தேன்? இளஞ்சேரிதி மயமாகிய பொன்னுக்
 குச் சமமான தேகத்தினழகு மெவ்விடத்திற்குப்போய்தோ?
 வேற்றரசர்களுது கேட்டு வசைமொழிகள் சொல்லாரோ?
 க்காவ்வைக்களிபோன்ற வாயையுடைய இளமபருவப்பெண்
 ள் பார்ப்பதை வெறுத்து நகைத்து இகழ்ச்சி செய்யாதிருப்
 பாரோ? உயிரிருந்துயிற்செய்தவனைப் போலானேனே. அரசர்க
 ளெல்லாருங் கைகுவித்து நிற்க ரத்தங்கிங்காதன்தீர்த்து விட்டி
 ருப்பேனோ, வெட்கமில்லாமற் றிரிவேனோ? அந்தோ! இந்த
 விசாலைபுரியை யாளுதற்கொரு புத்திரனுங்கூட வில்லையே!”
 யென்று கண்ணீர் தாரைதாரையாக வோட அழுது தனச்
 குச் சரூபந்தந்த பிரமிட்ட முனிவருள்ளத்திலே யிரக்கம
 வரும்படி துதித்து அவருடைய இரண்பாதத்தையும் பிடி
 த்து விடாமல் நைந்து வருந்துஞ் சனையத்தில், அம்முனி
 வருங் கருணைகூர்ந்து மனமிரங்கிப் பொறுமைகொண்டு
 சொல்லுவார். அரசனே! உன்மீது கோபநதணித்தது இனி நீ
 குட்டவியாதி நீங்கி முன்போல அரசாட்சி செய்யவேண்டு
 மானால் நசும் சொல்லு முன்மையைக் கைக்கொள்ளென்று
 சொல்லுவார். மதுராகூரத்திற்கு நிருதி திசையிலே சோலை
 குழந்த திருப்பரங்கிரியானது சிபி வேந்தனாலே பூதானஞ்
 செய்யத் தேவதர்சனாலே செய்யப்பட்ட விதிகளையுடைய
 பிரமதானபுரம். அந்த மலைக்கு வாயு திசையிலே நானூறு

வீற்றிடைதூரத்திலே, பிரமாவினாலே யுண்டுபண்ணப்பட்ட, தீர்த்தமொன்றிருக்கிறது. அதன் பெயர் பிரமஞ்சுவமாம். பிரமன் அதிலே மூழ்கிச் சாகவதையைக் கலியாணஞ் செய்ததனாலே கலியாண கூவமென்றும், பெயராம். அந்தத் தீர்த்தத்திலே மெய்யனபுரீடு நெஞ்சமுருகிவந்து தீர்த்த மாடினுல் பெருவியாதியாகிய குட்டநோய் தீரும். இன்னும் கேள், அரசனே! பிரமன் தனக்கு, "விவாகஞ் செய்ய நினைத்துத் திருப்பரங்கிரியிலே கற்பக விநாயகரை வேதமக் திரத்தால் மலர்களைத் தூவிப் பூசித்து, அவரது திருவருள் பெற்றான். பின்பு, மேறறிஞ்சயிலே சுயஞ் சக்கரதாரியாகிய விஷ்ணுவைப் பூசைபண்ணித் தோத்திரஞ் செய்தான். அது வன்றி, நீலநீர்முள்ள தூர்க்கையானவள் அக்ரர்களுக்குத் தலைவனாகிய மகிடாசுரனைச் சங்கரரஞ் செய்யச் சிவபிரானை யுதத மலையிலே தேவவருடத்திலே மூன்று வருடம்பூசித்து, இரவும் பகலும் தவஞ்செய்ய, சிவபிரான் இடபாட்டராயெழுந்தருளி, அவள் முன்பு நின்று காட்சிதந்து, வேண்டிய வரங்களைக் கேளென்று கூறத், தூர்க்காதேவியுந் தான் விரும்பிய வரத்தைக்கேட்க, சிவபிரான் அவளுக்குப் பஞ்சாக்ஷர மந்திரோபதேசஞ்செய்து சொல்லுவார். நமது குமாரனாகிய குகனுக்கு முதற்பதியாகிய இரதத் தலத்திலே வந்தவர்க ளிடைபூறுகீக்கி நல்ல நவசிகளும் புகழ்கின்ற நடுநாயகமாகக் குமரவேள் கோயிலிலிருவென்று அருளிச் செய்து மறைந்தார். உடனே தூர்க்கையும் திருவருள் பெற்ற வஸ்த்தால் மகிடாசுரனைக்கொன்று அவன் நிலையிலே மிதித்துக்கொண்டு நடுநாயகமாக வடதிசையை நோக்கி

பிராக்கின்றான். அவனையும் பிரமதேவன் பூசித்துப் பின்பு சிவபிரானை யாராதித்து முருகக்கடவுளைச் சோடசோபசாரத்தாற் பூசனைபுரிந்து திருவருள் பெற்றுச் சரகவதியை மணந்து நீங்காத மகிழ்ச்சியாகிய கடலிலே மூழ்கினான். அதன்மேற் பிரமகூவதீர்த்தத்திலே மனைவியாகிய சரசுவதியுடனே மூழ்கித் தருபபண முதலியவைகளை விதிப்படி எகயத்து திருப்பரங்கிரிபுரப் பிரதக்ஷணம் வந்து தமது சத்தியவுலக்ஷபோய்ச் சேர்ந்திருந்தான். இவ்விதம் விளங்கித் தன்னிடத்தில் வந்து மூழ்குவோர்க்கு இமமையிலே வாழ்வும் மறுமையிலே மோக்ஷமும் 'தோடுக்கும் பிரமதீர்த்தத்திலே நீபோய்' ஸ்நானஞ்செய்தால் வெண்கூட்டநோய் நீங்கி முலோகவலையுலகத்தை யரசாட்சி செய்வா யரசனே! என்று பிரமிட்ட முனிவர் சொல்லிவிட்டித் தமதிடத்துக்குச்சென்றார் அதன்மேல் கோவிதாரத்துவசனாகிய அரசன் அப்பொழுதே யெழுந்துவந்து திருப்பரங்கிரியையடைந்து பிரமகூவதீர்த்தநீராடி வெண்கூட்டநோய் நீங்கி முன்னையினும், பிரகாசமடைந்து சிவபிரானையு முருகக் கடவுளையும் பணிந்து தோத்திரஞ் செய்து கிரிப்பிரதக்ஷணம் வந்து தன்னுடைய விசாலை நகரம் வந்திருந்து மகிழ்ச்சியுடனரசாட்சிசெய்துவாழ்ந்தான். இத்தன்மையான பயனை விளைக்கும் பிரமகூவ நீரிலே மூழ்கிச் சிவலிங்கப்பெருமானையுங் குமாரக் கடவுளையும் வணங்கித் திருப்பரங்கிரியை வலமாகச் சூழ்ந்து இவ்விடத்துக்கு வந்தோமென்று காலவனைனனும் வேதியனுக்குத் தேவத்துதிமுனிவர் சொல்லியருளிப்போயினர். இந்தப் பிரமகூவத் தீர்த்தமானமியத்தைச் சொன்னவருங் கேட்டவரும்

தீக்சனஞ்சுச் சாபத்தால் வந்த பாவத்தை நீக்குவார், மணக் கோலமும் பெறுவாரென்று தேவத்துதி முனிவர் காலவனுக்குச் சொன்ன நல்ல கதையாமென்று சூதமுனிவர் சவுனக முனிவருக்குச் சொல்லிமகிழ்ந்தனர்.

ஐந்தாவது பிரமசுவச்சுருக்கம் முற்றிற்று.

ஆறாவது தலவிசேடச்சுருக்கம்.

வண்டுகள் முழங்குகின்ற தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் பிரமதேவர் சரசுவதியை விவாகஞ் செய்து பிரமகுவமாகிய வேதகுவததிலே ஸ்நானஞ்செய்த சரித்திரத்தைச் சொல்லியபின், தேவாகளும் புகழும் திருப்பரங்கிரித்தலத்தின் மான்மியத்தைப் பரிசுத்தமான நினைப்புடைய சவுனக முனிவர்க்குச் சூதமுனிவர் சொல்லத்தொடங்கினார். திருப்பரங்கிரியிலே யூறடிநித்தரப் பொங்கி வழிகின்ற புனிதமாகிய தீர்த்தங்களொளபது, அவற்றி லிரண்டு தீர்த்தங்கள் மிகமேன்மை யுடையனவாகும். ஒன்று சரவணப்பொய்கை; அகிலே மூழ்குவோர் தருமார்த்த காமமோக்ஷமடைவார். மற்றொன்று சத்தியகுவமென்பது; அதிலே மூழ்கினோருடைய வலிமையாகிய தீவினைகள் நீங்கும். அன்றி யுஞ் சக்கரவர்த்திகளையுடைய லொருவனாகிய அரிச்சந்திரனென்னும் அரசன் அதிலே வந்து மூழ்கிச் சத்தியவாக்குத் தவறாத நிலைமையைப் பெற்றுப் பொன்றாத புகழிடைப

யும் பெற்றான். 'குமாரக்கடவு' ளெழுந்தருளியிருக்கு மந்தத்தலத்திலே யொருகணமேனு மரைக்கணமேனும் வசிப்பவர்கள் தீவினை வேறுத்துச் சிவசாரூப பதவியை யடைந்து விளங்குவார்கள். இது சததியமே. மேகங்கள் வருது நித்திரை செய்கின்ற உச்சியினை யுடைய திருப்பரங்குன்றத்திலே யிருந்து தவஞ்செய்கின்ற மகாடமுனிவர்க ளுநேகர். அவர்களுட் சிலர்மகத்துவத்தை யெடுத்துச்சொல்லவேண்டுமானால் அஞ்சயுகமுங்காலங்காணாது. ஆயினுஞ் சிறிதெடுத்துச் சொல்லுகின்றோம். கபிலர், அததிரி, கண்ணுவர், சவுன பாற்கரர், மரீசி, வசிட்டர், அங்கிரா, பிருகு, கோகிலர், துமிரா, சங்கிரதித்தர் முடலாகிய பலரும், வீடுதிருத்திரா, கூந்தரித்த மாபிணையும், மரவுரிதரித்த அரையிணையும், பத்தி மிகுந்த நெஞ்சினையும், கிழங்கு சருகு வாயு முதலிய வுணவையு முடையவராயுங் கொம்பு முளைத்த மிருக வடிவினையுடையவராயு மூரண்டு பககமும் சிறைமுளைத்த பகையடிவினை யுடையவராயு மிருந்து பரங்கிரிகாதரையும் நிம்மலசொருபியாகிய முருகக்கடவுளையுந் திரிகாலமூர் தேனெழுது மலரைத் தூவிப் பூசித்து வணங்கும் நியமவொழுக்கை தவறுதவராய்ப் பரம்பொருளை யுள்ளங்கை நெல்லிக் கனிபோலக் காண்பவர். இந்தத் தகுதியையுடையதவ சிரேட்டர்கள், "தங்குந் திருப்பரங்கிரிக்குக் கூப்பிடுதாரம் உரைநடங்குபக்கமும் தேவேந்திரன் முதலியதேவர்களும் திக்குப் பாலகர்களும் வருது சிவலிங்கக் தாபித்துப் பூசைசெய்வார்கள். இப்படிப் பூசைசெய்தவருக்குப் பாவ வேரை யறுத்து வேண்டிய போகத்தையுங்கொடுத்து நெற்றிக்கண்ணையுடை

ய் சிவபிரானது சிவசாரூப்பியத்தையுங் கொடுத்துத் திருக் கயிலாச மலையிலே யிருந்ததி ழோக்ஷதையை முந்தத் தலங் கொடுக்கும். வேதங்களை யுணர்ந்த பிராமணருக்குக் கோதா னங் கொடுத்தால், கொடுத்த பசுவின் ஒவ்வொரு உரோமத் துக்கு ஒவ்வொரு கற்பகாவங் கயிலாசமலையிலே கொடுத்த வரை யிருக்கச் செய்யும். இரதத் திருப்பரங் கிரியைச் சூழப் பூஞ்சோலையை வைத்து வளரசெய்தோரும், குமா ரக்கடவுள் புயத்திலே சூடந்த புட்பமாலையை யணிவித்தோ ரும், அவருடைய கோயிலிலே திருவிளக்கிட்டோரும் பெறும் பிரயோசனத்தை யும்மாற் சொல்லமுடியாதா, சிவபிரானே தான் சொல்லவேண்டும். மாதந்தோறும் வரு னு சோமவாதினத்திலே திருப்பரங்கிரியில் வந்து சிவபிரா னுக்கும் குமாரச்சுருக்கும் அபிடேக வைத்திய முத லியவை செய்வித்துச் சேவை செய்து விரதமிருப்பவர் வேறு தலங்களிற்போய்க் கோடி விரதஞ் செய்பவர் பெறும் பலனை யடைவர். முழங்குகின்ற அலைகளையுடைய நீர்த்தி வள மிகுந்த திருப்பரங்கிரியிலே வந்து எந்த விரதத்தைச் செய்தாலும பிறதலங்களிற கோடி விரதஞ் செய்தபலனை கிடைக்கும். அன்றியும் பாவமெல்லாம் நீங்கிப் பெருஞ் செல்வமடைநது சுற்றத்தாருடனே வெள்ளியங்கிரியைச் சேர்ந்த வாழ்வார்; சிவபிரானுக்குரிய சோமவாரத்திலும் பூருக்கடவுளுக்குரிய விசாகநாளினும் அவ்விருவருக்கும் கொய்தெடுத்த மலர்மாலைகளைச் சாத்துவிப்போர் குறை யாத பலனை யடைவார்; திருப்பரங்கிரியிலே செய்யுஞ் சிவ பூசையின் பயனை யுளந்து யாவர்? கூறுவார். அங்கே சன்

டேசுர பூசையை விதிப்படி செய்விப்போ, உபர்ந்த மோ
 கூத்தையடைவார; இது உறுதி. அந்தத்தலத்துக்குவமான
 மில்லை. ஆதலாற கார்த்திகை மாந்ததிலேவருங் தூர்த்திகை
 நகூத்திரத்திலே வந்து சரவணப்பொய்கையிலே தீர்த்த
 மாடிச் சண்முகக்கடவுளைப் படைப் பஞ்சாமிர்தம் பஞ்சகௌ
 வியம் தேன் பழச்சாறு முதலியவைகளு லபிடேசுந் செய்
 வித்துப் புழுகுபடிச்செய்து அவா விருமபும நீலோற்பல
 மூலர்மலை புனைவித்து அமுதமேரன்ற பலவிதமான நிவே
 தனங்களை யாறு திருமுகங்களினும் நிவேதிப்பித்தது விரத
 மனுட்டித்திருநதேவர் சமஸ்கிரு, முக தபிமுகைய இரண்டு
 பரஷைகளினும் பாடுதற்கு வல்லவராகி புலக, ஸ்த, யாஜ்
 மரசருமாவார். பஞ்சபாதகத்தைபும போகருவார். பஞ்சா
 கூர மந்திரத்தைக் குமாரக்கடவுள் சந்திப்பிமுன்னிருந்து
 ஆபிரத்தெட்டுருவாயினும் நூறெட்டுருவாயினுஞ் செபித
 தவர் தாய் வயிறற்ற பிறக்குங் கருவைகெடுத்துச் சிவ
 சூருபமெய்வா. ஐசுவரிய மிகுந்த திருப்பரங்கிரியின்
 ஐந்து கூப்பிடுதார்த்தினுள்ளே யிறந்தவர்களுல்லாருங் கதி
 யடைவார்கள் இப்படிப்பட்ட தலத்திலே மணங்கிடைப
 பது எனியதல்ல. உலகத்தையே மெய்யென்று நம்பினர்க்
 குச் சுயம்புத்தலமாகிய பழைய தலங்களி லிருப்புக்கிடைய
 பதுமரிது. மனிதர் தர்பித்த விவகத்தைப் பார்க்கினுமுனி
 வர் தாபித்த விவமுயர்ந்தது; அதைப்பார்க்கினுஞ் சித்தர்
 தாபித்த விவமுயர்ந்தது; அதைப்பார்க்கினுந் தேவர்கள்
 தாபித்தவிவக் முயர்ந்தது; அதைப்பார்க்கினுஞ் * சுயம்பு

* சுயம்புலிங்கம் தானே முளைத்தலிங்கம்,

நிங்குமுயர்க்கது. இத்தன்மையாகிய சுயம்பு லிங்கமுள்ள சிவகேசுததிரங்களுகளுள்ளே புராண சித்தாந்தநிதனாம் சந்தேசமரசுவெடுத்ததுசுவேதாலபாட்ட தலமே மிகமேலானது. அந்தத்தலத்திலே யிருந்த ஆசை யுநிகரித்தாலும், நலியுந் திலே உய்யும்விதத்துக் கோரினா யுறையிடு மனிதர்களுறுதி யைப்பொறமாட்டார்கள். ஆதலாலே பல நூலாலே புகழப் படுக திருப்பரங்கிரித்தலத்தின் மான்மிகூடையறிந்து எத்தனை யிடைபுறு வந்தாலு மதறநல்லாளு சனியாமலங்குக யிடைவிடாது நீங்காதிருப்பவா நரகத்தை யுடையமாட்டார்கள். சந்திரன் தயமுநது சேல்விரு சிவரதை யுடைய திருப்பங்குன்றத்திலே நிலையாக இருந்து வாழுவார். அயலார் மனைவியை யிச்சித்தாலும் பசிபால் உண்ணக்கூடாதவருடைய வுணவை புண்டாலும் சொன்னதைத் திருடினாலும் இன்னங் கொடுமையான பாதகமெல்லாளு செய்தாலும் நரகத்தை யுடையமாட்டார். ஆனால் அவர்கள் செய்த அநாதங்கள் நீங்கியவிதமென்னவெனில் ஐயனார் குலத்தினாலே யவர்களைக்குத்தித் துடிதுடிக்க இரத்தமொழுகச்செய்துநீவினை யைத் தணித்து மேகத்திலே சேர்ப்பார். இரத்தத்தை வேதத்திலே வடித்தெடுத்ததுகொண்ட சாரமென்று நினைத்துக் கேட்பாருளு சூழ்ந்துவாருளு சிவபிரானே யெனப் புகழித்துத் துதிக்கத்தக்கவா மாகுந்தை யடைவர். இது சத்தியமே.

ஆறவது தலவிசேடச்சுருக்கம் முற்றிற்று.

ஏழாவது அரிச்சந்திரச்சுருக்கம்.

வாச்னை மிகுந்த குளிர்த கோலைகள் சூழ்ந்தவளந்தங்
கிய திருப்பரங்கிரியிலுள்ள சத்திய கூவதீர்த்தத்திலே ஸ்நா
னஞ்செய்யும் புண்ணிய காலமும், ஸ்நானஞ்செய்யு முறை
யும், இன்னும் வேறு விசேடங்களும், அரிச்சந்திரமகாபாசன
சத்திய கூவதீர்த்தத்திலே மூழ்கிச் சொல்லுறுதி தவறாத
புரம பெற்று மேன்மை யடைந்ததும், சவுனக முனிவர்
கேட்கச் சிவநேசமறவாத சூதமுனிவா கூறுவார். மன்
மதன் மகிழ்ச்சி கூறும் இளவேளிறு காலமாகிய சித்திரை
மாதத்திற் சித்திரை நக்சத்திரமும் பௌண்பிபுசு கூடிய
தினத்தில் சூரியனுதயமாகுமபோது நித்தியகனம முடித்
துச் சத்தியகூவ தீர்த்தத்தை யடைந்து வருணபகவானைத்
தியானித்து வலமாகச் சூழ்ந்துவந்து அனபோடெதிரின்று
பஞ்சாங்கமாகவும் அட்டாங்கமாகவும் நமஸ்காருஞ் செய்து,
'பிரம்ணருக்குத் தமமாலியன்ற தகூணை கொடுத்துச் சங்
கம்பஞ்செய்து அவர்களாலாசிபெற்றபிரீ கோமயம், எள்ளு,
பிச்சையறுகம்புல் இவைகளைத் தயையிலே நிரித்துக்கொ
ண்டு நாடோறுஞ் சிறிது சிறிதாகச் சம்பாதிக்கப்பட்டுக்
கூடியிருந்த தீவினையாலாகிய பாவக்கூட்டங்க ளெல்லாந்
தன்னை விட்டு வெளியிலேவந்ததாக நினைத்து மந்திரஞ்சொல்
விக் கொடுமையாகிய எல்லாப்பாவங்களையும் போக்கியரு
ளென் றெதிரே வணங்கி மூழ்குதல் வேண்டும். மனிதரு
க்கு விதித்த வயது னுறுக்குள்ளே பொருநாளாயினு மிக
தப்படி சத்தியகூவதீர்த்தத்திலே ஸ்நானஞ்செய்யவேண்டும்;

அது செய்பாதவர் முனிதருக்குள்ளே நடமாடும் பிணத்துக் குச்சமமாவார். மேன்மையாகிய திருப்பரங்குரியையடைந்து வேதப்பிராமிணருக்கு அன்னதானஞ் செய்பவர் சுமறத்தா, ரோடு கெடுகாலும் வாழ்ந்திருப்பார், இம்மடடோ! குரியசந். திருள்ளவரையு மவா சந்தி பரம்பரை விருத்தியாகித் தழைத்திருக்கும். அததலததிலே சிவபிரானுக்கும் முருகக் கடவுளுக்கும் வேதங்களை யோதி புணங்குவங்குகும் இறிய பாற் சோறறை யூட்டுவிப்போர் வினை யெல்லாவற்றையுக் கெடுத்துச் சகலபேறறையு மடைவார். இன்னும் வைகாசி மாதத்திலே சேதமவாரத்திலே வருங் கேட்டை நகரத்திரத் திற சத்தியக் கூவதீரத்த நிராடிப்பிந்தருப்பணஞ்செய்தால் செய்தவரது பிதிரகள் நரகத்திலே கிடந்தாலும் அதை விட்டுத் திருக்காலிலாச மலையை யடைந்து களிகூர்ந்திருப் பார்கள்.

சத்தியகூவதீரத்தத்திலே யாவா மூழ்கினாலும் அவர்கள் முயலக்கோய், குட்டகோய், ஈளைநோயுடன் பூதங்கள்நாமு பேய்களாலும்வரபட்ட துன்பங்களெல்லாம் நீங்கியருளடை நது பின்புநல்லகுலத்திலே வந்து பிறந்து மிகுந்த செல்வ வான்களாயிருந்து முடிவிலே யரசர்கள் பதவியையு மடை வார்கள். இது நிறக, இனி அயோத்திமாநகருக் கரசனாகிய அரிச்சந்திரன சத்தியவாய்மை பெற்ற கதைகளைச் சொல்லு வோம். கரிய கடல்குழ்தவுலகத்தி லெட்டுத் திசைகளிலும் அட்டகுல பருவதங்களைத் தனதெல்லைக்கல்லாக நிறுத்திப் பகையரசர்களை யெல்லா மொடுக்கி நீதியாகிய செங்கோலைச் செலுத்தி யொரு குடை நீழலிலே யுயிர்களை யெல்லாம்

வைத்துக் காவகினறவன், விழுதி நுத்திராக்கி தாரணஞ் செய்து சிலிராணை நினைந்து நீனைநது தழுமபேறிய மன சதை யுண்டயவன், குறறமற்ற அரசரகன பன்னு மொரு பாரை யொருவா நெருக்கி மோதுதலா லவரதுன் கிரீடமொன றொடொன்று தாக்கப்பட்டு உதிராத சொன்னமும இரதநங் கெழும மலைபோலகருவிரதுகிடகரு திருமுற்றத்தைப்பிடிய வன், தான விவரகரு செய்யப்படாத மாதரை யெல்லாந் தா லுபனவே நினைக்கும் நினைப்புண்டயவன், இத்தனையையெகிய அரிசரதிர மகாராஜன எல்லாவுயிரையுந் தன் னுயிர்ப்போ டப்பாதுகாதது அரசர் னடுகுநகரத்தில தன்னுடையகுல குருவாகியவகிட்ட லைவணங்கி யொருநாள நீதிமாட்சிபுவினா வத்தொடங்கினுன. இப்படிக்கேட்ட அரசனுக்கு வசீட்டா பல பல நீதியை யெல்லா முறையே யெடுத்துச் சொல்லிப் பின்பு சொல்லுவா: எல்லா நீதியினுஞ் சிறந்த வுத்தமமாகிய ர்தியாவது, உலகத்திலே யொருவன் சொன்ன டொல தவ றும்ல நடப்பதுவே, இரதச சத்தியமாகிய வீரதமே பரிசுத்த மாகிய பிரயோசனதலாத யுண்டாகும் தன்னுள்ளீதலாதப் புனிதஞ் செய்யும்; அதலாலே சத்தியநீம யறுதியானபொரு ளென்று நினைப்பாயாக என்று சொல்ல, அரிசரதிரன கேட்டு மனமகிழ்ந்த மணிமுடி யதைத்துச் சத்தியமாகிய மெய்யே கூறுதி யென்று கைக்கொண்டு சொப்பனதிக லும், உயிரிறந்துபட வரும் புத்தககனத்திலும், வழக்கிலும், தன் பக்கமேயிருக்கும் அரசர் முதலானோர் மகிழ்ச்சியி னாலே செய்யும் வீரோத்திலும், இன்னுமெந்தக காரியத் திலும் ஓர்ஞ்சொற் சொல்லுவதே யன்றிப் பொய்வார்த்து-

பேசுததெரியாதவனாய் உலகத்திலே போய் சொல்லுவாரை
 க்கண்டால் யமனைக்கண்டதுபோல நடு நடுங்கி மூனத்திக்
 கடுவான். இவ்விதமாக நிறு செலுத்தி அயேத்திமா நக
 ரிலேயிருக்கும்போது எம்பிரானாகிய முருகக்கடவுளது நிரு
 வடிததாமரையின் சோததியை வினையிலேயிசைத்துப்பாடி
 நாரதமுனிவா அங்கு வந்தனா. அவரை யாசனெழுந்து
 அருக்கிய பாசநிய முத்திய கொடுத்தது வண்டி. நிற்க, நார
 தா திருப்பரங்கிரியின் மாளமியமுஞ் சநதிய தீரத்ததின்
 மேனமையு மெடுத்தது விரித்துக்க ஹினர். சததியவாயமை
 விரத்ததிலே யுத்திகொண்டிருந்த அபிச்சந்திரன் கேட்டு
 ரிக மனத்திசையுறைய சத்தியமாகிய செவ்வதை நீலபெறத்
 தந்தருநா திருப்பரங்கிரியாகிய சத்தியங்கிரியின் சத்திய
 கூவதீரத்ததிலே விருப்பமுறறுத தீரத்தயாதநிரை செய்ய
 நீனைது மந்திரிமாலை யழைத்து தீரத்தயாதநிரைக்குச்
 சுபமுகூர்த்தம் வைக்குமாடி சொன்னா. உடனே மந்திரி
 மா சோதிட சாஸ்திரிகளை வரவழைத்துப் பிரயாணத்துக்
 கேற்றி ஒருகாலத்தைக்குறிப்பிட்டு ரதகச்சூரகபதாதிகளா
 கிய நூல்வன்கச சேனைகளை யு மொன்று சொத்து யானை
 யொட்டக மிவறறின மேலே சொர்னங்களையுமு இரத்தங்
 களையும் பொதியேறறி யாசனுகுத தெரிவித்தார். அரசன்
 குறித்தகாலத்திலே தன் பரிவாரங்கள் சூழப்புறப்பட்டு இர
 தத்தைச் செலுத்திக்கொண்டு திருப்பரங்கிரிகளும் அயேநத்
 திமாநகரத்துக்கு மிடையிலே யிருக்குந் தீர்த்தங்கனிலெல்
 லாம். ஸ்நானஞ்செய்து லேதியங்களுக்குச் சொர்னதானம்
 மழைபாலப் பொழிந்து, அங்கங்கேயுள்ள சேஷத்தீரங்களை

யெல்லாம் வணங்கி விருத்தாசலம் வந்து மணிமுத்தாநதிக் கரையை. யடைந்து, அதிலே விதிப்படி ஸ்நானஞ்செய்து விபூதி ருத்திராக்ஷதரித்து நித்தியக் கண்மழுடித்து விருத்த கிரிநாத ரெழுந்தருளியிருக்குங் கோயிலுக்குள்ளேவந்தான். வரும்போது சந்தியிலே யுள்ள வனனிமரத்தின கீழிருந்து முனிவர்களுக் குபதேசஞ்செய்யும், 'உரோமசு முனி வரைக்கண்டு அவருடைய சிவந்தபாதங்களை யெடுத்தெடுத்துச் சிரசிலே சூழிக் கண்ணிலே ட்யோற்றித் துதித்து நின்றான். இப்படித் துதித்துநிற்கும் அரிசகந்திரனை அமமுனிவர் கிருபைக்கண்ணாடிலே பார்த்து அரசனே! எழுவகத்திலும் நிலையான வுண்மையொருள் சத்தியமே, இது எல்லாருக்குத் தெரியாது; சத்தியத்தைத் தவிரத் தனக்கு உறுதிசூழ்ந்துணைவர் வேறில்லை. நாடோறு மொருவன் சத்தியத்தைக் கெடுத்துச் செய்யும் புண்ணியத்தினாலே பயனில்லை; உலகமெல்லாம் திரிந்து சத்தியத்தைத் தவிரச் சம்பந்திக்குந் திரவியமில்லை; சத்தியத்தை நீங்கிச் சரீரத்தை வருத்தப்படுத்திச் செய்யுந் தவங்கள் வேறில்லை, சத்தியத்தைவிட்டு உறுதிப்படுத்துங் கல்வி யெது இருக்கிறது? சத்தியத்தைவிட்டு ஊர்தோறுந் அலைந்து ஸ்நானஞ்செய்யுந் தீர்த்தம் எது? சத்தியத்தைப் போக்கிச் செய்யும் யாகமுமில்லை; சத்தியத்தைக் கொள்ளாதவனுக்குச் சற்குணங்க ளெப்படி வாய்க்கு?' எல்லாவற்றிலு முயர்ந்து விளங்கும் புண்ணியத்துள் யாகஞ் சிறந்தது; அந்த யாகத்தையுந் சத்தியத்தையும், ஒருதராசி விட்டு நிறுத்தாவிடுவதென சமமாக நிற்கும்; ஆதலா விவ்விதரண்டு செயலையும் அரசனே! உலகத்திலே நீ செய்யவேண்

பூம். வேதங்களா லெடுத்திச் சொல்லு மிவ்விரண்டு செயலை யுங் கைக்கொண்டாய் அரசனே ! உனக்குச் சகாநமானவர் வேறொருவருமில்லை; இதுவல்லாம லின்னுமொரு செயலுய ர்ந்தது; அஃதாவது திருமால் பிரம னிரதிரன முதலான தேவர் முனிவர்கள் மலரிட்டிறைஞ்சுரு சிவபூசையாம்; அந் தபூபூசையையும் வழுவாது நீ செய்தலவேண்டும். மலையி னிடத்துங், குகையினிடத்தும், பரிகத்தமநுன பூமியினி டத்தும், பழமையான நீதிக்கலையிலும், நல்ல ஆரணியத்தினி முனிவர் வாசஞ் செய்யுமிடத்தினுஞ் சிவலிங்கம் தானே தோன்றும்; இப்படித் தோன்றிய, சுயம்புலிங்கம் பூசைப் பயனை மிகவுமுண்டாகும். ஆதலா வித்தன்மையுடைய சுயம்புலிங்கத்துடனே விளங்குகின்ற முருக்கடவு ளெழுந்தருளி யிருக்கும புண்ணியக்ஷேத்திரஞ் சொல்லுவோங் . கேட்பாய் : தமிழ்நாட்டிலே மதுராபுரிக்கு நிறுதி திசையிலே 'கரையோசனை தூரத்துக்கப்பால் சத்தியகிரி' யென் னுமொரு மலையிருக்கிறது; அம்மலை வாடி ஒரூகாலத்திற் கந்தமாதன மலையிலே பறத்தெறிந்த சிகரமாம்; அதிலே குமாரக்கடவுளெழுந்தருளி யிருக்கின்றார். அதற்குத் திரு பரங்கிரி யென்றுங் குமராபுரி யென்றும் நாமமுமுண்டு. அதன்பெருமையைச் சொல்ல நாமா வல்லமையுடையேம்? அம்மலையின் சிகரத்தின் வடபக்கத்திலே சத்தியங்குமென்னு மொரு தீர்த்தமிருக்கிறது. அதிலே ஸ்நானஞ்செய்து நியதி முடித்து, அங்கே சுயம்புவாகிய சிவலிங்கப் பெருமானையுங் குமாரக்கடவுளையும் பூசனைசெய்து தோத்திரஞ் செய்வோர் சன்னமாகிய பூசிக்கடந்த முனிவர்களுக்கு மேப்துதம்

கரிய மோகூத்தை யடைவார். ஆதலால், அரசனே! நாரத முனிவா செந்நிலையபடி திருப்பரங்கிரிக்குச் சென்று சத்தியகூவ தீர்த்தமாடி மேறசெய்யவேண்டிய த்வணகளைச் செய்யென்று உரோமச முனிவாகுற, அரசன் மாசிமாத மக நகூத்திரத்திலே யங்குச செலவிட்டுென்று அவரைப் பணிந்து விடைபெற்று, விருகதகிரி நாதரையும் பெரியூழ்கி யமமையையும் வணங்கிப் போற்றித் தன் பெயரெழுதிய பொன்மாலையுடனே பூமாலையினை ஆயவிருவருக்கும் அணிவித்துமின்ம, மார்கழிமாதத் திருவார்திர நகூத்திரத்திலே சிதம்பரம் வந்து நடராஜபெருமனைத் தரிசனஞ் செய்து திருமயி, பல சிவஸ்தலங்களை யாங்காங்கே தரிசித்துத் திருப்பரங்குன்றத்தில் வந்து சேருது, பொன்மயமான ஓரத்தையுஞ் சதுரங்கசேனைகளையு மொருபுறம் நிறுத்தி வீட்டுச சுற்றத்தார் ழந்திரிமாா சூழ்ந்து வரச் சென்று சத்தியகூவ தீர்த்தத்தை யடைந்து சங்கற்பஞ்செய்து ஸ்நானஞ் செய்து பசுமைதங்கிய சொர்னத்தையும் மணி மையுங் கைநிறைய வாரி வேதியாருகளுகூத் தானங்கொடுத்ததுக் கோயிலேநோக்கி வருவான்; வருமபோது நீண்ட சடைநீயயுடைய கௌதம முனிவரை யிடையிலே கண்டு அவரைப் பரமேசுவரென நினைந்து அவரது திருவடியில் வீழ்ந்து வணங்கி அருகில் நின்ற மாணாக்கர்களையுந் தன்கைகளைக் கூப்பித் தொழுது நின்றான். கௌதமர் மங்கல வாழ்த்துக்கறிப் பூருவத்திலே செய்த தவப்பயனால் நாரதமுனிவர் சொற்படி யிங்கே வந்தரய்; சத்தியகூவரிலே ஸ்நானஞ் செய்தாய்; இனிச சிவலிங்கிப்பெருமானையுங் குமாரக் கடவுளையும் பூசித்துப் பணிந்து

பேற்றிற்கு கோயிலுஞ் செய்து திருவிழாவு நடாத்தித் தரிசு
னஞ் செய் என்று சொல்ல, அந்தத் திருவாக்கைச் சிரமேற்
றாகி யரசுள் சிவபிரானையும் முருகக்கடவுளையும் பூசித்தார்
தரிசித்தும் பேராணந்தங்கொண டிருந்து தேவதமையனை
யழைத்துச் சிற்பநூல் விதிபடி ஆலயஞ்செய்யும்படி யாகி
தரவுசெய்தான்.

ஏழாவது அரிச்சந்திரசுருக்கம் ருந்திப்பி.

எட்டாவது திருவிழாச்சுருக்கம்.

அரிசனந்திரனாகிய சதுரவாதற் யாககினைவந்த தலை
மேலே தாங்கித் தேவதசன திருப்பரங்குன்றத்துக்குவந்து,
சிவபிரான முருகக்கடவுள் முதலான தேவாகளுக்குப் பிர
காசம் பெற்றுநிய கோயில் செய்யத் தொடங்கினான். தாம
ரைப் பூவிலே வாசஞ்செய்யுஞ் சீரகவதியைப் பிரமதேவன்
விவாசஞ் செய்யுங் காலத்திலே செய்த மண்டபத்தின் சிங்
காரம்போலப் பல மண்டபங்கள் ஆகாயத்தை யளவும்படி
யுனந்தமாகச் செய்தான்; அந்த மண்டபங்களின்மேலே
நாற்புறத்துஞ் சூளிகையென மண்டபத்தைச் சூரியசுநி
ரர்களைச் சூழ்ந்த பரிவேடம்போலப் பிரகாசித்துச் செய்
தான். இதழவிரிந்த கடம்பமாலையைச் சூடிய முருகக்கட
வுளை உணங்க வுஞ் சூரியன் தன்னுடைய குதிரையைக்
கட்டிவைக்க நாட்டிய கட்டித் தறியைப்போலத் துசத்தம்பி
னது நிறுத்தி வைத்தான். சிவபிரானையும் முருகக்கடவுளை

யுந் தினந்தோறும் பணிந்தவர் சிவபுரத்துக்குப் போவதற்கு
வைத்த ஏணியைப்போலக் கோபுரத்தைச் செய்தான். வெ
ள்ளிய பிரகாசம் பொருந்திய வெள்ளியங்கிரியி லெழுநத
நுனி யிருக்கும் பரமபிதாவை வடக்கு நோக்கிக் குமாரக்கட
வுள் பார்ப்பதற்குச் செய்ததுபேரலத் திருப்பரங்கிரியோடு
சேர்த்துச் செய்த கோயிலுக்கு வடக்கு முகமாக வரையில்
வைத்துக் கோயில் முழுவதும் பொனமயமாகச் செய்தான்.
நனது குமரனாகிய முருகக்கடவுளைக் கிழக்கு நோக்கிப் பார்
த்துக்கொண்டிருப்பதுபோல மேற்குப் பக்கத்திலே சிவபிரா
னுக்கு ஆலயஞ் செய்தான். அதன் பக்கத்தே உம தேவியார்
விஷ்ணுமூர்த்தி முதலானவர்களுக்கும் பரிவார தேவதை
ளுக்கும் ஆங்காங்கு விதிப்படி கோயில்கள் செய்தான். முரு
கக்கடவுளைச் சேவை செய்யவந்த குபேரன இந்திரன் முத
லானவாகள் விமானத்தை யாகாயத்திலே நிறுத்தி வைத்தது
போலுஞ் சொனமயமாகிய சிகரங்களையுஞ் செய்தான். இவ்
வீதமாக மயன் சிருட்டிக்க, அரிசசுந்திர மகாராஜன கண்டு
களிப்படைநது மயனை நோக்கி இனிக் குமாரக்கடவுள் திரு
விழாக்கொண்டருளும் வீதிகளை யரங்காரம பெறச் செய்
யென்று உத்தரவு செய்தான். உடனே மயனும் மகாமேரு
வைப்போலும் பொனமயமாகிய இரதஞ் சூழ்ந்த வருகின்ற
வீதிகளை யொழுங்காகச் செய்து வாசனை பொருந்திய பூமா
லைகளைத் தூக்கிக் கண்ணாடிகளையுங் கோத்துத்துக்கி யின்
துங் கடைவீதியாதிமாகிய வெல்லா வீதிகளையுந் தோரண
முதலிய அலங்காரத்துடன் செய்து, கோயிலினுள்ள மண்டப
ங்களை யு மழகுபெறக்கட்டி, வாழை, கடுகு, கரும்பு, தோரண

ங்கள் கட்டி யலங் பரித்தான. அரசன் அதுகண்டு மகிழ்ச்சியுற்
றுத தெய்வத்தன்மை பொருந்திய வேதசிவாகமங்களிலே
கூறப்பட்ட பல் பல யாகவகைகளைச் செய்து முடித்த ஆதி
சைவாகளைக் கொண்டு சிந்தியும் எனனும் சிவாகம விதிப்படி
உத்திரட்டாதி நகூத்திரத்திலே குமாரகடவுளுக்குத் திரு
விழாத தொடங்கிச் கொடியேறறுவித்துப் பிரகாசம் பொரு
ந்திய பாலிகையிலே முளைதெளிப பித்துப் பூசைமுடிப்பி
ந்து அவ்வெம்பெருமானின் வீதியிலே யெழுந்தருளுவித்த
தலை, சல்லரி, திமிலை, தககை, பேரி, மத்தளம், சேகண்டி,
நடாரி, தூதுபி. தவணமுட, மல்லாநி, கிடுபிடி, தவில்,
டமாரம் இவை முதலிய வாதகியங்கள் கடல்போல முழங்
தச் சிவந்த காரத்தங்கிய குடுமியையுடைய கோழிக்கொடி
வலப்பக்கத்திலே வர மினனல்போன்ற பெண்கள் பலரும்
அநேகவிதமாக நடனஞ் செய்துவரப் பிரமன் விஷ்ணு இந்தி
ரன் முதலாகிய தேவர்கள் சேவைசெய்து சூழ்ந்தவர ஆறு
வது நாளும் சுவத்திலே குமாரக்கடவுளுடனே சிவபெருமா
னும் இடபாருடர யெழுந்தருளிவர வீதிகளெல்லாம் சித்
திரங்களெழுதப்பட்டும் பூரண கும்பங்கள் வைக்கப்பட்டும்
இளக்குகளிடப்பட்டும் மிக ஆனந்தகரமாய்த் திகழ்ந்தன.
அப்போது முனிவருந் தேவரும் மனிதரும் எண்ணில்லாத
ய் சூழ்ந்து வணங்கித் துதிப்பாராயினர். திரிபுரங்களை யெ
ரிக்கும் புன்சிரிப்பையுடையாய்! சோதிமயமாகிய முத்தலை
வலாகிய சூலாயுதத்தைத் தரித்தவனே! யானைத்தோலை
பரித்துப் போர்த்திய அக்கினி சொரூபமுடையவனே!
விஷ்ணுவாகிய பாணத்தையுடையவனே யென்று தோத்தி

ரஞ் செய்வார். அநேகா, முழங்குகின்ற கடல் வற்றும்படி
 க்ரிய வேலாபுதத்தை யேவிய வலிமையுடையாய்! கொச்சி
 த்தவரும் அசுரருநீர் சிந்தும்படி போராபுரபவனே! தமி
 ழில் வல்ல நகரோபாடிய தோத்திரப் பாமாலை யணிப
 வனே! குளிராத பனனி ந கணகூளை யுடைய யென்று துதி
 பபார். இவவிதமாகச் சிவயோகிகள், முருகக் கடவுளை
 நேரே நின்று சரித்திததுத தொழுவாரும், கிருபைசெய்வா
 யென்று திருவடியை நோக்கித் தீழ்விழுவாரும், பரவசமா
 யுடல் நடுங்கி மொழிசூழறி யழுவாரும், இசைபாடுவாரும்,
 தெளிவாருமாயிலா. தேவாகுஷல்லாரும், குமாரக்கடவுள்
 திருவடியை மனம பறிப்பாரும், வணங்குவாரும், பூமாலை
 சூட்டுவாரும், புலன்வழி மனத்தைச் செலுத்தாமல் நெரு
 ங்கத் துணிவாரும், திருவருள் விளைவை யெடுத்துச் சொல்
 விக் களித்துத் தங்குவாரும், மனை மக்களாகிய பந்தத்தி
 லாசையைப் படுப்பாரும், வினையைக் கோபிப்பாருமாயி
 லா. தவசிரேடடர் அனைவரும், முருகக்கடவுளைக் கண்ட
 வுடனே யடிபற்ற மரமபோல் விழுகது வணங்குவாரும்,
 அவரது திருவழங்கிய அமுதத்தைச் சணனா லையுண்டு வா
 ழ்வாரும், சிவஞானமிதத்தை யுண்டு களிப்பாகிய கட
 லிலே மூழ்குவாரும், தமது துன்பக்கடலை நீகதுவாரும்,
 தோத்திதது சொல்வாரும், சுவாய்! கருணை செய்யுமென்று
 மனமுருகுவாரும், அங்கே வருகின்ற அடியார்களுக்கு ஞா
 னக்கண் திறக்கும்படி செய்வாரும், யமனையும் விதியையும்
 வைவாரும், இனிப பிழைத்தோமென்று வினைவயக் கெடுப்
 பாரும், கிருங்கி யுலாவி, நகரமாதியைத் தெழுத்து மந்தி

ர்த்தையுஞ் சகாரமாதியாறெழுத்து மந்திரத்தை யு முச்சரித்
துக் காவகேயராகிய குமாரகூடவுள மகிழ்வு திருநாளிற
பெற்றபேறு இவவாறுதானென்று நம்மாற சொல்ல முடி
யாது. தினந்தோறு மிப்படித திருவிழாநடாததி யொன்ப
தாவது நாளாகிய புனாபூச ஸ்கந்தநிர்த்திலே இரதவும்சவஞ
செய்வித்துத் தநிதெழுப பத்தாவது நாளாகிய பூசஸ்கந்த
நிர்த்திலே சரவணப் பொய்கையிற சூர்வ சனங்களுக்குங்
குமாரகூடவுளைத் தீர்த்துயி கொடுக்கும்படி செய்வித்து அர
சனங் தீர்த்தத்திலே முழுகி யாலயஞ்சென்று முருகக்கூடவு
ளைச் சேவைசெய்து நெடுச நெடுகுருகு நின்னு ஆனந்தக்
கண்ணீர் பொழியத் தீர்த்தநிரஞ் சேயது சத்தியந் தவ
றாத விரத்தவ முற்றுப்பெற்றும வரத்தலதப் பெற்றுச் சிலநா
ளிருந்து, திருப்பரங்கிரியைப் பிரியாற்றமுற பிரிந்து, சேது
முதலாகிய தீர்த்தங்களிலே ஸரானஞ்செய்து, அயோத்திமா
ங்கரஞ் சென்று மந்திரிமார் முதலானவாக ளெதிர்கொண்ட
வழங்கத் தனதரணமனை யினுள்ளே புகுந்து இரத்தங்கங்கா
தனத்திலேறி யிருந்து முனபோலவே ரெங்கோல் செலுத்
திச் சகல போகங்ககையுந் துய்த்து நெடுங்காலம் வாழ்த்திரு
ந்துமுடிவிலே மீடிரின்பவீடடை யடைந்தான். இந்தத் தரு
தியாகிய மானமியம் விளங்கிய திருப்பரங்கிரியின் கீர்த்தியை
யாவர் சொல்லவல்லவா? சத்தியுகுவ தீர்த்தத்திலேயுடையத்
தன்மை பொருந்திய மாமகதினத்திலே மூழ்கினால் உலகுத்
திலுள்ள மறறைத் தீர்த்தங்களிலு மிருதத் தீர்த்தத்திலுங்
கோடி மாசுமகத்திலே மூழ்கியுபலன் கிடைக்கும். இந்த
மாயினுச்சியிலே தென்பக்கத்திலேயுள்ள அங்காண்டமெ

ன்னுந் தீர்த்தத்திலே கார்த்திகைமாதம் வருங் கார்த்திகை
 நஷத்திரத்திலே கார்த்திகேய மந்திரத்தைச் சொல்லிச் சூரி
 யனுதயந் தொடங்கிப் பதினேழாவது நாழிஷக யளவிலே
 மூழ்கிச் சிவபிரானே அபிடேகாதியார் சிறப்பச் செய்து பூசி
 த்துத் தரிசித்தோர்க்குச் சுறத்தாரா பல்நூல் கதியடைவார்
 கள். தரிசித்தோர்க்குச் சுறத்தாருமே கதியடைவாரென்
 றுத் தரிசித்தோர் கதியடைவது சொல்லீவும வேண்டுமோ?
 மேற்கூறிய தினத்திலே சரவணப் பொய்கையிலே சென்று
 நான்கு வேதங்களாலும் புகழப்படுங் கார்த்திகேய மந்திரத்
 தைச் சொல்லி ஸ்நானஞ் செய்து நித்திய கனம் முடித்து
 முருகக் கடவுளைத் தரிசனஞ் செய்தவர் வெள்ளியங் கிரி
 யைச் சேர்வார்கள். மாதந்தோறுங் கார்த்திகை நஷத்தி
 ரத்திலே சரவணப் பொய்கையிலே படிநது தெய்வப் பெ
 ண்களது மங்கலநாண்காதத குமாரககடவுளுக்கு அபிடேக
 முதலிய சிறப்பச் செய்து தரிசித்துத் துதித்து விரதமிரு
 -தவர் ஆசு மதூரம் சித்திரம் வித்தாரம் என்னும் நான்கு
 கவிக்குந் தலைமையுடையவராய் விவிலே சிறந்தவராவார்.
 மாசிமாதம் வருஞ் சோமவாரத்தில் மத்தியான நேரத்தி
 லே மேலே சொல்லிய கார்த்திகேய மந்திரஞ் சொல்லித்
 திருப்பரங்குண்ட நீரிலே மூழ்கினவர் அன்னிய மாநரைப்
 புணர்ந்த, தோஷமும், மாமிசம் புசித்த குற்றமும் நீங்குவர்.
 பரலிற் பிரியராகிய பரமேசுரனுக்குப் பாலபிடேகஞ் செய்
 வித்தோர் எளிதிலே கயிலாசமலையைச் சேர்வார். பரம
 பதியாகிய சிவலிரானுக்கும் ஆறு திருமுகங்கையுடைய
 குமாரசுக் கடவுளுக்கும் அபிடேகஞ் செய்யப்பட்டு வரும்

பாற்றாண்டி மொழிநூல் தீர்த்தம் கங்காண்டி பார்த்தெனங்
கொடி பிரியாசனத்தந்த தரும் கங்காண்டியும் சிவபிரான்
அறிவு கருச்செய்யப் பெற்ற நமசிவாய நேர மோகந்தரும்
பழைய மானிய மருகன் தெளிந்த தரிழவனம்
பெற்ற திருப்பரங்கிரியிலேயேயே தருவி யிருக்குஞ் சிவ
பெருமானப் பகவதேகளு சொயத், அந்நின் மிருதியி
னாலே அந்நின் செயதகளுல நேர சிவபெருமான மகிழ்
சகி யலேகளு முருகன் கடவுளைத் தமது பகவதிலே சுவாமி
நாதனென ஒரு சிறப்புப் பெறா கொடுகளு வைத்துக்கொண்
டார் அனதிகு கங்காண்டி முருகன் கடவுள் திருவிழா
எக்காலமும் பகவதெனட்டு மென நம, திருப்பரங்குனதங்
குமாரகன் கடவுள் தலமென, அயர்ச்சி யலையேனெடு மென்
நம, குமாரகன் கடவுளிடத் தனபி லலாதவா தமமிடத்து அள
பைமாறநினவ ராவரென நம வரங்கொடுததார். இந்ந
விதம் வரத்திறந்து சணமுகன் கடவுள் கனிகுந்தன எல்லா
ருக்குத் தலைமையாக வெழுந்தந்நி யிருந்தார். ஆதலால்
திருப்பரங்கிரி ரூரிய சந்திராகளுளளமடமெ ள்முகங்குளா
வன சுவாமிபுரமெனது துதிககப்படும. இனி கங்கேருண்டத்
தைச் சொகளு விதிப்படி ஸ்ரானஞ்செய்ந் வேதத்தின்
முறைதெரிந்த பிராமணா கையிலே ஒரு சிவ ரொனபபொ
டிவயத் தானஞ் செயதவாகவா திறதவகங்களிற் றுலையவ
சொனதானஞ் செய்த பலனை யடைவாதவா. இம்மட்டோ
இன்னும் காலததானை செய்த பலனையும் பெறுவார்கள்.
அழகிய திருப்பரங்கிரியிலே வகளு சிறப்புதநங்கிய வேடு
பருந்துச் சொனதானம், துதானம், கோதானம், கன்னிகா

தானம், வஸ்திரதான முதலிய தானங்களைக் கொடுத்தவா
பூமியிலே யர்சராகி யிருந்து சகல போகத்தை யு மறுபவி
த்து முடிவிலே மோக்ஷத்தை யு மடைவார் இதுவனதிக
குமாரககடவுளுக்குப் பொன்னாலும், வெள்ளியாலும், செ
ம்பினாலும் பிரகாசம் பொருந்திய தீபதூபங்கள் நிவேதன
பாத்திர முதலியவை செய்து கொடுத்தேனா முதல்கூட ரூப
பாணியாகிட சிவபிரா னெழுந்தருளியிருக்கும் கயிலாச
மலையை மடைவார. இந்திரனாதி திகக்குப்பாலயா, தேவர்கள்,
சித்தர், முனிவர், சூரிய சந்திரர் முதலாயினோரும் அரிச
சந்திரன் முதலிய மன்னாக்களுந் சிவபிரானை யாராதித்து
மோக்ஷம் பெறுதற்கிடமாகிய திருப்பாவுகிரி, எழுந்தருளையு
முடிகொண்டேழும் யுகாந்தகாலப் பிரளய வெள்ளத்தினு
மழியாது. இதத்தகுதியையுடைய இந்தத் தலத்துக்கெல்லை
ஐந்தாண்டிடு தூரமாகும், இந்த எல்லைக்குள்ளே யாராயிரு
ந்தாலு மரண மடைந்தவா காதிலே சிவபிரான் பஞ்சாக்ஷர
மந்திரத்தைக் கூறுவர். உடனே யவர்கள் திருவருள் பெற்று
த்திருக்கயிலாசஞ் சேர்வார்களென்றால் முதந்திதலமாகிய
இதன பெருமையை யெவராஷெடுத்துச் சொல்லலாகு
மென்று சூதமுனிவர் சவுனகாதி முனிவர்களுககுச் சொல்
லியருளினா.

எட்டாவது திருவிழாச்சநக்கம் முற்றிற்று



ஓனபதாவது நக்கீரர் சருக்கம்.



இனித நயமுச்சங்கத தலைமைப் புலவராகிய நக்கீரர் பொருட்டுக் குமாரககடவுள் செய்த திருவிளையாடலைச் சொல்லுவோமென்ற சவுனகாதி முனிவாகருக்குச் சூத முனிவா சொல்லத்தொடங்கினா ஊறழிநூத தேனருவி யொழுகப்பட்ட பூஞ்சேலைகள் நுழந்த மதுராகரத்திலே சோமசுந்தரக கடவுளருளிற்ற பெற்ற சங்கப்பலகையிலே வீறறிநுககின்ற நரம்பத்தெட்டுப் புலவர்களுகளுளே தலைமைப் புலவராகிய நக்கீரர், தமிழ்கிய கடவினெலையைக் கண்டவராயிருக்கும்போது "சோமசுந்தரககடவுள் ாறப்பத் தொனபதாவது புலவராகச் சங்கப்பலகையி லொருகாலத்தி லெழுந்தருளி வந்திருந்தார். அப்போது அவருடன் தமிழிலே ஃ, வாதுபேசிக கீததியை யடைந்த நக்கீரர் பினபு சோமசுந்தரக் கடவுளாலே யுபதேசிக்கப்பட்டவராயறிவாலுயர்ந்து அவரிடத்தது மிகுந்த அனபு செய்யும் நல் லொழுககத்திற சிறந்த, தினந்தோறும் திருப்பரங்கிரியை யடைந்து தனக்குத்தானே சமான்மாகி விளங்குஞ் சர வணப்பொயகையிலே ஸ்ரானஞ் செய்து நித்தியகன்ம முடித்துப் பஞ்சாக்கரப் பாறையிலிருந்து பஞ்சாக்கர விசபஞ் செய்து துதித்து மதுரைக்கு வருவாராய்த் தேவர்களிலே திருவாலவாயி லெழுந்தருளிய சோமசுந்தரக கடவுளையும்

* வாதுபேசிய கதை திருவிளையாடற் புராணத்திலே காண்க
'சீகானத்திப் புராணத்திலுள் தெரியலாம்.

மனிதரில் பாண்டியராசனையு மல்லாபுல வேற்றொருவருக்குத் தமிழ்மரலே தொடுத்ததுச சாத்திரத் வித்ததைக் கைக்கொண்டவராயிருந்தார். இப்படி யிருப்பதைக் கட்டடமாட்டையை யணிந்த குமாரக்கடவுளறிந்து நமக்குத் தமிழ் மாட்டையை யிவன் சாத்தவிலையோ யென்று பகாநதிலே வந்து நின்ற நாரதமுனிவரை நோக்கிக் குறிப்பிற் றண்பாதினா அம் முனிவருக்குண்டு நகவீரர் சரவணப் பொயன்குசு வந்தன னமையதெரிந்து சுவாமி நாத்தற்கிய குமாரக்கடவுளிடந் தெரிவித்தார். உடனே யவா உகிரன் ஆண்டாபரணன் என னம் பூர விரை யகழ்த்துச் சொல்லுவார், நமமுடைய வேலாபாதத்தை யூன்றி நாமே வரவழ்த்த சரவணப்பொய னைக் கவிரந்ததிலே ஆயிரமிதழோடு கூடிய செகதாமரை மலர்களைப் புத்தது விளங்காநிறகும. அந்தத் தீர்த்தத்திலே நக்கிரன் வருவான். அவன்மே லேதாவது ஒரு குற்றத்தைச் சூழ்த்தி நமது திருப்பரங்கிரியி லொருபக்கம் கிதறியிலே வைத்துவிட்டு வாருகள்ளென்று கட்டளைபிட்டனா அப் பணிவிடையைச் சிரசினமேற்றுகிப் பூதவீர ரிருவரும், குமாரக்கடவுளை நினைபாத நகவீர சரவணப் பொய்கை யடைந்து தீர்த்தமாடி விபூதிதரித்துக் கரையோரமுள்ள அரசமரத்தி னீழநில் வெண்ணிறமுள்ள பஞ்சாக்கரப் பா றையிந்ருந்து பஞ்சாக்கரத்தை யுச்சரித்துச் செபந் டிது . திருக்கும்போது அந்த அரசமரத்தி னிலே தண்ணீரிலேவிழு நதால் சேல் மீனாகவும் கரையிலே விழுந்தால் பறவையாக வுஞ் செல்லும் விசேடமான அதிகயத்தைத் தெரிந்து மா த்தி னுச்சியிலே யேறி யொரு சருவிலையைப் பாதி கரையி•

லேயும் பாதி தண்ணீரிலேயும் விழுப்படி யுதிர்ந்தார். உடனே மரசமையென்பாதி சலந்திணுந்நாம பதனவயாகிய பாதி கவரநினைமேலும். நுபுதனதொழியதை நகரீர்த்கண்டு மனங் கவியுந் நகரீர்த்நகரீர்த் நகரீர்த்நகரீர்த் பதனவயென்று மச் சம வேறுதக கிள்ளிவிட்டார். அவ்விரண்டில் நுபு. நுபுத் துக் சண்தகை முடி. நிறுநுநிபாயின ஆதத சமையம் புத வீர நிருவரும பாலேசு கடித நக கொழித்துவந்து மெயிரா குகியுக் பபிரமணியாக உட்கு பொடி நதருளி யிருக்கும் புண் ணிய செந்திரமாரிய நிர்ப்பரககிரியில யிந்தக பொடிய பாதிதலத் த செழுதாயொழைய முதுகில் யறைந்ந பயப படுமபடி பிடித்தநகரீர்த்நகரீர்த் வடிகு நகரீர்த் மலையினமே னுள்ள தெருநு நகரீர்த்நகரீர்த் ஒரு கலலைக் காண்டு குகையைய முடிவைத்துவிட்டுச் சென்றார். குகையி லகப பட்ட நகரீர்த் பொருழ்சு நகரீர்த் வடிகு விழியி மிகமனங் கரைய முகத்துதர் சுளித்தது மயங்கி யழுதமுது சிலரார் சழிந்தபின் மரிலவாகனத்தி லெழுகதருந்நங் கதகவாயிக் குசு பெருமழை மாலை புனையாத காரணத்தினாலே யிருந்தக் கொடுமை வந்தது எனவு மனத்திலே யுறுதியாகாத தெரி ந்து, திருவருளினாலே திருமுருகாற்றுப் படையென்னப் பெயர்ந்ந மதுரம் பொருந்திய தமிழ் மாலையாகிய ஒரு பிர பந்தத்தை உலகமென முதலிலெடுத்தது கிழமே. ஸ்ரீனென இறுதியிலே பாடி முடித்தார். அரியதவங் கோடி செழ் தானு மறித்தறகரிய குமாரக கடவுள் அது தெரிந்ந நகரீர்த் சொப்பனத்திலே வந்து பூயிலே கிழவனாகநாம் வரச் சில கால்நு செலனுமெனவு சொல்லிப் போயினர்; அப்போது

நக்கிரர் அநதத் தமிழமாலையி னிறுதியிலுள்ள முதலாவது வெண்பாவில் இளையோனென்று கூறி யன்பினாலே சூட்டு தலும் குமார்க்கடவுள் மிகக் களிப்படைந்து மயில் வாக னததி லெழுந்தருளி வந்து நின்று, அநத மலையிலே கலியுகத் திலுள்ளோர் காணும்பொருட்டு வேலெறிந்தபாறையென்று சொல்லும் அடையாளமாக, வேலாயுதத்தினாலே குகையை யடைத்திருத்தாறையைக்கிழித்து நக்கிரரை வெளியேற்றி விட்டனர். அப்போது பேராநதத்துடன் குகையைவிட்டு வெளியிலே வந்த நக்கிரர் அநதர துநதுமி முழங்கவும், தே வர்கள் புட்பமாரி பொழியவும், பிர்மன் முதலானோரக் கிர ண்டு பக்கத்தும் வந்து வு குவித்துத் தோத்திரஞ் செய்ய வும், உக்கிரன் அண்டாபரணன் எனலும் பூதவீரர் சூழந் தலாவவும், நவவீரர்களும், இலக்ஷ்ம வீரர்களுஞ் சூழநது நிதிகவும், ஒருபக்கத்திலே தெய்வயானை யமமை சமேதராய் மயில்வாகனததி லெழுந்தருளிய குமார்க் கடவுளை யிரண்டு கண்களுங் குளிரத் தரிசித்து மழலைவாராததை பேசுகின்ற குறுஞ்சிரிப்பை யுடையவாயுஞ், சந்திரனைப்போலப் பிர காசிக்கின்ற திருமுகமுக, கருணை வழிந்தொழுகுகின்ற திருக்கண்களும், தேவர்கள் முடிபடுதலா லுண்டாகிற தழு மபிருந்த தண்டை யணிந்த திருவடிகளும் பிரகாசிக்கத் தோன்றிய். திருமேனியினழகை வியந்த பணிந்து நின்று ஆச்சரியமடைந்து தலையசைத்து ஆனந்தக்கண்ணீர் முத் துப்போலத் துளிசெய்ய உடல் மயிர்ப்புளங் கொள்ள விதிர்விதித்து மூன்றுதரம் பிரதீக்ஷணஞ் செய்து நார்த்தமும் புறத் தோத்திரஞ் செய்வாராயினர். ஐலைமகளாகிய பார்வதி

தேவி தர ஓண்டருளிய பால் மணங்கமழும் வரையுடைய
வனே! நமஸ்காரம். கருபுஷில்லைத் தாகுகிய மன்மதனும்
நாணமடையதுதிருமேனியினமருவாய்த்தகுமாரக்கூடவுளே!
நமஸ்காரம். அசுரா குலத்தை வெறுக்கத் திருவுள்ளத்தி
லெண்ணிய பெரியோனே! நமஸ்காரம். முனிவ ரிருதயங்
களிய மிக மகிழ்வுண்டிமி வரத்தைத் தந்து விளங்குத் திரு
பபரங்கிரியின முருகனே! நமஸ்காரம். என்று பலவாறு
கத துதித்துப் பின்னுஞ் சொல்லுவார விடம்கொலக கொதி
த்து யமன வருங்காலத்து உன்னுடைய தாமரைபோன்ற
திருவடிகளில் கருத்துவைப்பேன, என்னைக காததருள
வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்து, முருகக்கடவுள்
கேட்டு நகீரனே அன்னுடைய தோத்திரத்தைக் கேள்வி
யுற்று மிக மகிழ்ச்சியடைந்தோம் உனக்குவேண்டிய வரத்
தைக் கேளென்று சொல்ல நகீரா வணங்கிச் சுவாமீ! நிரத
வுலகமீனையோ நென்றெககாலமும் உமமைச்செல்லவேண்
டும் அடியேன கூறிய திருமுருகாறுபாபடையென்னும்பிர
பந்தத்தை யனபுடன தோத்திரஞ் செய்து படிப்பவருக்கு
இச்சித்த வரங்களைத் தந்தருள வேண்டுமென்று வணங்கி
நின்றார். குமார்க்கடவுளு மப்படியே யாகுகவென்று வரங்
கொடுத்தலும், நகீரா சுவாமீ! அடியேன கங்கை நதியிலே
போய் ஸ்நானஞ்செய்து வருதற்குவிடைதரவேண்டுமென்று
பிரார்த்திக்கக் குமார்க்கடவுள் இரதமலையினுச்சியிலே தென்
பக்கத்தில கங்கையை வரவழைக்கின்றோம், அக்கங்கைக்கு
அடையாளமாக ஐந்து நிறத்தையுடைய தேளியென்னும்
ஒருவகையான மீன்கள் உலர்வித் திரியுமென்று சொல்லி

விட்டு மறைந்தருளினார். நக்கீரர் அநதக்ஷணமே முருகக்
 கடவுளுடைய திருவருளை நினைத்துப் புகழ்ந்து தென்பக
 முள்ள திருப்பரங்கிரி மலையி னுச்சியிலேபோய்க் கங்கைநதி
 வந்திருத்தலைக் கவியுக்கதிலு மறபுகமாகப் பஞ்ச வனனத்
 தையுடைய தேளியென்னு மீன உலாவிநிறஞ் சமழகோடுபா
 ததுப் பொய்யாகிய உடலெடு ததற்கு மூலமாகிய பிறவியைப்
 போட்கும அநதக் கங்கை தீர்த்தத்திலேழுங்கிக் குமாரச்கடவு
 ளை வந்துவணங்கித்தடுத்த னுச்சென்னு, பின்னுமுனடோலவே
 தினுர்தோறுஞ் சரவணப் பொயலகரிலே வந்து தீர்த்தமாடிக்
 குமரவேளுடைய திருவடிசை மறவாது பணிந்து மதுரநக
 ரத்தை யடைந்திருந்து முடிவிலே மோக்ஷத்தி மடைந்தனா.
 நக்கீரா பெற்ற வரத்தினுலே யுலகமெல்லாந் குமார்க்குட
 வுளை யெந்தகாரமும் இளையோனென்றே சொல்லித் துதி
 ங்கும். இத்தனமையுடைய நக்கீரா பெருமைசெய் யெமமாற்
 சொல்லமுடியாது. வாசனை விரிபுங் கடத்தலையுடைய வுமா
 தேனியாரைச் சிவபிரான திருநாணஞ்செய்யச் செய்வித்தவ
 ரும், பிரமதேவனைக் குட்டுப்பட்டுச் சிறைச்சாலை யுடையச்
 செய்வித்தவரும், அசுரா களையோட டும்படி சூரனுக்குச்
 சிறேகிதனபோலவிருந்து அவனுடைய வுணமை யெல்லா
 முருகக்கடவுளுக்கு வந்து சொன்னவரும், இன்னு முரு
 கக்கடவுளுடைய திருவுள்ளக் குறிப்பறிந்து வேண்டுமேல்
 செய்பவரும், திருப்பரங்கிரியின கீர்த்தியை யெட்டுத்திசை
 யிலும் விரித்துப்பாடு மிசை யமுத்தத்தைக் கேட்பவர் செவி
 களுக்கு விருந்தாகக் கொடுப்பவரும், உலகத்திலே மேன
 மைதங்கிய மகரிஷிகளுக்குத் தொண்டு செய்பவரும், என்

ஹ்நைய தலையினமேலே றிரண்டு திருவடி னையும் வைப்
பவ்ருமாகிய நாரதமுனிவரைத் திருவருள் சுரந்து மீளாகுகித்
தமது பக்கத்திலிருக்கும்படி யடியவர்களை யவராகிய குமா
ரக்கடவுள் வரம்கொடுத்தனார் இதை நினைக்குநதோறு
மெனக்கே யறபுதம் விளைமாறால், உலகநதார்த்து என்
றாகுமோ அறிவே நென்றார்.

ஓர் பதாவது நக்கீர சருக்கம் முற்றிற்று.

பத்தாவது சூரசங்கராச சருக்கம்.



சிவபுராணமாகிய சைவபுராணம் பத்தினுள்ளே ஆறு
புராணங்களைத் தமிழிலே விரித்துப்பாடிய நக்கீரர் பயப
படுமபடி செய்து, பின்பு அவராலே பாடப்படுங் திருமுரு
காற்றுப்பலையெனனும் பாமாலையக குமாரக்கடவுள் தரி
த்தந்நளிய கதையைச் சொன்னோம். இனி கார்த்திகா
ணத்திலே கூறிய குமாரக்கடவுள் தெய்வயானை யம்மையை
க்கலியாணனா செய்த கதையைச் சொல்லுவோம். அதற்கு
முன்பு சூரசங்கராச செய்த சனிததிரத்தைச் சுருக்கிச்
சிறிது கூறுகின்றோம். பூருவகாலத்தி லொருநாள் குமா
ரக்கடவுள் சூரசங்கராசு செய்தற்காக பிரமன் விஷ்ணு
இரத்திரன முதலிய தேவர்க ளெல்லாக தம்மைச் சூழ்ந்துவர
ப்பொன்னுலாகிய ரதத்தைச் செலுத்தித் தேவகிரியினின்
றுந் தெற்குநோக்கிக் கெட்டிய தாமுகளையெல்லாவு கடந்து
திருப்பரங்கிரியின்கண் வந்து சேர்ந்தார். அப்போது அங்கே

தவளுசெய்துகொண்டிருந்த முனிவர்கள் ஆறுநீபர் வந்து
சுவாமியை யெதிரே கண்டு வணங்கி நின்றார்கள். அதுகண்ட
அம்முனிவர்களதுவர் வரலாற்றை யிரிதிரன் குமாரக்கடவு
ளுககுச் சொல்லுவான். சுவாமி! இந்த ஆறுமுனிவர்களும்
அருமையான தவசிரேட்டராகிய பராசரமுனிவர் புத்திரர்
கள். தத்தன, நந்தி, பரிதி, பாணி, சனுமுகன, தவமாலி யெ
ன்னும் பெயரையுடையவர்கள், இவர்கள் குழந்தைப்பருவத்
திலே சரவணப் பொய்கையிலே வந்து புனல்விளைபாட்டுச்
செய்து அதிலே யுள்ள மச்சங்களைப் பிடித்துக் கொண்டு
வெயில் சுடுகின்ற பாறையிலே போட்டு உலாததி விளையா
டினார்கள். அந்தச் சலமயத்திலே சூரிய னுசரியிலே வரும
போது இவர்கள் பிதாவாகிய பராசரமுனிவர் நித்திய கனம்
மாகிய மத்தியானக்கடன் செய்வதற்கு வந்து பிள்ளைகள்
செய்யுங் கொடுமையைப் பார்த்துத் தீய செய்கை செய்த
லால் நீங்க ளிரந்தச் சரவணப் பொய்கையிலே மீனவடிவமெ
ட்டித்துக் கிடந்து வருந்துவீராகவென்று சபித்தார். பிள்ளை
கள் மனங்கலங்கிப் பிதாவை வணங்கி, ஐயா! எங்களுக்குந்
தச்சாப் மெந்தக்காலம் விமோசனமாகுமென்று கேட்கப் பரா
சரமுனிவரும் மனமிரங்கி யிரந்தத் தடாகத்தில் குமாக்கட
வுள் குழந்தையாக வருவார். அப்போது உமாதேவி வந்து
தமது திருக்கரங்களாலே குழந்தையை யெடுக்குமபோது
அவளுடைய கொங்கைகளினின்று சொரிந்திடும் பாலிலே
சிறதிய துளிகளை நீங்களுண்டு மீனவடிவம் நீங்கித் திருப்பர
ங்கினியிலே போய்த் தவளு செய்துகொண்டிருங்கள் அவகே
முருக்கடவு ளெழுந்தருளுமபோது, அவரைத் தரிசித்துக்

கதியடைவீர்களென்று சொல்லிவிட்டு அப்பாற் சென்றார். உடனே யாதத் தடாகத்திலே சேல்மீன் வடிவெடுத்துப் பிள்ளைக ளுள்வரு முலாவிகொண்டு திரியுங் காலத்திலே தங்கருககு நல்லதாலம் வந்து சேர, சுவாமி! நீ சரவணப் பொய்கையிலே குழந்தையாக வெழுந்தருளி யிருக்குமபோ து, அங்கெழுந்தருளிய வுமாதேவியின் கொங்கைகளினி னுஞ் சொரிந்த பாறறிவலையை யுண்டு மீதுநு நீங்கி ஞான தனையடைந்து, பழைய் வருபபெற்று இங்கே வந்து முரு கக் கடவுளென் றெழுந்தருளுவாரென்று தவஞ்செய்துகொ ணடிருந்தனரென்று விண்ணப்பஞ் செய்தான. அது கேட் டுக் குமாரக்கடவுளும் அமமுனிவன் வியந்து திருவருள் செய்து வேண்டிய வரத்னதகொடுத்தது அப்பாற் சென்று, முழங்குகின்ற கடல் அருசசனை செய்தலுபோல முத்துக் ளாகிய மலகளை யலைகளாகிய கரங்களால் விசிவந்து வணங் குந் தமிழ்மணங் கமழுகின்ற சீரலைவாயென்று சொல்லப்ப டெத் திருச்செந்தூரினிடத்தேவரீது சேர்ந்திருந்தனர். பின்பு பிறைசசந்திரனைப்போலும் பிரகாசிக்கின்ற பற்களையுடைய சூரபனமன் அவன சுற்றத்தாரோடும் வந்து யுத்தஞ் செய் வச்சமுத்திரத்தினகண் இரண்டாயிரம் பூதவீரர், இலகூஷ வீரர், நவவீரர் சூழ்ச்சென்று குமார்க்கடவீள் சண்டை சேய்து தமது சத்திவேலை பேயி யகூர் குலங்களை யெல் லாம அடியோடே யறுத்து மாமரமாய் நின்ற சூரபன் ம னையும் இரண்டு பிளவாகப் பிளந்தெறிந்தார். அந்த இர ண்டு பிள்விலே யொன்று மூிலாகவு மொன்று சேவலாக வும் வந்து தோத்திரஞ் செய்து வணங்கி நிற்கக் கருணைகூர்

நது மயிலை வாகனமாக வேறிக்கொண்டு சேவலைக் கொடியாகக் கையிலே பிடித்துக்கொண்டு சூரசங்கராளு செய்து சமுததிரததிலே ஸ்நானஞ்செய்து கோடி சூரியோதயமபோலப் பிரகாசித்து வந்து வணங்கும் வேலாயுதத்தையுந் திருக்கரத்திலே தாங்கி மஹிசசி யடைநது சணமுகக்கடவுள் நிறக, அரிபிரமேந்திராதி தேவாகள புஷ்பமாரி டொழிந்த பூசனை செய்து துதித்தது தின்றுகாள் ஓவ்விதந் துதித்தது நின்ற எல்லாரையுங் கடைக்கணித்தது திருவீழ்ஞ்செயலுந் திருப்பரங்குளத்தனுக்கு வருமபடி கட்டளைபிட்டுத் தாமும் மயிலவாகனத்திலெழுந்தருளிப் புறப்பாட்டாரா. அப்போது வணடுகள முழங்குகின்ற கட்டப்பமாலைய யணிந்த சிறபரன வந்தானெனனும், தெய்வயானை பமமையைத் திருக்கணியாணஞ் செய்பும் ஆறுமுகக்கடவுள் வந்தானெனனும், பிரம தேவனைச் சிறைவேதனையில் வைத்த மூலகாரணன வந்தானெனனும், தெய்வப்பெண்கள் மங்கலநாளைக் சாததவன பிரகர்வெனனும் யுத்தகளத்திலே சூரபனமனைச் செயித்தவன் வந்தானெனனும், தனனை மினைக்கின்ற அன்பருக்குள்ளுப் பரியுங் கருணை புடையான் வந்தானெனனும், தேவர்களிறைஞ்சுந் திருவடியை அட்டைபவன் வந்தானெனனும், இன்னும் பலவிதமான தோத்திரஞ் சொல்லிச் சினனங்ள் முழங்குக காற்றினுந் வேகமாக மயில்வாகனத்தைச் செலுத்தி யகேகாததூரங் கடந்துவந்து சிவசொழிபமாகிய திருப்பரங்குள் தத்தைக் கண்டு சநதோஷமடைந்து தேவர்களெல்லாரும் எதிர்கொண்டுவந் திறைஞ்சத் த்மது திருவுள்ள மகிழும் ஆறுபதிகளுக்குள்ளே முதற்பதியாகிய திருப்பரங்கிரியிலே

சூமாரக்கடவு ளொழுகருளி யிருந்தார். * இப்படி யிருந்த காலத்திலே தெவ்வோரன ஷிரங்கணகருங்க ஷளிப்ப முரு ககசடவுளைத் தரிசித்து மீண்டு தன புகழ்நியாகிய தெய்வ யானை யம்மையைய சன்முதப பெருமானாகருந ஸம்மா னாக விவாகஞ்செய்து கெட்டுக்கவிவண்டு மென்று விஷணு வுடன பிரமத்தவனுக்குச் சொல்ல அவயிருவருங் கேட்டு நல்ல விதனு ம்கொடுது சூமாரகசடவுள் ஆலயஞ்சென்று வணங்கிச் சூழ்ந்து பணிந்து எங்குந் கெல்லாம் பரமபிதா வே! யொருவரே தரவேண்டுமென்று நினை விடந்தார். அது கேட்டுச் சுவாமிபுகு குறுகுசிரிப்புக்குதாண்டு அவரை எழு நதிநுழைந்து கூழி அவா கூறுமுன்னமே அவருள்ளக் கரு ததை யறிந்து நிகுகள கேட்டவரத்தைத் தந்தனமென மரு ளிச செய்தார். உடனே பிரமஹம் விஷ்ணுவும் இருதிரனு ச்ஞாத தெரிவித்தார்கள். அவனும் மனமகிழ்ந்து தன்னு டைய தேவதூதுவரைப் பார்த்து நிகுகளீ ரீன்று சகல தேவர்களைபுக தம்பதி சகிதமாகச் சுவாமி திருக்கலிகாணச் சேவை செய்யத் திருப்பரங்கிரிக்கு அழைத்துக்கொண்டு வாருங்களுென மனுபபிவிட்டு, அந்தத் தூதுவருளுண்மை யான ஒரு தூதுவனை யழைத்துத் தனமனைவியாகிய இருதி ராணியுடன் புத்திரியாகிய தெய்வயானையையும் இங்கே மிழைத்துவாவென மனுபபினுன. உடனே அந்தத் தூதுவ னும் அதி விசைவிற் சென்று முருகக்கடவு ளைக்காலம் நம்மை விவாகஞ் செய்வாரோ வென்று தெய்வ வானியிலே தவளுசெய்துகொண் டிருக்குந் தெய்வயானை யம்மை இர ண்டு காதுகளுக்கும் அமுதத்தை யொழுக்கினும்போலும்

இந்தச் சோபனவாததையைச் சொல்லினான். 'அவருந் தாயாகிய இந்திராணிபுடனே' மிக மகிழ்ச்சியுற்று வெள்ளையானையில், மேலேறிக்கொண்டு திருப்பரங்கிரியிலே தெய்வப் பெண்கள் மங்கலவாழ்த்துக கூறி யெதிரொண்டழைக்க வந்ததுசேர்தனள். இந்திரன் மனேவியையும் மகனையுங்கண்டு களிப்படைந்து தேவகமயியனாகிய மயனே யுழைத்துத் திருக்கலியாணத்துக்கு வந்த சகல தேவாகளும் இருக்கும்படியாகப் பட்டணத்தை முன்னையினும் விசாலமாக்கச் செய்து, வீதிகளை யொழுங்காக வைத்து அலங்காரஞ் செயவாயென்று சொன்னான். உடனே மயனுந் தேவராசன ஆக்கினைப்படி பிராமணாவீதி, அரசாவீதி, வணிகாவீதி, வேளாளாவீதிகளை முறைப்படி செப்து தங்கத்தினாலும் மணிகளாலும் மாடம் எளிகைகளுங் கூட கோபுரங்களுஞ்செய்து நவரத்தங்களாலும் பொன்னாலுஞ் செய்த மாலைகளை யெங்குந் தூக்கி மணிகள் பதித்த மகரதோரணங் கடடிக் கரும்பு வாழை கழுஞ்சுளை டாட்டி வேதிகைகள் தோறும் பூரணகுமபம் முதலிய அட்ட மங்கலங்களும் அமைத்து வைத்துச் சுவாககராதென்று சொல்லும்படியாகப் பலவிதமாக அலங்காரஞ் செய்தான். பின்பு சகல தேவாகளும், முனிவர்களும் முசுருந்தச் சக்கர வர்த்தியுந் திருக்கலியாணக் காட்சி தரிசிக்க வந்து சேர்ந்தனர்.

பத்தாவது சூரசங்கராச்சுருக்கம் முற்றிற்று.

'பதினொராவுது திருக்கலியாணச்சுருக்கம்.



தித்திப்பாகிய சொல்லையுடைய குமாரக்கடவுள ரூசீங், காரனா செய்து திருப்பரங்கிரிகு வந்து சேரந்து தேவேந்திரன விருமபிய வந்ததைக் கொடுத்தருளியதும், அவன் மயனை யழைத்துப் பட்டணத்தை விருத்தியாச்ச சிருட்டிக் கச சொன்னபடி செய்ததும், தேவாகள மனிதர்கள் முதலி யோரடங் நெருங்கி வந்து சேரந்ததுஞ் சொன்னோம். இனிக் குமாரக்கடவுள தெய்வயானை யடிமைவாய் விவாகஞ் செய்து மகிழ்ந்திருந்த கதையைக் கூறுகின்றோம். தேவேந்திரனும் ஐப்பேந்திரனும் விஷ்ணுவுஞ் சொல்லியபடி தேவகமமியன் திருக்கலியாண மண்டபஞ்செய்யத் தொடங்கினான், மகாமேருவுங் கண்டு நானுமபடியாக மண்டபஞ் செய்து அதனுச்சிறிலே கோடி சூரியாகளைப்போல்ச சொரணகல சங்கள் பதித்து மண்டபத்தில நாலுதிசையிலுமுள்ள கோபுர வாயிலிலே முத்துகளையு மாணிக்கங்களைபு மிடையிடையே கலந்து மாலையாகச்செய்து தூக்கி வயிந்ததாலாகிய கண்ணாடிகளையுங் கோததுத் தூக்கி மண்டபத்தி னடுவே கோடி சூரியோதயமபோலச செம்பொற பீடமொன்று செய்து, பீடத்தைச் சூழச் சாம்ரைகளுந் நவரதமாலைகளுந் தொங்க விட்டு நான்குபக்கத்துத் தூண்களிலும் மயிலுங் கிளிகளு முலாவுகின்ற கமுகும் வாழையுங் கரும்புஞ் சேர்த்துக் கட்டிக் குற்றம்ற்ற சூட்சுமியையுடைய பதுமைகளுஞ் சூழ்நிழத்தினான்; அப்பதுமைகளிலே சில நடனஞ் செய்யும்,

சில இராகம பாடீம, சில தாளந தடமும், சில இலாகுபாடியும், சில வேதங்களை யிசையுடன் கூறும், சில துடை தட்டி யசையும், சில வரிசையாகக் கதை சொல்லும், சில கின்னரி வர்சிக்கும், சில பேடகம் வாளை வீசி விளையாடும், சில கட்டியங் கூறும், 'சில குமாரசுடவுள் தீர்த்தியை விரித்ததுப பாடும், சில அத்தைக் கேட்டுச் சந்தோஷிக்கும், சில சாமரம் வீசும், சில விசிறி வீசும், இவையன்றி மண்டபத்தி னுச்சி யிலே தொங்கவிட்ட பூமலை யெழுக்கிய தேனுடையோடு தேவா ள்கள முடிமிசைத் தரித்த கற்பகப பூமாலையினின் றெழுநூற் தேனும் வாழிநது பெருகி வீதியெங்கணுஞ் சேருக்கிவிடும் அநதச் சேற்றில நடப்பவர்களுக்கும் பாதம் பதியாவண ணங் கொவ்வைக்கொடுப்போன்ற வாயையுடைய தேவப்பெண்க ள் கொங்கையிலே யணிந்த குங்குமத்தா ளுந் திரந்து அச் சேற்றை யிறுக்கிவிடும், கலியாணக்கோலங் காணவந்த இலக் குமிகளும், அநநதங்கோடி. சரசுவதிகளுந், தேவப்பெண்க ளும், நிஷிபத்தினிகளும்' அப்படியே யெண்ணில்லாதவா ள் முளைப்பாலிகை முதலாகிய மணச்சடங்கு செயலவநத பிரமன விஷ்ணுவும், அநேகர் சூரியசந்திராக ளெல்லாரும் விளக்கிட்டார்கள. கந்திருவரெல்லாரும் மிசைபாடினார்கள் தேவப்பெண்களிட மிடந்தோறு நடத்தாராகள அப்போது தெனறற்காறறும் நடத்தமாருகமென்ற பெயருக்கேற்ப மருதுவாக மணப்பந்தரினுள்ளே வந்தசைந்தது, பசிய இலைகளாற் சூழப்பட்ட அரசுகொண்டுவந்த நிறுத்துவார், முளைப்பாலிகை நிரம்ப வைப்பார், இடந்த தீபங்களேற்றி மூலையோடும் வைப்பார், வாசனைபொருந்திய கூட்டுவாக்கச் ௪௪

தன்மநிறைந்த பொற்கிண்ணங்கள் கொண்டுவந்து வைப்பார், காதலிதங்கிய பொற்குடத்திலே நீர்வார்த்து மாததழைச்செரு கிக்கொண்டுவந்து வைப்பார், பலவிதமான வாத்தியங்களை முழக்குவார்கள். சிலர், பிரமதேவனிடமவந்து முகர்த்த வோரை வந்துவிட்டதா வென்று நெருங்கிக்கேட்பார். சிலர், முகூர்த்தஞ் சமீபித்ததென்று தெரிந்து மாபயிள்ளைக்கும் பெண்ணுக்கும் பிரகாசிக்கின்ற ஆபரணங்களை யணியச்சொல்லுவென்று சொல்லுவார். சிலர், இவ்விதமாக மணப்பநதரி னுள்ளே பேசுவாரொலி யொருசமுத்திரத்தை யொத்திருந் தது. அதன்மேல் இலகரூபி முகலாசினோர் தெய்வயானை யம்மையினிடஞ்சென்று அவளை வெண்ணிறமுள்ள கலை யிலே வடித்தெடுத்த கங்கை நீரிலே வாசனையூட்டிக் கூந தலைவகாந்து ஸ்நானஞ்செய்வித்து மிருதுவான வெண்பட்டினாலே யீரத்தை மேனியெங்கணும் புலருமபடி யொற்றி யெடுத்தது. அரையிலே யிளஞ்சூரியனைப்போல விளங்குஞ் செம்பட்டினைத் தரித்துப் பொன்விசிறிககாற்றினாலே கூந தலிளீரத்தைப் புலர்த்தி யகிற்புகைமுதலிய வாசனையூட்டி மேகத்தைச் சேர்ந்த நகைத்திரக் கூட்டங்குள்போல விளங்கு முத்துமாலையினாலே சூழப்புகைநுகட்டிச் சூரியப்பிறை சந்திரப்பிறை யென்னும் ஆபரணத்தையணிந்து இளம் பிறைச் சந்திரனை வந்து தீண்டிய பாம்பின் கிறையென்று சொல்ல நெற்றிச் சுட்டியின் கீழே திலதமொன்று சாத்திப் பாம்பு தீண்டுமபோது சந்திரனிடத்தினின்றும் துளித்து விழ்கின்ற அமுதத்துளிபோல வெண் முத்தினாலாகிய மூக் கிணியணிந்து பாலிலேயிதந்த நீலமணிபோலுங் கருவிழியை

அடி

திருப்பரங்கிரிப்புராண வுசனம்.

சீஞ்ஞம் அஞ்சனமேழுநீர் சந்திரனுக்குக்கீழே யுத்தமாமாருஞ்
சூரியர்கள் போல முகத்தின்கீழே இரணுகொதுகள்ளு மாணி
க்கமபதித்த தோடுமுதலிய ஆபரணங்களணிந்து மேகமெ
ன்று நினைத்துக் கமுகமரத்தைச் சூழ்ந்த மின்னலைப்போலத்
தங்கத்தினாலாகிய மங்கலக்காண்மையைக் கருத்திலே சூழப்
புனைந்து இரணமெலையின மத்தியிலே தோன்றிய சூரிய
னைப்போல இரண்டு கொங்கைகளுக்கு நடுவே முததாரத்திற
கோத்த மாணிக்கமபதித்த சொரணப்பதக்கந்தரித்துச் சரசு
வதியுந் தேவப்பெண்களும் வேறுவடிவங்கொண்டு வந்து எங்
களைக் காவென்று கையையிடிப்பாதுபோல வெள்ளியவளை
யலும் பொறசரியுங் கருகுகளிலே யணிந்து மாற்பிலே பதக்
கந் தவிரப் பலவீரம் ஆபரணங்களுந் தெரிந்தெடுத்தப பூட்
டிப் பட்டுவஸ்திரந்தரித்த இடை பின்னப்படா திருக்க,
அதன்மேல் மேகலாபரணத்தை யிறுக்கித்தரித்துத் தன
க்கு அசுரராகிய பாரத்தைமாற்றிய குமாரக்கடவுள் தேவி
யென்று நினைத்துத் தன்னிடத்துள்ள மணியாலும் பொன
னாலும் ஆதிசேடனே யமையச்செய்து சாத்தினும் போ
லும் பாடகங்களை யிரண்டுகாலிலும் புனைந்து, பின்னும்
பாதசரமுந் தணடையுமணிந்து நகங்களாகிய சந்திரர்களைச்
சிறுருவங்கொண்டு சூரியர்கள் வந்தடைந்தாற்போலும்
விரைபணிகளை முறையாகத் தரித்தார்கள். இவ்விதமாகச்
சுருவாபரணங்களாலும் தெய்வயானையை வலங்காரஞ்செய்
துகொண்டிருக்குமபோதே பிரமா விஷ்ணு முதலோர்கள்
சகல வுலகத்தையு முடையவராகிய குமாரக்கடவுள் ளாலயஞ்
சென்று வணங்கித் திருமணக்கோலஞ் செய்யவெழுந்தருள்

வேண்டுமென்றுகூற, அவரும் அதற்கு நன்றென்று திரு முடியைசைத்தருந்தலும், சாட்பசயனத்தையுடைய விஷ்ணு மூர்த்தியானவர சுவாமியை யலங்காரஞ்செய்யத் தோடங்கிக் கங்கைமுதலிய புண்ணிய தீர்த்தங்களை லபிடேசஞ்செய்து, திருவொற்றாட்ட சாததி விலைமதிக்கப்பட்டாத பிதாமாரங் களை யரையிலே ஈடுததுப பிதாவாகிய சிவபிரான சந்திர னைத் தரித்தார பிள்ளையாகிய குமாரநட்சத்தினுள் சூரியனைத் தரித்தாரென்று சொல்லும்படியாகப் பொன்னாலாகிய மணி களமுத்திய கிரீடத்தைசூட்டிப் பனசுவரை யெரிப்பதற் குத் திறந்த நெற்றிக்கண்பிராலிலே சூதுரத்தினுலே நிலத் திட்டுச்சந்திரனாகிய முகத்தைக் சேர்ந்த பன்னிரண்டு செவி களிலும் பன்னிரண்டு சூரியர்களைப்போலும் மணிகூக் குழை களைப்பூட்டித் தேவர்களை யிரக்கித்த தமது புகழெழுகது போல எல்லாநங்காண முத்துமாலைகையு மாடபில சாத் திப் பண்ணிருபுயங்காளிலும் கரங்களிலும் வாகுவலயங்களுங் சங்கணங்களுந் பிரகாசிக்கப்படுன்து எல்லா வேதங்களுந் திரணமவந்து முறையிட்டு முழங்கினுறபோலச் சபதிக் கின்ற பாதசரங்களைத் திருவடிகளிலே பூட்டி, இன்னும் பல் பல ஆபரணங்களுந் புனைந்து செம்பொற பட்டினாலாகிய உத்தரீயமுந் தரித்து வேதங்களுந் தீண்டுதற்கரிய திருமே னியிலே தமது கரங்களபெற்று பெருமபெறாக அலங்காரஞ் செய்தார். இந்த மணக்கோலமாகிய சிங்காரத்தை யடைந் திருந்த குமாரநட்சத்தினுள் திருவடிகளையுந் தரிசிப்ப தற்கு இமையாத கண்கள்படைத்த தேவர்களே மிககபயன் டீட்டவார். அதன்மேல் ஏழுசமுத்திரஞ் சூழ்ந்த பூமிதேவி

அசு

திருப்பரங்கிரிப்புராண வசனம்.

யின்றவப் பயனாகிய பரங்கிரியையுடைய குமார்க்கடவுளை
யடிபணிந்து பிரமன் முதலானவர்கள் சுபமுகூர்த்தம்வந்து
விட்டபடியால் மணவறைக் கெழுநதருள வேண்டுமென்று
பிரார்த்திக்கப் பலமணிகளாலே செய்த ஆசனத்தைவிட்டுக்
கீழேயிறங்கிப் பிரமதேவன மகையைப்பிடித்துக் குமாரக்
கடவுளெழுந்தவர, விஷ்ணுமுதலிய தேவர்கள் நெருங்கித்
துதித்துச் சூழ்ந்தார்கள். அப்போது ஆதிசேடனும் நெளிக்
குமபடி நடனஞ்செய்யு மயிலவாகனத்திலேறித் குமார்க்கட
வுள் புறப்பட்டுத் தேவர்கள் புட்பமாரிபொழியத் தேவதூத
துபி முழங்க அண்டகடாக முடைந்ததென்று சொல்லத்
திமிலை, சல்லரி, பம்பை, படகம், பேரியம், திண்டிமம், தமு
க்கு முதலாகிய பதினெட்டுவித லாத்தியமொழிகக மூன்றாம்
பிறைபோலும் பறக்கையுடைய பூதவீரர்கள் நடனஞ் செய்
யத் தேவப்பெண்கள் மங்கலவாழ்த்துகூறத் தாமரை மலர்
போன்ற கண்களையுடைய விஷ்ணுமுதலிய தேவர்முனிவர்
சித்தர்கள்நெருங்கி நாதபுறத்துஞ் சூழ்ந்தவர நக்சத்திரக்
கூட்டங்களை வெண்பொறிகளபோல நினைத்துக் கொறிப்ப
தற்கெண்ணி வாய்பிளத்தல்போலும் மேல்நோக்கி வாய்பிள
ந்து கூவுகின்ற கோழிக்கொடி முன்னேசெல்ல, அரம்பை
முதலான தேவமாதர் நடித்தவர வந்து மணவறையினுள்
ளேபுகுந்து, மயில்வாகனத்தை விட்டிறங்கினார். உடனே
யிரதிராணிவந்து துதித்துச் சரசுவதிகொண்டுவந்து கொடு
த்த பாலைவாங்கி மருகனாகிய குமார்க்கடவுளது திருவடிகளை
விளக்கி வெண்பட்டு வஸ்திரத்தாலே துடைத்துப்புட்பமாலை
யணிந்து வாசனைதங்கிய தூபங்கொடுத்துத் தீபத்தட்டி.

ஞ்லே சுற்றித் தனது உள்ளத்திலே நாண்மீக்கரச் சென்
றாள்: அதன்மேல் குமாரக்கடவிள் மணவறையினுடிலே நவ
மணிகளாற் செய்து வைத்திருக்கும் பொன்மயமான ஆசன
த்திலெழுந்தருளியிருந்து பக்கத்திலே விஷ்ணு முதலான்
வர்களுக் கிருப்புக்கொடுத்தருளினா. மற்றைத் தேவர்கள்
எல்லாருங் கைகூவித்து வாய்புதைத்து அங்கங்கே நின்
றார்கள். இப்படி நடக்கின்ற மணக்கோலத்தைப் பார்க்கத்
தந்தையாகிய சிவபிரானையும் தாயாகிய வுமாதேவியையும்
அழைத்துவருமபடி குமாரக்கடவுள் கட்டளைபிடச் சிவ
கணங்கள் சென்று அவ் விருவருக்குத் தெரியப்படுத்த
உடனே யவர்கள் இருவரு மகிழ்ச்சியுடனே ரத்ததிலேறிக்
கொண்டு வந்து திருப்பரங்கிரியைச் சேர்தலும், முரு
கக் கடவு ளெதிர்கொண்டு தேவர்கள் ஆரவாரத்துடனே
அழைத்து வந்து வணங்கி யருசசனைசெய்து பன்னிரண்டு
விழிகளுங் குளிருமபடி பார்த்துப் பாரத்துக் களித்துத் தாய்
தந்தைய ரிருவரையும் அவரவருக் கமைத்த சிமமாச்னத்
திலேயெழுந்தருளச்செய்து நின்றார். இப்படி நின்ற குமா
ரக்கடவுளை யிருவரு மெடுத்துத் தழுவி யுச்சிமோந்து கை
யைப் பிடித்து மணவறையிலே யிருந்தினார். தேவர்கள் முனி
வர்களெல்லாருஞ் சிவபிரானையும் உமாதேவியையும் பூசித்
துத் துதித்து நின்றார்கள். அதன்மேல் முகூர்த்தங்குறித்த
ஒரை வருதலும் பிரமதேவனெழுந்து வளைந்த பிறை வடிவ
மாகிய பொற்றைக் கொம்பைத் தாங்கிய யானைமுகக் கடவு
ளுக்குத் தேங்காயுடைத்து வாழைப்பழஞ் சர்க்கரை முத
வியுயற்றோடு படைத்து அவரைச் சுகந்த மலர்களால் வருச்

அசு

திருப்பரங்கிரிப்புராண வசனம்.

சித்து வணங்கி வேதங்களுிலே கூறிய மந்திரங்க ளெடுத்துச் சொல்வி யோமகுண்டத்திலே யங்கினி வளர்வித்துப் பசுவின ரெய் தருப்பை சமித்து முதனியவற்றா லாகுதி பலபல செய்து வருஞ சமயத்திலே, எல்லாவாத்தியங்களுங் கடல போலச் சபதிகக, விஷ்ணு தேவேந்திரனை நோக்கிக் குளிராத குயிலபோலும் வாரதையினை யுடைய தெய்வயானையை விரைந்து அழைத்துவாவென்று கூறுதலும், உடனே யவன சென்று தன் புத்திரியை, எனகண்ணே! யமுதமே! திராச அன்னமே! தவமே! தவபேமே! பசுசினங்கொடியே! பசுங்குளியே! குலவிளக்கே! நடைகற்ற சித்திரமே! என இவ விதமாகிய அருமை வாரததைகளால் மணஞ்செய்தறஞ வா வென்று அழைத்தான். அதுகேட்ட தெய்வயானை மன மகிழ்ந்து தனபாரங்களா விழைதக சிறுநீடை நோவ மேகலா பரண மொலிக்க மிருதுவாகப் பதம் பெயராத் தெழுந்து நடந்தாள். அப்போது பிரமலொகத்தாக ளெல்லாரும் வெள்ளிய பட்டு வஸ்திரங்களை வீசி யார்த்தது வரவும், வைகுந்த லோகத்துப் பெண்கள் மங்கலவாழ்த்துக கூறி வரவும், இயக்க சாதிப் பெண்கள் சாமரை வீசிவரவும், சந்திரமண்டலத்திலுஞ் சூரியமண்டலத்திலுமுள்ள பெண்கள் குடைப் பிடித்து வரவும், சூராமகளிர் வெற்றிலைப் பையைத் தாங்கி வெற்றிலைச்சுருள மடித்துக் கொடுத்து முன வரவும், அக்கினி லோகத்திலுள்ள பெண்கள் நெருப்புப் பந்தங்க ளேந்தி வரவும், நகத்திரமண்டலத்திலுள்ள மாதாக்கள வயத்துடைக்கும் வஸ்திரங்களைக் கையிலே தரிங்கி வரவும், வருணனுலகத்து மங்கையர்கள் கங்கைநீர் புகட்டிய மணிகள் பதித்த

பொற்கலசங்க ளேந்தி வரவும், வாயிலேக்கத்து மாதர்கள்
 விசிறிப் பணிவிடை செயதுகொண்டு வரவும், திருதி யுலக
 தது மாதர்கள் பொன்னுலாகிய படி கருஞ் சுமந்துவரவும்,
 யமனுலகத்துப் பெண்கள் ஆலத்தியெடுத்த வரவும், காந
 தருவ வுலகத்து நகையா வீணை பாடிக்கொண்டு வரவும்,
 இன்னும் மறையு மூதர்கள் மிருதுவான பட்டாடைகளைப்
 பூமிபிலே முன்னே விரித்து அசனமேலே ஞ்ளிராத சுகந்த
 புட்பங்களைத் தூவிப் படிபுகுகொண்டு வரவும், உலகநாயகி
 வந்தாள, பெண்கள் சிகாமணி வந்தாளென்று திருச்சினனங்
 கள் முழங்கி வரவும், கூட்டத்தை விலங்குதற்காகத் தேவர்
 கள் மணிகூட்டத்தி லடிக்கும் விரம்புகள் முழக்க மிருந
 தொலிக்கவும், 'தேனை' யமுத்தி கிளியே' மயிலே குரிலே
 கனியே' கற்கண்டே.' எனஹம் அருமையாகிய வுசாரவார்
 தலைகளைக் கட்டியங் கூறுவா சொல்லி வரவும் வந்து எங்
 களை யடிஷ்டகொள்ளுகின்ற முருகக்கடவுளுக்கு மனமகிழ்
 சசி யுண்டாக மணவறையுள்ளே புருநது அங்கே யெழுந
 தருளியிருக்குஞ் சிவபிரானையும் உமாதேவியையும் அஞ்ச
 வித்து வலஞ்சுற்றி யொருபுற மொதுங்கிநிற்க, அவ்விரு
 'வரும் மருமகளாகிய தெய்வயானையை நோக்கிச் சுமங்கலம்
 பெறுவையென்று ஆசீர்வதித்தாக குமாரக்கடவுள் பக்கத்
 திலே யிருக்கும்படி கட்டளைபிட்டனா. 'அப்படியே வந்து
 நாணத்தோடு தலை கவிழ்ந்திருநது குமாரக்கடவுளது திருந
 வழகை யிரண்டு கடைகண்களாலும் பார்த்துப் பார்த்து
 புன்முறுவ லரும்பப் பெருமகிழ்ச்சியுற் றிருந்தனன். குமா
 ரக்கடவுளுந் தெய்வயானையினுடைய பேரழகைப் பன்னிர

ண்டு நேத்திரங்களாலுங் கருணைவெள்ள மூற்றிருந்தொழு
கப் பார்த்துக் களிப்படைந்தார். அந்தப் பெருங்கருணை வெ
ள்ளத்திலே யொரு சிறு திவலையை விருமயித்தான் குமாரக்
கீடவுள் கீர்த்தியை விரித்துச் சொலவிக் கொண டிருக்கிறே
னென்று சூதமுனிவர் சொல்லினார். சவுனகாதிமுனிவ ரது
கேட்டுச் சிரசினமேற் கைகுவித்து மேல் நடந்த கதையைச்
சொல்லவேண்டு மென்று கேட்கச் சூதமுனிவர் சொல்லு
வார். மேற்கூறியவாறு ஒருவரை யொருவா பார்த்து மனங்
களித்திருக்கும்போது பிரமதேவன இந்நிராணியை வரவழை
த்துக் குமாரக்கடவுள் திருவடிப்ப விளக்கிச் சோடசோபசா
ரத்தாற் பூசை செய்யச் சொல்லி மண மகனையு மண மகனையு
மொருவா கைவிரலை யொருவா கைவிரல் பற்றுமபடி செய்
வித்துத் தம்மை வணங்குவோருக்கும, தோத்திரஞ்செய்வோ
ருக்கும், ஒரு பூவினாலேனும பூசை செய்வோருக்கும் தரு
மார்த்தகாம மோக்ஷங்களைக் கொடுத்தருளுங் குமாரக்கட
வுள் இந்நிரனு மவன மனைவியுந் தாரையாக வொழுக்கும
தான சலந்தை யேற்றுக்கொள்ளச் செய்தான. உலகத்தா
ரிம்முறைமையைய வழுவாது நடத்திவரத் தாரை நீரை வாங்
கிய குமாரக்கடவுளது திருவருட்பேற்றை யடைந்த தேவே
ந்திரன் மனக்களிப்பை யாரா சொல்ல வல்லவர்? அப்பால்
பிரமதேவன் மங்கலநாணகப் திருமங்கிலியத்தை யெடுத்துக்
கந்தக்கடவுள் திருக்கரத்திலே டுகாடுகக் அவர் வாங்கிப் புன்
னகைசெய்து தெய்வயானை கழுத்திலே தாரணஞ்செய்தார்
அந்தச் சமையம் மணக்கோலத்தைத் தேவர் முனிவர் முத
லாலோர் பூதகணங்கள் தரிசித்து ஆடவாரித்துத் துதித்தார்.

ஊத்துபி வாத்தியங்கள் முழங்கின; திண்சேறும் புப்பமாரி
 டிபாழித்தார்; அதன்மேல் விஷ்ணு பிரமதேவன் வேண்டு
 கோளின்படி மணஞ்செய்த தலைவனுத் தலைவிபுமெழுந்து
 முனைபாளிகை, தீபம் பூரணகுமபம், அரசாணை வைத்திரு
 க்ததைப பார்வையிட்டு ஓமஞ்செய்த அக்கினியை மூன்றி
 பிரதக்ஷணம் வந்தார்கள். அதன்மேல் கைநினைவில் வந்து
 நின்று மங்கலம் புனைந்துவைத்த அமயிமேலே குமாரசக்கட
 வுள் அநுநததியை நோக்கிக் கருணைசெய்து மீண்டு தெய்வ
 யானை பாதத்தை யெடுத்துவைத்து மனைவியுடனே வந்து
 சிவபிரானையும் பார்வதிதேவியையும் வணங்கி நின்றார். உட
 னே அவரிருவரும் மணமகனுக்கும் மணமகளுக்கும் ஆசி
 சொல்லி மணங்கனித்தனர். அப்போது தேவேந்திரன் வந்து
 மருமகனாகிய குமாரசக்கடவுளை யானைமேலும் மகளாகிய
 தெய்வயானையைத் தந்தச்சிவிகைமேலும் மேற்றி வலமாகப்
 பட்டணப்பிரவேசம் செய்வித்துத் தன் சுற்ற முழுவதஞ்
 சீதனமாக இருவருக்குங் கொடுத்தான். அப்பொழுது தேவ
 ன்க ளாகாயத்தினின்று பூமழைபொழிய மரீயனுதியோர் மங்
 கலவாழ்த்துக் கூறி நான்கு பக்கமுஞ் சூழ்ந்துவரத் தாய்தக்
 தையர்க ளிருக்கு மிடத்துக்கு வந்து மணவறையினுள்ளே
 தலைவனும் தலைவியும் வீற்றிருந்தனர். இருநீதபோது இலக்
 குமி முதலிய மாதர்கள் சோபனங் கூறினர். பிரமன்விஷ்ணு
 முதலியவர்கள் பசிய அறகும் அட்சதைபுஷ்பகொண்டு தேவ
 மந்திரஞ் சொல்லித் துவிப் பூசனைசெய்து பலவாறு தோந்
 திரம் புகன்று மணக்கோலத்தைத் தரிசித்து நின்றார்கள்.
 அவர்களை நோக்கித் திருமுடி யசைத்துக் குறுமுரல்கொ
 ண்டு முருகக்கடவு ளவரவருக்கேற்ற வரங்களைக் கொடுத்
 தருளித் தமது கோயில் சென்று தெய்வயானையுடனே வீற்
 றிருந்து மண மகிழ்த்து இன்றுபோ சென்று மிக்த மணக்
 கொலை காண வெற்றிபொருத்திய இந்தத் திருப்பரங்கிரி

யிலே யுறையின்களென்று கட்டளையிட்டனர். அவருக்கு இடப்பாகத்திலே சிவபிரானும் பார்வதியு மெழுந்தருளியிருந்தார்கள். யானைமுகத்தையுடைய விராயகக்கடவுளும் தெய்வராண நானுவளென் மெண்ணி பொரு புறத்திலே பொதுங்கி யிருந்தார். மற்றைத் தேவர்களு மவரவர்களுக் குரிய இடந்தோறு மிருந்தார்கள். சரசுவதி யில்க்குமி முதனிய மாதர்களு மொருபுற யிருந்தார்கள். இரதவித மெல்லாருத் தம்முடைய நிசதிய மங்களசொருபத்தைப் பார்த்துக் களி கூர்ந்திருக்க முருகக்கடவுள் திருப்பரங்கிரியிலே ஷுழந்தருளியிருந்து மானிடர்கள்செய்த தயப்பயன லவர்களுக்குக் காட்சி கொடுத்து மகிழ்ந்திருந்தனர்.

இந்தத் திருப்பரங்கிரியின் புராண கதைதையச் சிவாலயத்திலாவது பூஞ்சோலையிலாவது மடங்களிலாவது நதிக்கரையிலாவது பரிசுத்தமுள்ள கிரகங்களிலாவது தங்கியிருந்து சொன்னவரும் அதைக் கேட்டவரும் வேண்டிய பொருளைப் பெற்று இமமை யின்பததை யடைந்து மறுமையிலே மோகத்தையு மடைவாரென்று சூதமாமுனிவர் சவுனகாதி முனிவருக்குச் சொல்லி யருளினார்.

பிராமணர்களேனும் வேதங்களுந் தழைத்தோங்குக. அதனு லரசர்கள் நீதிச்செங்கோல் செலுத்துக., முருகக்கடவுள் சிவபிரானுடைய ஈடாகூரமந்திரமும் பஞ்சாக்ரமம் திரமும் பெரிருளாக விளங்குக. அவரடியார்கள் களிப்படைந்து விளங்குக.

பதினோராவது திருக்கலியாணச்சநக்கம் முற்றிற்று.

திருப்பரங்கிரிப்புராணவசனம் முற்றுப்பெற்றது.

சிவபிரான் திருவடிவாழ்க.

சிவமயம்.

திருப்பரங்கிரிப் பிள்வனாத்தமிழ்.



இஃது

திருநெல்வேலிச் சிலலா சாதனாத்தாலாகா

சுந்தபபுலி

ம-ந-ந-ஸ்ரீ வீரபபமுதலியார்வர்கள்

வேணுகோளினபடி

திருவாவடுறை ஆதினம்

ஸ்ரீயஸ்ரீ நமசிவாயதேசிக ஸ்வாமிகளிடத்திற்

கல்வி பயின்றவரும்

சேற்றூர்ச சமஸ்தான விததுவானுமாகிய

மு^ர ரா அருணாசலக்கவிராயராற்

செய்யப்பெற்று

சிவகாசிக் காசுககடை

ம-ந-ந-ஸ்ரீ அ. சு. வேலாயுதம்பிள்ளையவர்கள்.

பொருளுதவியால்

சென்னை:

மதராசு ரிப்பன் அச்சியந்திராலையிற்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

விகாரிவரு கார்த்திகையிற்

உ

சிவமயம்.

சிறப்புப்பாயிரம்.



கலிதேவன்பா.

கீரார நிகமாதி ஷெய்ய கலேநானத
தோரா வுணாவரியா நேமபொருளைப்—பாறதி
தூய்குழலையந்தஞ் சொற்றதஞ் வாதிபஞ்
மேயசா மிசகருளி மேவாய—தாயபுகழ்ச்
சாமிநா தப்பெயரைச சாரநகோன் றலையான
நாமவியற கீரனரு ணறகவுசகாச—சேழுமுற
வன்னே நெடுபலரை யாண்டோன புரந்தரனை
மனஞ்ச சுவாககமதில னைத்தளித்தோன்—நென்னு
மெய்ப்புலவா கேட்பிசகு மிகக்கவி மாலையணி
திப்பியமாநு செய்ய நிணிதோளா—னொப்பிலவலிக்
குமப முனிவாமுதற கோதிலகுண மாணவாகு
நம்பு முபதேசங்க ணலகிடுன—னுமபபுகழ்
சாவஞ்ஞ தாதிசுத்த சாட்குணயன் சாபுவன்
சர்வபரி பாலகனசங் கபபுலவன்—சர்வததவ
வண்டகுகள கோவைபட வசரேரோ மததலையக
கோண்ட குணவிச சுவரூபன்—மண்டியசீர்
விச்வா திகனவிசவ சேவியன்விச வானதரியா
மிச்சான்ற நாமநகண மேவினே—நாசசமர
ரினனு முணரா வெழிலுருவக காட்சியின
மன்னுதவச குாககுணாததி வாழ்வளித்தோ—ன்னன்னிடு
மண்டா சிறையைவிடா னென்பு தநிந்துமொறாற
கண்டரசா செய்யுமுறை காட்டினேன்—பண்டதற்கர்
வேந்த னிடைததைசயா மேவுவர மாதிரனை
யாய்ந்தோனா யாதவரி னுத்திமதி—யேந்துமுடி
மன்னன் செயமருமான் யாயன் செயமருமான்
முன்னுமருள் வைக்கத்தான் சொற்கத்தான்—மன்னுமண

நாறுங் குரவ னளிந்த னற்குரவன்
கூறுநய வேரகத்தான் குன்றகத்தான்—மாறினய
விச்சையறி வாகத்தா னேறுமறி வாகத்தான்
பச்சைப் பரியான பழிப்பரியான்—மேச்சியசூத
தூதூ லலையான் றொருசீ ரலையானமீ
மேனோக களிப்பா விழைச்சழிப்பா—னாத்தூன்
பாந்த தணிகையா னந்தத் தணிகையான
கூந்த தவாககணியான கொள்கணியா—தேறுமன
வாகருக கரிபாண வணங்குந கரியானன
னோகருக கினியா னுத்தகினியா—னாகமருள
செய்யும் பொழிற்குனருள சீரா ரநுட்குனருள
மெய்ய சகளமா மேவிடினும்—வையமுயத்
துய்ய சகளவுருத் தூயதாகக் கொண்டதற்காச்
செய்ய முகமோராறுத் தோலிலங்கு—கையவைக
ளீராறு மெய்தி மெழில்வளை யின்முலைப்பா
லாரா விளையாடு மப்பண்பைப்—பாராகின
தூலாரா கூறுமொழி யாசிறுதே ரந்தத்து
மன்னுகாப் பாதிபரு வம்பத்தந—தூன்னியெய்
லோங்கி விளங்கி யுலகி னிலவுமிய
ருங்கு பரங்கிரிப் பிளோகதமிழை—யீங்குநல
முள்ள புலவரெலா முச்சிமணி யாககொள்ளத்
தெள்ளுமறி வாறதோநது செப்பினை—றள்ளலிலாக்
காறறா ருலகெங்குங் கண்ணியத்தை நண்ணுவித்த
சேறறாச சமஸ்தானச சோப்புலவ—னேற்றமுள்
பூமகளவத் ரப்பொலிவு புலனுமுக ளூர்வகதோ
னுமகள், சிதரப்பொலிவு நண்ணினோ—சேம
வருண சலன் வடிநாளு மேத்து
மருண சலக்கவிரா யன.

இது-யாழ்ப்பாணத்துப் புலோலிச் சைவப்பிரகாச வித்தியாசா
லுக்கு அறிபரும், சைப்பிரசார சமாசியருள் ஒருவரும் ஆகிய அரி.
வேன்மலிலவாகனச்செட்டியா ரவாகன் இயற்றியது.

உ.
சிவமயம்.

திருப்பரங்கிரிப் பிள்வனத்தமிழ்.

—❖❖❖—
விநாயகக்கடவுள் வணக்கம்.

திருமருவு மொருபிறை தனைச்சிவ பிரானநீடிச் செஞ்சடைக்
கங்கைநதியிற, சிறுதோணியென்னவங் கையா லியகருபு சிறந்ததன்
றிருமுகத்திற,—பொருடருவு சேமவைப புத்தோணி யென்னப் பொ
லிந்திடப் புறமவளைந்த, புதிபவெண கோடொன்று தாங்கிவிளை
யாடிமகிழ் பேராகஞ்சு ரததையுள்வாங்,—கருமருவு பைமபுயலை
யினமென்ன மீழிசைக கண்டழைத் திடல்கடுப்பக், கரங்களை யுயா
த்தித் தணிததொலி முழுகருங் களிறறினன களையுவந்து,—தருமருவு
மலாமாரி போல * மலா மாரியச சலதரஞ் சொரிதருஞ்சீர், தருபங்
சிரியிலருண் மிகுபரன் றருமுருகா தண்டமிழ் தழைநதுவாவே.

காப்புப்பருவம்.

—❖❖❖—
திருமால்.

பொன்கொண்ட செநிறக் கலுழனைக் காணினம் புரமனைத் துந
துடிக்கும், டோவலி யவற்குமா தவனைச் சுமததலாறு போர்த்தாம்
போலுமென்று,—மின்கொண்ட மணிமுடி யனாதன் வலிபெற
விரும்பிச் சுமததலேபோன், மெனபாய ஸாகிப பொலுக்கவதன்

* அலர் - நீர்.

காப்புப்பருவம்-பாட்டுடைத் தலைவரைத் திருமால் முதலியோ
ராத் காவல்புரிவிக்கும் பருவம்.

மீத்துயின் மெய்கடருஞ் செம்மல்காசக, — மன்கொண்ட மனுமுறை வழக்கறிந் தரச்செயனை மாதாகுமாருமென்ன, மன்னுமறையாதிநூ லின்னுமுறை ராமுதலவி மணிமுடி கவிததுவைகி, — யின்கொண்ட சொல்லொடி அருந்தரசு புரிமதுரை யினெனை குடக்கிலெவரு, மின் புறந் தென்பரங் குன்றிலங் குங்குக் கென்னுங்குமர குருபரனையே. (க)

சிவபெருமான.

வெறு

உளமு வந்தவிகள பெடையு டன்குழுமி யுலவு பைம்பொழிலின் மெல்லிலைக கோட்டினி, லுயரி ளங்கொடியின் மதூர மென்புனலி லுரமு றம்புவியின மல்குநற் பூகசளு, “மொளிரப் சுவகதிகொண மரக தகதளிர்செய் துறநி வந்ததென மெய்யினிற் பாப்பவ, ருரை செய் கின்றவித ழுறுகு தும்பையொடு முலைவி லணபாமன முளபட்ச குட்டிய, — வளமி குந்தசடை யினகு செம்பொனிற மருவு மெய்யென வைகுறக கீற்றிள, மதிய தனகெணரு தகடு கொண்டெனினி வலைத் தும்புதிய வெள்ளரியைப் போற்கிளா, வளாசெ மும்பவள மலையை யண்டாபழ மறைபு கன்றுதொழு வளாளைப் பாப்பதி, மணமி சைந துயிர்க் ளெவையு மின்பமுற மகிழ்ப் ரஞ்சுடரை யுளளுநப் போந் துது, — முளரி யங்கடவுள பிரண வமபுகலு முறைபி பழ்த்துசொல நில்லெனக் கேட்டுள, முனிவ ரும்பியெழ வவகி லண்டமுழு முகடு டைந்ததென விளளமுற் றுககியு, முதிர்கொ டுஞ்சினமு ளொழிவ தின்றியிகன் முரண றுஞ்சிறையு ளொல்லெனப் போச்சுபு, முனிவ ரும்பர்முறை யிடுதல் கண்டுசிறு முறுவல் கொண்டியாக டொல் படைப் பாற்றது, — மளவில் வனநிறமை யரிமு குந்தன்முத லனைவ ருந்தெரிபு ளைதலுந் ழூர்த்திவ, னமையு மிந்தவித மெனிலெ திர்த்த பிற வருள்செ யுககடவு ளில்லெனக் கூர்த்துண, ரறிவின் வந்தெ மையு னடிழை கொண்டருள்க வலர்க டம்பவென வய்வவர்க் கீத் தரு, ளரசி ருந்துமகிழ் தருப ரங்கிரியு ளமர்கு கன்றனையே மைய னைக் காக்கவே. (உ)

உமையவள்.

வேறு.

முனதைத் தழிழ்ப்பெருகு சொந்தக் கவிப்பயன் றேறா வுளத்த
மா றேனைச் சாயத்தறு, மொய்ம்பற நலைதடம பைமபுட் கரத்த
மிழ்ந் தேரூ சமுத்தியி றேனைக் கூற்றவன், முன்புற் றமாதகிறஞ்
சிறைச் செயிரத்திருந தாளா லுணைத்ததிடு ரேவனைச் சேட்டை செய்,
முனறக் கூனைச்செய முபன்றத துணித ரிடுங் கோபா னலததொரு
வீரனைக் காட்டிய, —விரதைத் திருநிலங் காதத திறந்பெருங் காமா
ரியையபர் மேசனைப் பாததிகண், மிஞ்சிப் பொரப்பருங் கொங்கைக்
களிறறினம் போதா தெனச்சிறு காலனைப் போற்றிகழ், வெனநீச்
சமாததனை துனறக் கடுக்கணங் கோலா லொறுத்திய லாசையைப்
பூட்டிய, விம்பச் சுவைப்பழம் பம்பச் சிவப்புறந் துவா விதழ்க்கிரி
மாகுனைப் போற்றுதுஞ், —சிறதைச் செருககுறும், பறதப் பொறிக்
குறம் பாகா தெனச்செயு மாத்வப் பேறறினர், சிறதித் திடற்கரும்
புறதிப் பலததருக் தேவா தியர்க்கிடை யூறெனத் தேர்ந்திய, சிங்
கக் குலககுணம் பொங்கப் பெருத்துவந் தேவாத மீட்டிழல ரூரைப்
போர்க்கெழு, சிந்துக் கரைத்தடஞ் செநதிற் றலததிலங் கூாவே
வெடுத்திரு கூறுறச் சிற்றமொ, —டுந்தைக் கவிட்டிடுஞ் சந்தப் புயத்
துரந் தோவா னவர்க்கிறை மாலறக் காததிர, ஞமபாக கினிச்சகந்
தங்கந் கடுத்ததென் றான மகிழ்ச்சியுள ளேமிகச் சீர்த்தவென், ஞம்
பற் கூதைச்செழுஞ் செம்பொற் றொழுக்கரும் போவா துறத்தர
வாசையிற் சேரீததுற, வொனறத் திருப்பரங் குன்றத் திருப்புவந்
தேரூ மணத்தருள் சாமியைக் காக்கவே. .

(௩)

கற்பகவிநாயகர்.

வேறு.

புகலரியதயமுகா சுரன்முதற் பகைவரைப் போர்வென்ற கற்
பகன்கொள், பொருளினோ வேண்டுவார் வேண்டிபொருண் முழு

சு. திருப்பரங்கிரிப் பிள்ளைத்தமிழ்

வதம் பூசனை யுவநதநாளு, — மிகவழுத வருளினை கற்பக மெனும் பெயர்முன் விரவுசெம் மேனிமிது, வெண்கோடு தாங்குகா - முக முற்ற மெய்ஞ்ஞான வேழத்தை யஞ்சலிப்பாம், — புகலவனு மதிய முங் கண்களா லொப்புமைப படுபொருளக் ளெனினுமெநதை, பயி லவைத தருளசெயுந் தானத்தி னெனையொப் பாகா வெனச்செரு க்குந், — தடவமா தழற்கட் பிறநதுதனை புனலிற் றவழ்ந்துபூஞ் சர வணத்திற, றங்கிவள ரும்பரங் குன்றிலுறை யங்குகன றனையினிது காக்கவென்றே. (ச)

திருமகள்.

தரையிலின் னுசெய்த வரையொறுத திடுதலவா தாமே டளஞ் சமழ்ப்பாத, தருள ன்லஞ்செய்து விடுதலெனு மூதுரை தனக்கிலக கியமதாக, — விரைகட றனைக்கடை படச்செய்த ஸ்பரதழா யேநத லுக் கிரவிகோடி, யெனினுமொவ வாவொளிகொண * மணியொடு தருநதிருவை யின்புற விறைஞ்சுகிறபா, — முரையினிசை கேட்கின்ற வேட்கையிற் சாரிகையு மொண்கிள னோயுதுவன்றிபூமரி லொடுங்கி யைந் தருவினுட், நேருவ துரைப்பழம் பகையொறுப்பான, — விரை செறி நிலாமுற்ற மாதரா சிறைவைததல விழையுமென, விண்ணு ளோரும், விளனும் பரங்கிரிக் குளனும் புறம்புமொளிர வேலனைக் காக்கவென்றே. (இ)

கலைமகள்.

பாரினிற் படியாத ஸூட்டாட் பெருங்கொடிய பங்கயத் தோடு சற்றும், பயிலுவது வேதாதி கலைஞ்ஞ ரெற்குப் படாததொரு பாட்டிலொற்றைச், — சீரினிற சிறிதா யினுங்கற்ற பேரிடஞ் சோ வது சிறந்ததென்றெஞ், சிந்தையர விநதமதில வந்தருள் சுரந்துதித் திக்கின்ற தேனைநனைவாந், — காரினைத் தென்னவன் றனையிட்டு

* மணி - கௌத்துவமணி, இது விஷ்ணுவனுடைய மாபிலே இலகசுமிபோல எப்பொழுதும் நீங்காதிருப்பது.

வைத்திடக் காதலவே ளாளாவணமை, சுருதியக் கார்பல வருக்கொ
ண்டு கைமமாறு கந்தத்துல கடுப்பவாதம,—மேரினிற் பயிலுமுழு
மேதிக ளுழுங்கழுனி யீரிரு புறத்தினுஞ், ழினபங் கிரியின்
றனபரஞ் சலிபுவந் திடுக்தம் காக்கவெனறே. (சு)

பிரமன.

வேறு.

தலைமைப புலவர் மகனறிவு தருகை யறிவென னுரத்தோர், சா
னரு தச்சாக கியாமுதலோர் தாளுசெய குறநக தங்குணமா,—யில
கக சுருணை புரியீச னென னைவ டியே மிருமபிழைக, ளெல்லாம பொ
றுததுப பரவகிரிபு ளின்பந தருமவே ளினைப்புரகக,—மலர்மெய்த்
தவள மணிமாட மனைவிக கனித்தா ளாகலிசுள, வருந்தாய மாலுந்
றிருப்பென வகைசொலாத வகையகிடும்,—புலனுந் தெதிரபார்த
தவ்ரெலலாம பொனமா ளிசையீ தெனசெசெம்பொற, பொருட்டாம்
பூங்கோ யிலபுதவும பொருயின மறைசொல புததேளே. (எ)

இந்திரன்.

வேறு.

* சிற்றர சிருந்துநம மிறைவன புரகும்விண் சீர்வளங் காண்டு
மெனளத, திகழ்சுவைப பாலுசதி யோருருக கொடுவதது திருமுன்பு
நிற்றலசிவண,—வுறறவயி ராவதத தவ்வுததி யுட்கோ ளுணர்ந்த
தன் னூராவளங்காட, இதலபோ விவாநதுழைரு வெல்லா முணாவரு
மும்பரர சைத்திதிப்பா,—நற்றவ மியற்றுமொரு நால்குறையு மொரு
வரையு நாடியா லடியினிறசீர், நறுநதளிர் தரும்பைங் குருந்தடியி
னிற்சென்று ளானவுப தேசநலகும்,—பெற்றமூ ரும்பரீ. சற்கரு
வினுக்குமுன் பிரணவத துணைமைபேசம், பெரியருரு வாமபரங் கிரி
யமர வோங்கும் பிராணைப் புரக்கவெனறே. (அ)

* சிற்றரசு - உபேந்திரன்.

சத்தமாதர்கள்.

வேறு.

ஒருமறை யொடுமுல காகப் படைத்தவ
 ஞவைமுழு வதுமற மாளத துடைத்தவ
 ஞயர்பசு மயிலினை யூரக கிடைத்தவ
 ஞ்றுகவி கொடுகலி யாழப் படைத்தவ
 ளிருநில னெருகட லாடுற நெடுததவ
 ளெழுவன சிறையுர மாறப் புடைத்தவ
 ளிடாசெயு மகிடனை வீடத தகாத்தவ
 ளிவரெழு வாகளிநு காலத துந்குதம்
 பொருவினில வெருவிய தேவர்க் கிடாப்படு
 புரையறு சிறுநுமக உரச் செருக்கிய
 புயவலி வரவர மேவத திடத்தொடு
 பொருமசு ராகன்குல நூறித தொலைத்திட
 லருமையி லெனவரு போதிந் தனைத்தொழு
 தருள்பெறு மொருமுனி மாமக களறபுட
 ன்றுவர்த வசசெயு மாவெற் பினிறகிவ
 னஞ்ஞமக குகமுரு கோனைப் புரக்கவே.

(கூ)

* முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கள்.

வேறு

அரனிடத்தான் பெறுதவத்தினி லடலுறத்தின மெய்ப்பற் றெ
 திர்த்தாரை யீடழி தரப்பொரு, மசுரருககெதிர் வரமலைத்துய ரமரரு

¶ அறுவர் - தத்தன, நந்தி, பரிதி, பாணி, சனுமுகன், தவமாலி
 என்னும் பராசரரிஷி புத்திரர் இவர் திருப்பரங்குன்றத்திலே தவசு
 செய்திருந்த சரித்திரர் கந்தபுராணத்துட்காண்க.

(கூ) சத்தமாதர்களாவார்-பிரமாணி, உருத்திராணி, கௌமாரி,
 நாராயணி, வராகி, இந்திராணி, மாயேசுவரி என்.

* முப்பத்துமூக்கோடி தேவராவார்-மருத்துவரிருவா வசுக்களெ
 ண்மர் உருத்திரர் பதினொருவர் ஆகித்தர் பன்னிருவர் - இவர்களே
 தனித்தனி கோடியராய் முப்பத்து மூக்கோடி தேவரெனப்படுவர்கள்.

க்கிறை யுட்பிற் றுவிட்டோடி மேனில வரைப்பினி,—ஓரனறப்புவி யதிலிறக்கொடி யுமிழ்முலைப்பய மொக்கத தடதசேய வாஷினி லருத் திய, வொருவரைததரு தலமிசைததனை யொளிசெய்துற்றொரு மெய்ப்பத தியிறதேடி மாமலர் பலப்பல,—விரவிமொயததலா ஊன மமைத் * தறன் டிகவந்ததனை நட்புற் றுளதேடி பாசனை செயச் செய, மிளிர்கததய முனிகககர கமதுகுப்புநீ விட்டுக் களிததாடு மோதுணை வணம்புதுறு,—வரமிருத்திடு பரமலைசசிவ மகனெனப் பொலி மெயச்சத தியததேவை யாறொரு சிறத்தனை மகிழ்மருத்து - - - - - ததிரா வகவெனப்புசன முப்பதது முக்கோடி வானவர் (க0)

முதலாவது காப்புப்பருவம் முற்றிற்று.

இரண்டாவது; செங்கீரைப்பருவம்.

பொன்னுலகி லந்திரன முதற்புலவ ரனைவரும் பொருவரு மகிழ்ச்சி பூபப்பு. போரகரா வேறதச் செய்துமுன போறகுடி புருந்தரசு புரியவைத்தா,—மின்னுமவா யாரையும் விடேமென்று மேதையி னிருந்தர வினைததெரிந்தாங், கிவனையும் பொரமே லெழாதுள னிருத்துவா மெனநீ யிருததலபோலப்,—பன்னுமிரு. நீலஹ விரண்டு கைத் தலமும் பதிததொரு முழததாளுமப், ஃபடிபதித் தொருமுழந்

* அறவ - நீர், இது காவிரி

ஃ படி உரிச்சொல்லாதவின மிகாதுகின்றது.

செங்கீரைப்பருவம் - செவ்வியமதலைச் சொற்களைப் பேசும்பருவம், கீர்-சொல் இருப்பருவத்தினசெயல் - ஒருகர்மைடக்கி ஒருகாலை நீட்டி இருக்கையையும் நிலத்திலுன்றித் தலைநிமிர்ந்து முகமசைய ஆடுதல்.

அ

திருப்பரங்கிரிப் பிள்ளைத்தமிழ்.

தாணிலை நிறுத்தியிரு பாலுமேலும் பார்த்தலபோற்,—மென்னுலவு
திருமுக நிமித்தத்தைத் தரிமருக செங்கீரை யாடியருளே, சிற்பரம்
பொருளருள நற்பரங் கிரிமுருக செங்கீரை யாடியருளே. (க)

உலகமா தாவன்றி யோராறு மாதாவு முள்ளங் களித்துநேரே,யுற்
றுற்று நோக்கியெழில் சாலா திதற்கிதென் றெவ்வொரு வித்ததினுஞ்
சீ,—ரிலகமுக மதியெனக் காணிய வுதிக்குல மெழிதிவந் திறுத்தலேய்
ப்ப, விட்டவெண்ணித்திலச சுட்டியொடு பட்டமு மிளங்குதி ரெறி
க்குமணிகள், —பலகலவு முயாசெவிபு பொறகுழையு மிளமுழ பணி
களபிற வுநதிருத்திப, பார்பபவர்கள் கண்ணெச்சில வாரா திழை
ததவொரு பரிகார மாகவணிமண,—டிஸகதத லழகுதர வொளிரா
செழுரு செங்குளிறு டெங்கீரை யாடியருளே, சிற்பரம் பொருளருள
நற்பரங் கிரிமுருக செங்கீரை யாடியருளே. (உ)

¶ பார்த்திவந் தனிலவுண விருளகிழித் தெழுபெரும் பரிதியென
நின்னையெண்ணிப, பன்னிரு செவிககணும் பன்னிரு கதிராககடவுள்
பண்ணவாகள போன்றுதாமுந,—கோத்திவந் தணுகாது முனப்பட்ட
பாடுமுயர் கேடுங் கிளக்கவுறல்போற், கிளாசெழுந் கதிமணித்
குழைகளொன் றோடொன்று இட்டிக் கெழீஇமகிழ்ச்சி,—பூர்த்திவந்
தன்பிற் கலந்தெனத் தொடவிரு புறத்துநின் றிருமுகத்தைப, பொற்
புற வசைத்ததைத் தறபுதமிகத்தாயா பூரித் துளங்களிப்பச்,—சீர்த
திவந் தமாபெருந் தேவாசே னுதிபதி செங்கீரை யாடியருளே, சிற
பரம் பொருளருள நற்பரங் கிரிமுருக செங்கீரை யாடியருளே. (ங)

ஒக்குமறை யுள்ளுறும் பிரணவக் கனிபழுத் தொண்பொருட்
செஞ்சுவைத்தா, பூரீநிருந் தூநிப் பெருக்கெழீஇ வழிதல்போ லொ
ழுதுவா பூறலமுதந்,—தாங்குபொன் லுரைமாயி லுபநயனவிதிமுறை
சடங்குசெய்யாதுதானே, தங்கத் தரித்திடுந் தவளவுபூ கீதமிது தா

¶ பார்த்திவம் - பூமி.

செங்கீரைப்பருவம்.

க

னெனத் தஞ்சீரோ,—டேங்குலவு மழைமொழி குழல்வினியாழினி
தென்னுருதட் கோரிலக்கா, வெம்பிரா னோடெம் பிராட்டியுங் கண்டு
மகிழ் வெய்தியிற்றுமாத் திருப்பத,—தேவகுமதி முகநிமித்த தொருசே
யிளங்களிற் செங்கீரை யாடியருளே, சிற்பரம் பொருளருளு நற்பரங்
கிரிமுருக செங்கீரை யாடியருளே. (ச)

பொனமய வஞ்சக்கண முளைதெழும் பச்சிளம் பொருவில்
கொடி பொருமருநதில், புலவியிற நனதம் பூயந் தளி லலாததம்
புயமலாத ஞம்பு தப்பொன்,—னிமய நிறச்சிறிய வரவிரத மொன்
றரை யிதிறபாதி யிப்பாதியீ, னிற்பாதி மலாதரத சததமக குறறவா
றினிதுபுக திடுதலேயப்பத,—தனமய நிலத்தரு செழுமபவள மலை
யினிற் றன்னமச சுவதெங்கத, தான்மிதித் தேறியுட் களிகூர விளை
யாடு சுரவ்னத திறசனித்க,—சின்மய சொரூபந் விருமுகத தினம
தலை செங்கீரை யாடியருளே, சிற்பரம் பொருளருளு நற்பரங் கிரிமு
ருக செங்கீரை யாடியருளே. (இ)

வேறு.

உரகரு மனிதரு மமரரு மனபி னுவந்த பணிந்தாரே
லுறும னுரமற வெகிள்பொரு துதையி னுதி யுததந்தாடி
வரவதி வீரைவி னெழுந்த பயின்றிட வந்த விதம்போல
வனரொளி மணிகளா பொன்செயு மஞ்சிறு மஞ்ச மகிழ்த்தேறி
விரவிய வமளீ கிடநது சதங்கை மிளிரங்கிடு நின்றானின
மெல்ல வுதததமு தூறும் பெருவிரன் மென்கவை யுண்டாடு
மனைரு னொருமக னரிதிரு மருமச னுடுக செங்கீரை
யறங்குறை யாத பரங்கிரி வேலவ னுடுக செங்கீரை. (சு)

விட்டி லகமயிபான் மணிப்பணி சிரமுர மென்செவி யரைகைகான்
மீது புணந்தவர் விட்டிடு விழிகளை மென்மணி பலபைங்கார்ப்

பட்டி விசைந்த குறநீர் தொட ளுடு பதித்தொரு தாண்ணியும்
பரிசென நீர்துண் டெளிவிழி யிமைமயிர ப்யில நீ வறமபி மலர்த
தொட்டிலி னுரதி யெழீஇமென் குரவிசை சுவைதந விளையாடுந
தொறுமிரு புறமர மகளிராகள ட் பாடிய சரரொடு தாதுமலாக
கட்டிலி னமுதென ளுண்டு களிப்பவ னுடுக செங்கீரை
யறநகுறை யாத பரங்கிரி வேலவ ளுடுக செங்கீரை. (எ)

ஒளிவளர் நாமிது புண்புரி யுந்தவ மொன்ற யினுமுன்செய்
தோமிலை யெனவிண் மீனினை முழுவது முள்ளழி தரவேரார
நிளிவரு மவ்விண் மீனமட மாத ரெடுகதிரு கையுமெயு
மின்புறு மாறு தநீஇமழ விளமைக கியலபணி பலசெய்து
தெளிவறு மசுரர் குலங்ளை யினிக் தீம்பய * மூட்டியநினை
நிருவா யினிலுயா தருவா யமரர் செழுந்தென ளமுதேபோ
லளிவளா தீம்பய மூட்டி வளர்த்தவ னுடுக செங்கீரை
யறநகுறை யாத பரங்கிரி வேலவ னுடுக செங்கீரை (அ)

நீடுப ரம்பரா ளுடு மணந்தனி னின்தே யன்பார
நீய கல்கெனறவ ரேவ வருந்தமிழ் நெஞ்சா ரஞ்சீலு
நாடு பெருந்தவ னுடு ஹைகின்ற ந யஞ்சா ரஞ்சார
ஹை நிமிரந்தயா நாடு புனைந்திடு நனகே யுந்தேச
கூடு மருங்கல மர்ம குடம்புரை குன்ற மென்றோகை
கூவு கருங்குயின் மேவு பரங்கிரி குன்ற நண்பாளா
தேடு பெருமபொரு ளாக வெழுந்தவ செங்கோ செங்கீரை
சேவ லரும்புப தாகை பெறுங்கர செங்கோ செங்கீரை. (அ)

நீ தொடர் - இழை.

நீ அரும்பி - பிறவினை.

† பாடிய - செய்யியவென்னும் வினையெச்சம்.

* ஊட்டிய - செய்யியவென்னும் வினையெச்சம்.

கூன லிளம்பிறை வேணி யரஞ்சலி கொண்டே யின்பான
கோதி லரும்பொரு ளோதி மகிழ்ந்த குழந்தா யெந்தாய்முன்
கான வரங்கணையான செளந்தரி சுண்பா ரென்றேடுமன்
காவின் விழுத்தெழு ளீ மாவின் மயங்கிய காதா செந்தூரின்
மான மிருத்தெகிர் ஞானை வென்றுயர் மஞ்சா டிஞ்சோலை
வாவி வளம்பல வாரு பரங்கிரி வந்தா யந்தாது
தேனீ ஷம்புய பர்திமூறுங்குக் செங்கோ செங்கோ
நம்புப தாகை பெறுங்கர செங்கோ செங்கோ. (க)

செங்கீரைப்பருவம் முற்றிற்று.

ஆகப்பருவம் ௨-க்கு விருத்தம் (௨௦)

மூன்றாவது : தாலப்பருவம்.

தம்மை யொருவா கணமாகக் தலைவ னெடுசிற் றரசரிமை, தழீஇவா
னுலகந தாங்கியமா தவனாக குடலந தவளமற, — ஓவம்மை யொருவா
விடத்தரன்முன் வெதும்பிக கருக விட்டதென, வெகுண்டார் கலி
யைத் தாகருதல்போன் மேலவீழ்ந் த்தணுண் மிளிர்ந்தரஞ், — செமீ
மை யொளிகான் மணிபவளந திரைநீ ரோடு கொளளையிடுஞ், செயல்
போன முகத்து ருறைபிடல சிவணத திசைநான் கினும்பொழியுஞ்,
சீமனீம முகிலுந் பரங்கிரிவாழ் தாயோய் தாலோ தாலேலோ, தோ
கை மயின்மீ தெழுந்தருளசெஞ் சுடரே தாலோ தாலிலேலே. (க)

உழுவா ரொலியு நாறசெய்வா ரொலியும் பேரூதது நடவுசெய்வா
ரொலியுங் களைகட் டெழுந்தருமி ருழத்திமார்பாட் டொலிமொன்றி

|| மநல் - ஆகை

தாலப்பருவம் தாலாட்டிப்பருவம் - தாலாட்டு - ஓர் வகையாக
நவ்னைத்துப் பாடிப்பாட்டு.

கோதிய லங்குத வோரொடு வலைஞர்கள் குடியிற் றோன்றுமவள்
கொள்கைக கிசையக குறவர்கள் பெற்றுக் கொஞ்சுங் கிளிமொழிநயச
சாதி யிழிந்ததெ ன்று மணந்தவ தாலோ தாலேலோ
தநதைக் குபதே சஞ்செப பியவா தாலோ தாலேலோ. (அ)

வேறு.

அனோந்த வெண்கிரண மாளு மீனார் வாளுர
வலாநதி லங்குபிறை போலே மேலேநா பாலேய
வனோந்த கொடிபுக மாவா யீவாய தேவார
மகிழ்த தமபியென வாணோ ரேனோ ரானோரு
* மினோத சிந்தையொடு ரீவா வாவா காவாயென
நிறைஞ்சி நின்றலுது கூலா லோலா மாலாசை
தனோத வம்பாவின திராய் தாலோ தாலேலோ,
தரும்ப ரங்கிரியை யூராய தாலோ தாலேலோ. (க)

அரும்ப லங்கொடுவி தாரா தாலோ தாலேலோ
அரும்ப லங்கொடுவி தாரா தாலோ தாலேலோ
கரும்பு யங்கொழி வாகா தாலோ தாலேலோ
கரும்பு யங்கொழி வாகா தாலோ தாலேலோ
இரும்ப ரம்பொருவை வேலாய தாலோ தாலேலோ
இரும்ப ரம்பொருவை வேலாய தாலோ தாலேலோ
தரும்ப ரங்கிரியை யூராய தாலோ தாலேலோ
தரும்ப ரங்கிரியை யூராய தாலோ தாலேலோ. (க0)

(இ-ள்.) அரும்-அரிய, பலம்-(தன்னைவந்து வணங்குந்
தொண்டர்களுக்கும்) பிரபோசனத்தை, கொடு-அருளுகி
ன்ற, விதாரா-கொடையை யுடையவனே! அரும்பு-உண்டா
கின்ற, அலம்-அமைவினை (அடக்கத்தை), கொஞ்-கொண்ட,

* இனோந்த - விகாரம்.

தூவிதாரா-(தெய்வயானை வள்ளியம்மை யென்னும்) இரண்டு முனைகவிளையுடையவனே! கரும்பு-கருமபானது, உயங்கு-வாடுகின்ற, அ மொழிவாகா-அந்த வார்த்தையின், அழகையுடையவனே! கரும்புயங்கம்-கரிய பாடபுகளை, ஒழி-ஒதுக்கின்ற, வாகா-(மரில) வாகனத்தை யுடையவனே! திரு-பெருமை, பரமபு 'நிறைந்த, ஒரு-ஒப்பற்ற, வைவேலாய்-கூரிய வேலாயுதத்தை யுடையவனே! இருமபு அரம பொரு-இரும்பினோனாகிய அரத்தையொத்த, வைவு-நிஷதையை, ஏலாய்-பொருந்தாதவனே! தரு-நற்பகவிருக்கத்தினுள்ள, உமபர்-தேவர்களது, அம-அழகிய, கிரியை-செய்கைகளை, ஊராய்-செலுத்துதலை யுடையவனே! தரும - (நீனைத்தவற்றை) கொடுக்கும், பரங்கிரி-திருப்பரங்குன்றமாகிய, ஐ ஊராய்-அழகிய நகரத்தையுடையவனே!

குறிப்பு:—கரும்புயங்கம் பெரியபாம்புகள் எனலுமாம். இருமபரம பொருவைவேலாய் எனனும் இரண்டடிகட்கும நிரலே பெருமையாகிய உண்மையை விரோதிகின்ற நிரல்தையைப் பொருந்தாதவனே-இருமபினாலாகிய 'அரத்தை யொத்த'கூரிய வேலாயுதத்தை 'யுடையவனே யென்றலு' மொன்று.

தாலப்பருவ முற்றிற்று.

ஆகப்பருவம் ௩-க்கு விருத்தம் (௩௦)

.ன்காவது: சப்பாணிப்பருவ

பொங்குமன் முனைத்தெழு கொழுந்தெனுஞ் செஞ்சடைப் புங்க வன் றிருமுடித்திற், பொலிவதற் கட்பிறற் தொளிருமோ ராறுசிறு

சப்பாணிப்பருவம்-இருகரங்களையும் ஒருங்குசேர்த்துக் கொட்டுப் பருவம்.

கக

திருப்புகழ்கிரிப் பிள்ளைத்தமிழ்.

பொறிகளா யற்வினையிககோ, —ரங்கரிய தங்கிளைஞர் கட்டினா மெலிந்
துவிடி லனபுடன றுங்குவதுபேடி லனலிறையு மவண்ணப னுஞ்சுமந்
தேபின்ன, ரங்கங்கை யாற்றிலவிடவக, —கங்கைதன் மைநதன மென
றுகன னியலபினைக காட்டாது பாதுகாததுக, கணபபொழு தினிற
சரவணப்பொயகையுளவிடக*கங்குகளி நுமூன்றுகொண்டு, —தங்கருள
விளைதிட வளாந்நிடுங் கறபகஞ் சப்பாணி கொட்டியருளே, தமிழ்
வளந தருபரங் கிரிவருங் குருபரன சப்பாணி கொட்டியருளே. (க)

உருவுகண் டெள்ளாமை வேண்டுமென பதனுண்மை யுலவைய
னல் கங்கைகாண, கொளிரிசுறு புலிவகந் களாகியங் கங்கவாத முறு
வலி யொடுக்கிவருதான, —மருவுசம யநதனை வளாகுகின்ற தாயாதன்
மநதிர வெழுததுளன்பு, மனமெனுந் தனதிருப பாற வதற்கொப்ப
வதனமா றுகமுடிவி, —ஸொருவுமச சமயங்க ளொஃ று வதற்கொப்ப
வொருதனு வெடுததுளாந், மூற்றிருந் திளாரு வொழுசும புயாசனத்
துவகையொ டுறைநததேவே, —சருவுந்கா தருகருஞ்சேந்தொளி ததும்
பிடச் சப்பாணி கொட்டியருளே, தமிழ்வளந தருபரங் கிரிவருங் குரு
பரன சப்பாணி கொட்டியருளே. (உ)

மகவாகி யொருநாய் வயிற்றினில வயாவற்று வாராத தநவதயெ
ன்ன, வந்தனப ரிதயதா மரைபோ லிலங்குசர வணமலரும வனசமல
ரிந், —தகவாயிருந்திவன முயிலாப் பிள்ளையென றவிரமாலாதிபுலவா
தருமேவ லால்வந தழைக்குழ விருமாதா தங்கரத் தாறுமகவாப்ப, —
புகவாசையோடுசசி மோனதுமுத தங்கொண்டு பொற்றிறவனைத் தனை
த்தப், பொனவளள முலையிற் சுரநதுறு தீம்பால் புகட்டத் தெவிட்
டவுண்டு, —சகவாணப கொண்டாட வளரிளஞ் செம்பரிதி சப்பாணி
கொட்டியருளே, தமிழ்வளந தருபரங் கிரிவருங் குருபரன சப்பாணி
கொட்டியருளே. (ஈ)

* கம்-தலை.

மாதா வெருததிககு மூவிருவ ரன்புள் மடுத்தத் ததும்பிமேன்
மேல், வழிதலபோன மருமவன் ளம்பொழியுமினனமுத மாந்தியீறு மா
க்குநின்னைச, — சேதாங்கு மலமலர்க்கா சரவணப பொய்னகயிற் சேர
ச சமரதுநிற்றல், செழுநீ ரிடைகைவிடு வழுமா றிடக்கனற் தேவே
று பலவுருக்கொண், — டாதார மாய்வருது தாக்குந் னிகாபபமே லந்
தென்ற லகருலாவ, லவ்வழுத் தீவான மருததிறையும் விசிறிவினை
யருவா யியற்றனமானச, — தாதா வெனபபுலவர் சூழவதியுங்குமர சப்
பாணி கொட்டியருளே, தமிழ்வளந் தருபரங் கிரிவருங் குருபரன் சப்
பாணி கொட்டியருளே.

(ச)

அதுவிது வெனச்சுட்டு சற்கடங் காததா யாதிரடு வந்தமாகி, ய
ணுவாகி மேருவா யருவாகி யருவாகி யருவழுட னுருவமாகி, — முதம
றையின் முடிவாகி யொன்றா யனந்தமாய் மூனைப பழம்பொருட்டு,
மூலமாய் மோஷுமெய்ஞ் ஞானமா யன்பாபெறு முத்திககு விததுமாய்
மற், — நெதுவெனினு மதுவாகி யிவைவெலா மல்லவா யென்று
மொரு தன்மைவாகி, யெலலா வுயிராகுமோ ருயிரா யிருக்குநீ யினி
யவே லேருதுகையாற, — சதுமுகன டணியும் பரங்கிரிச், குமரவேள்
சப்பாணி கொட்டியருளே, தமிழ்வளந் தருபரங் கிரிவருங் குருபரன்
சப்பாணி கொட்டியருளே.

(ரு)

வேறு.

சநுதை யினங்களி யனமின மென்று தழீஇநா ணுட்கொள்ளுந்
தடத்தி லிலங்கு பொருட்டு னெழுந்தமீ தாமலர் துருசெய்யு
பகைய மலர்போ லுங்குற மகளிர் பரிநது வனர்த்தநிதம்
பாகே தேனே யமுதே யென்று ஓகார்த்துட் ளுளிகுரு
மங்கை யினம்பரு வங்கவி னுறவிரு மார்பிற் பெரிதாகி
மலியுந் ளுளபவ கமழும் புழுஞ் வணைந்து நிமிர்ந்துவளர்
கொங்கை யடங்கிய வங்கை சிவப்பக் கொட்டிக் சப்பாணி
குமர பரங்கிரி யமர பரம்பர கொட்டிக் சப்பாணி.

(சு)

கஅ

திருப்பரங்கிரிப் பிள்ளைத்தமிழ்.

ஒருத்தி பெறுஞ்சிறு மைந்தாக ளுட்பயி லுவகை மிகக்குழி
யுற்றுச் சிலபக லொழிய வழுக்கா றுடனுட் பகைகொண்டே
யருத்தி புதும்படி யொருவரை யொருவ ரடித்திடல சிறுபானமை
யாகிய வுலகிய லதனுக கொருகரி யாமென் வமராதமைத்
திருத்தி மகிழ்ந்தவர் சேனா பதியாந தெய்வத திரமிகுநின்
நிருடோ னியிலிரு புறமுந் தமையே சிவண முளைத்திடுசெங்
குருத்திக ழங்கர மலர்கள பொருத்திக கொட்டுந் சப்பாணி
குமர பரங்கிரி யமர பரம்பர கொட்டுக சப்பாணி. (எ

மன்றன மலர்க்குழன் மகளிரை யாடவர் வந்தனை செயல்பாரில
வழுவா மெனினும் புலவியி லவரை வணங்கல் வழுவமைதி
யென்றறி ஞர்க்கு ளியும்பிக கொளகர னேயா தியதேவ
ரெவருஞ் சாமி யெனும்பெயா தனியே யேலா வ்தநிற்கே
யொன்ற வுரைத்திடு குறிகா ரணமெனு மொண்பெயா நிலைநிறு
குநீர் யொருசிறு குறமா திருபத மூடலி னுடடொழுநின்
குன்றலின் மெய்ச்சோ னுன்று கரங்கொடு கொட்டுக சப்பாணி
குமர பரங்கிரி யமர பரம்பர கொட்டுக சப்பாணி. (அ

• வேறு.

வரம்பறு + மாவி தருங்கய மொய்தத மலாப்போதுள்
வயங்கிய தேவு நருநிநு வைத்த நிறத்தானு
நிரம்பிய வான வருந்தொழு கற்ப நிழற்கோவு
நிதம்பிரி யும லிருந்த வருத்த மறப்பாரி
னுரம்பயி லேவ ரருந்தவ முற்றி னுமெட்டாம
னுறுஞ்செய லேசெய் பெருந்திற னுற்ற கணற்கோவித்
மரம்பர ரீய வருங்கு கொட்டு கசப்பாணி
பரங்கிரி மேவு மிளங்கதிர் கொட்டு கசப்பாணி (க)

ஆவி-வாசனை.

வீசும்பினி லேறு சலம்புனை சித்தா தவப்பேறே
 விளங்கிய யாவு நிறைந்திடு மதது விதசசிரே
 யசம்புற ளுறு நெழும்பிர, சதநி னருட்காவே
 யடங்கலரீ வீறு மறந்தணி விதத திறற்கோவே
 வசுந்தரை மீது மகந்தழை யசஞெய் மறைத்தேவே
 வணங்கிய தேவா சிரந்தொறு முற்ற மணப்பூவே
 பசுந்தமிழ் கூறு பரம்பொருள கொட்டு கசப்பாணி
 பரங்கிரி மேவு மிளங்கதிர கொட்டு கசப்பாணி

(௧௦)

சப்பாணிப்பருவம் முற்றிற்று.

ஆகப்பருவம் ௪-கரு விருத்தம் (௪௦)

ஐந்தாவது முத்தப்பருவம்.

தனிவந திருத்தலை பொருளபோலச் சகல வுலகு மீன்றவொரு
 .தாயா முமைதன கேனவரொடு தடாகந தனினமீர்ச் ஞாலமுறை
 யினிவந திருஞ்ஞ மேறேறி யெழீஇவந துருவா றினையுமெடுத்திசியனபு
 தெடுத்தோ ருருவாச செயககநத னெனுமபோ பெற்றோ யிறைஞ்
 கனிவந் திளைத்தென பராகருளுந காருந், பரங்குண் றூர்வாழங்
 கடம்பா வடவேந கடவாமெய கமழுஞ சைவா கமம்பொதினை
 முனிவின் றனக்கு மொழியுநின்வாய் முதநந தருக முத்தமே
 முருந்தன் றருநத மருகனெனு முருகா முதநத் தருகவே.

(௧)

தெழுமுது வணக்குந் தலைவானோர் குழும் பொய்கைத் துறைவிலுனைத்
 துன்றி யெடுத்த மடியிருத்திச் சுரக்கு முலைசெஞ் சுவையமுதம்
 பழுது விலக்குந திருவுனததாற் பீசியோ ராது யராமுகமரீப் [ணத்
 பயிலு நினைவீற் புறுத்தியுண்ணப் பண்ண வோபொற் பசுககின்

முத்தப்பருவம்-முத்தங்கொள்ளும்பருவம்.

தழுது வரிவண் மெககுமுது லுமையா மொருதாய் கற்றதுட்ட.

வுண்ட புதல்வா திருப்பரங்குண றரையு முத்தலவா உவ்வமுத
முழுது மண்குரு செங்கனிவாய் முத்தந் தருக முத்தமே
முருநதன் மருநத மருகன்னு முருகா முத்தந் தருகவே. (உ)

அதிரார் கலிய ன்றவொலிவிண ண்ளவும் பரங்குண றமாவாவி
யனை யமேருச சாரனமடு வடைநது வாளுந்நகமவிதிரா
விதிரா நின் டிறைஞ்ஞவாசெயல வினமபி யெமைசகை விட்டெனென்று
வேண்டித் துதிகருநதுதிராகருளசெயமிருநதமகிழ்ச்சிவ்வேயமுன னு
ளெதிரா ரெனக்கென றுநதையினை யிகழ்நத பாவி யெனுநதக்க
னியாகந தனக்கெநத் திருநதவிவ் ரிகழ்ச்சி விளைவு மெதிராதோன்ற
முதிரா முறுவ லருமபுநினவாய் முத்தந் தருக முத்தமே
முருநதன் மருநத மருகன்னு முருகா முத்தந் தருகவே. (ங)

வற்றா துறி வான்சரபி வழங்கும் பாலும் உடிததெடுத்த
வாளு ரமுதங் கற்பகப்பூ மலாசசெந தேனு மாமதுரம்
பற்றா தென்முக் கனிரசமும் பலவாந கருப்பம் பாலுமணப்
பாகுந் கலந்தி குழைததுமிகப் பருகஞ் செய்யப் பட்டாலுஞ்
சற்றா யினுமொவ் வாநெனினுஞ் சங்கப் புலமைத திலவாரீ
தனகும பரங்குண் மெங்குமனபா தாமபா டுஞ்செந தமிழ்நகரு
முற்றா மழலை மொழியுநின்வாய் முத்தந் தருக முத்தமே
முருநதன் மருநத மருகன்னு முருகா முத்தந் தருகவே. (ச)

ஆவா தந்தை வேடுருக்கொண் டதன லோரீ வேடாக
மாஞ் மலைபிற் றுக்கவினே ஓமுதே யருந்தி யதனுருவார்
தேவா தியரால் வளாத்துதவுந் தெய்வ யானை திருமணஞ்செய்
சிலம்பா வவன்வர யிதழுமுதந் தினமுந் கொடுக்கத் தேடியுனை
வாவா வாவென் றழைத்தாலும் வாரா தோடி வனவேடர்
மடமான் வாக்கிற் கலந்திரந்து வணங்கி மருவி மலரிதழ்த்தேன்

மூகா வழுதென் றருத்துகின்வாய் முததந் தருக முத்தமே
முத்தனை றருநத மருகெனெ னு முருகா முததந் தருகவே. (டு)

வேறு.

உன்னிடிற் செய்யுமெல் லாம்வல்ல சித்தனை னுற்றைதனை
பலகமெல்லா, மேரிதுஞ்சொன் னெய்ம்மையன் ற்புசார மேயென்ன
பும்பரார் குழுமிபுறுகண் டுன்னிடத திற்சொல்ல வவையுனொரு
கிறிதுந் தவீராகமுடி யிரவாசத, தனிமுதலு நனியுவகை கொள்ளக்
கடுஞ்சமாத, ததுவரைச சந்நிவேலாற, —சென்னியைக் கொய்து
கொய் தோங்குங் கருமபனந் திளாகா யெனகருவித்துத, திருவருண்
சுரந்தவா னாதிசுடி யேற்றியத தேவரிடா போக்கியனையா, —பன்
னியாக கபயமொடு மருகலா தாநினை பனிவாயின் முததமருளே, பரி
திரு மும்பரங் கிரியிலவா முந்ருகன் பனிவாயின் முததமருளே. (சு)

தருதையிலி தாயிலி பிறப்பிலி யிறப்பிலி சமானமிலி யென்றுநித
முஞ், சகலவே தூகம புராணங்ண முறையிடத தானே தனித்த
தனியாய், —முருதையான முருகுதி முத்தேவர் முததொழிலின முதன்
முறை தொடங்குநாளின, முனபுறு மநாநிநா னுள்ளதா யருளுருவ
முழுமுதற் கடவுளாக, —செகைகளி கூரவான் செய்தவப் பேற்றி
னோ கின்றிளங் குழவியாய், செயகைக் கிணங்கவுமை யம்மையினு
மோரறுவர் சோத்தாய ராகவலாதம், —பருதநீகர் முலைபால் சுரந்திட
சு சுவைகொணின் பனிவாயின் முததமருளே, பரிதிரு மும்பரங் கிரி
யிலவா முந்ருகன் பனிவாயின் முததமருளே. (எ)

* சலந்தருபல் வகையான முத்தமொடு திரைதரத் தக்கவத் தகை
யமுத்தஞ், சகலமும் புரைபடுங் கட்டிவைக் கப்படுங் தனிகர்தலை

* சலந்தரு பல்வகையான முத்தம் - சலந்தம். திரைதருபல்வ
கையான முத்தம் - தலசம். எனவே, எல்லா முத்தங்களும் இவ்வரு
வதை முத்தங்களாள் னடக்கியவாறுகாண்க.

வாயிரோறுங்,—கலத்தருகி யொளியறத் தூங்கிநிற் கப்படுங் கன்மு
றுங் காயையீந்து, கைவிட்டு நீங்கிடும் பேதைடர்க ளேமிகக் கருதப்
படுங்கணக்கா,—லலநதரு கிறைஞ்சிறிற் கிளறமெய்யு யடியவாக கருள
சூர்க் குங்கடைக்க, ணண்ணையே தந்தையே யவையுள்ள னாயினும்
மற்பமு மவாவுகிலவேம்,—பலாதரு மறைசகுமுதன மந்திரந தோன்
றுநின் ப்னிவாயின் முத்தமருளே, பரிதிசு மூமபரங் கிரியிலவா மூங்
குக்கன் பனிவாயின் முத்தமருளே. (அ)

வேறு

அண்டர்வி டந்தொட நின்றல றுமபொழு த்ததரு குற்றினிர்
ரஞ்சலி ரென்றப யந்தர வங்கண தெத்த னைச்சிறிதா
வுண்டசி வனறனெ டீன்றனை யெனமுமு ளொத்ததி நற்புலவோ
னுங்கென வனபரு ணார்திட வனறக முற்றபொ ருட்கொருநீ
கண்டறி யும்பொரு ளொங்குமு யாந்தக லப்பவு ரைத்தெதிரே
கம்பமு றுங்கல கமபுரி யுங்கலி கட்டும கிழ்ச்செயலோய்
முண்டக மங்களி கொண்டல ருஞ்சிறு முத்தம ளித்தருளே
முந்துபரங்கிரி வந்தரு ளுங்கு முத்தம ளித்தருளே. (ஆ)

மன்றின டம்புரி யுஞ்சிவ சம்பிவ ணக்கம தற்கொருமர்
மந்திர மும்பொரு ளுந்தரு நின்கைவ ணக்கம தற்கெழிலார
குன்றிலெ முங்குற் வஞ்சியி ளஞ்சிறு கொப்பிலு டைத்தமிழிதேன்
கொண்டிப் பிழிந்துக லந்துப் பைந்துகொ தெத்தவ ளத்தினையா
மென்றித் தருஞ்சுவை யென்றுள ருந்திய வித்தக தத்தலைபாய்
வெண்டர ளம்பொழி சங்கின மெங்கணு மிக்குல விப்பயில்சீர்
முன்றிலிலங்கிய கெஃதில மந்தவ முத்தம ளித்தருளே
முந்துப் பரங்கிரி வந்தரு ளுங்கு முத்தம ளித்தருளே. (க)

முத்தப்பருவம் ழுற்றிற்று.

ஆகப்பருவம் ஐ-க்கு விருத்தம் (௫௦)

ஆளுவது: வாராணைப்பருவம்.



• விரித்தவன சப்பார் சடைப்பரப பெங்கணும் வெண்சங் தினந்த வுழந்து, மெனகரு வுயிரத்தினு முததமுந திரையெறியி மீரிருதண் ளெரியும்வேறு,—பிரித்ததறிய முடியா திலங்கவிடை யிடையனப் பேடு தவு பீடுபெறுமெண்ண, பேரண்ட மும்பொலிதல காரண்ட மிசை சிறிது பெரிதா முடுக்கணங்கள்,—சிரித்தலாத லொப்பவித் னூடுமு கிா சூலுதாத திடுமிட்ட தேடிமெலலத, திகழ்சங்க மொன்றூாத லவ் வானி னெளரிநிலவு செலலுத, லிகர்க்கும்வாவி,—விசித்தமர வண்டு கண முழங்கும பரங்கிரியின் வளளிகண வன வருகவே, வஞ்சவுரு நீடு கிர வஞ்சகிரி யூடுருவு வடிவேல வனவருகவே. (க)

அருகுவரு சேவவெகி நமபவன லாயமு தருத்தித திருத்தியன் பந, லணைத்தணைத துததுனி யத்தறின லுமமுனி விரும்பியகல பெட் டையனனங்,—சுருகுவீனா யாடலிற் பேடைகண சாடையிற் கூடுங் குறிப்புணாநது, சூரு உச்சிதை விரித்தது தழீஇநலந துய்த்தமகிழ் கூாதலகண மிட்கொதிததுப்,—டெருகுமயல சறறும் பொருமையிற் தனசேவல மிசைசென்று வலியவநது, பெட்டினா கட்டேது வெட்க மென நிடமரு உம பெயபுனற பொய்கைசூழ,—வருகுவடு முடிவா னனாவும் பரங்கிரியின் மருகுவா கன்னவருகவே, வஞ்சவுரு நீடுகிர வஞ்சகிரி யூடுருவு வடிவேல வனவருகவே. (உ)

குட்டிமுந் பிரமணைச னிறையிட்ட நினைைக் குழித்தவன் றேவி யணையான், குற்றமா றிப்பண்டு போலிருக் கப்பல கொழுநதழற் குண் டுடுவட்,—கிட்டியரு வொன்றுபே தாதென வுனதந் கிடைத்துக் கிளாநதுசரியை, கிரியைமுழு வதுமொருவி யேரகத் திருத்தலபேழற் கிஞ்சகக கேழ்கனிரத,—நெட்டித ழலர்கசெழுங் கமலமேல் வெள்ள

• வாராணைப்பருவம்-வருதலிலிருப்பியபருவம், வாராணை-வருதல்:

ன்ன நிரைநிரை குலாவிற்கு, நீடுசர வணமெனக் கூடுபல தீர்த்தநீர்
நெழுவந் தாடிநேரே,—மட்டிலா 'வடியவா' உணங்கும் பரங்கிரியுள்
வளரிளஞ்சேய்வருகவே, வஞ்சவுரு நீடுகிர வஞ்சுகிரி யூடுருவு வடி
வேல வன்வருகவே. (ங)

தடித்துப் பருத்துக் கொழுததவிள வாளைமீன் சமாபுரிந் தொன்
றெடொன்று, தாவிக் குதித கவினா உருமருவு தேனசெழுந் தட்டி
ணா றெவியப்பாற்,—றுடிததுக களிததேக 'வொருபெருந் துளையி
ட்ட துருவசக சுகரீகாபபத, தோன்றுமிசு செயயதேன றட்டிணா டிழி
யுமது தும்பிபல தொண்டைதுக்கப்,—பிடிததுக களிததுக் குடிதது
ருசி பாராதினம பிடிக்கெழு முன்னருததிப, பிறைமருப பிறையுமுளே
யாதமென கன்றினைப் பின்னுண்ப பெரிதுவநது,—வடிததுக கொடி
த்திடுந் தென்பரந் குன்றியுறை மழவினந் குகன்வருகவே, வஞ்சவுரு
நீடுகிர வஞ்சுகிரி யூடுருவு வடிவேல வன்வருகவே. (ஈ)

குளங்களுட் புனலாடி வருமிள மடநதையா குழாமுந் குறிஞ்சி
யின்கட், குறவாகள விளைச்சென் தனையினந் கதிநீண்டு கொள்ளு
நீர் வேட்டைமிகவு,—முளங்கருந் வந்துபரு கிச்செலுந் கரிகளு மொ
ருங்கே யளாவிராளு முயர்க்கரைச குழலி னுலாவருந் தூலமெலா முய
யுமொண மாரிபெயதற்,—கிளங்கதி ரெறிககின்ற மின்னலக ளுடன
கூடி யெழிலிபல வாரிகீருண், டேழீஇவநது வாரிகும் தோற்றமொப்
பாமென்ன வெதிர்கண்ட பேரியமபும்,—வனக்களிகை யும்பரந் கிரி
யிலுயர் தீபமெனு மாணிகக மணிவருகவே, வஞ்சவுரு நீடுகிர வஞ
சுகிரி யூடுருவு வடிவேல வன்வருகவே. (இ)

வேறு.

மேவுந் தனதுச் சிவின்வடபால் விரும்பித் தோய்வார் விள்ளுமுரை
மெய்யே யாகும் படிபுரிநது மிளிரா* சத் தியக வழுமேல்பால்

* சத்தியகவம் - ஓரிச்சந்திர மகாராஜன் தன்னிடத்து முழ்கு
தலாற் சுத்திலவிரதந் தவருதிருக்கும்படிசெய்த ஓர் தீர்த்தம்.

வாவுந் தீரைநீர் மூழ்கியெழு வார்ஞ்சு மேலா மகப்பேறு
வழங்கு மரிய ி புதநீரக வழுமெம ி பரமன வடிவாகப்
பாவுஞ் சோபெற நிருசகிற் பண்பிற கேறபக் கங்கையென்ப
பரிந்து தான்கும டரங்குன்றிற பைங்கார் வரவு பாததெதிரே
கூவும் பசிய மஞ்ஞாமிசைக குழகா வருக வருகவே.

கொழுதத மதுரம் பழுததவருட் குமரா வருக வருகவே. (௬)

திதிக்குக சுடவு ணிறமுநிலுகுழ செழுமபா லுதநி கழுததிகழத்
நேவ ருமுதவ சுடையநிலுத் தியமந் தரம்போற் செய்யமலா
துதிகு மடியா சிவபுதைத் தொழிலுக் குதவுக காநிறததுச்
சோலை குழுவெண சலாநீரறித துலங்கு மாடஞ் சூழ்நாபப
னுதிகும பராஞ் றினிலுடனப றுளள தனிலு மொளியாம [க
லொளிரும் பொருள் வரிகளிக ளுமுத மதுவுண் நெருகியெழி
குதிகுருக கடம்ப மலாணிபுந் குழகா வருக வருகவே

கொழுதத மதுரம் பழுததவருட் குமரா வருக வருகவே. (௭)

அடுக்கும் புல்லா யீரங்கோடி யண்டப் பரபபெல் லாம்படைத்தாய
கச்சர சரமா கியவனைத் து மணிக ளாக வணிகதவற்றுண்
மகெருந கிரண மதிபரிதி யெளலி யாகச குட்டியெரு
மருவி வனுப்பு னோக்கியுள மகிழ்ப் தாவாய வநிதாலு
மெகெருந் கோலக தனக்கிணைய யாரு நடிப்ப தியல்பனறே
வினஞ்சே லாகீ குழையாதி யியனை டணிக ளிட்டமுரு
கொடுகும் பெருஞ்சோ பரங்கிரியிற் கொடியேங் காண வருகவே
கொழுதத மதுரம் பழுததவருட் குமரா வருக வருகவே. (௮)

ி புத்திரகூவம் ஓர புண்ணிய தீர்த்தம்

ி பரமன் வடிவாகத் திருப்பரங்கிரி இருக்கிற சரித்திரம்-திருப்
பரங்கிரிப் புராணத்தட்காணக.

ஆறு தாரங் கடந்ததுரி யாதி தழுந்தோங் தப்புறமா
 மகண்ட வெளியி லததுவித மாஃப பரமா னந்தமுழுப்
 பேரூய் வினாந்தவருட்பெருக்கே பிறமுஞ் சமயப் பீணக்கறுத்துப்
 பிறங்குஞ் சைவப் பெருமபொருளே பிறவிப் பிணிககோர் பெரும
 மாறாய் வருமும் மலவிருளே வாட்டுஞ் சுடரே யனபருள [ருந்தே
 வைப்பா ிதியே மதியாமன மாவா ஁வனை வகிரந்திரண்டு
 கூறாய் விழுவே லெடுத்தபரந குன்றாய் வருக ிருகவே
 கொழுத்த மதுமம் பழுத்தவருட் குமரா வருக வருகவே. (க)

முருகா வருக மூவிருமா முகவா வருக முழுஞான
 மூலப் பொருட்கு மூலமென மூளைத்த முதலே வருகவரி
 முருகா வருக கண்ணேகன் மணியே வருக மறைமுடிவில
 வளரும் பொருளே வருக்துற ஁டமான் மகிழு மழலையினட்
 பருகா வருதே வருகசுவைப் பாகே வருக பாவலாதம்
 பாடற் கிரங்கி யருளசெயுகத பகமே வருக பழனமெலாங்
 குருகா பரங்குன் றுறைவடிவேற் கோவே வருக வருகவே
 கொழுத்தமதுமம் பழுத்தவருட் குமரா வருக வருகவே. (க0)
 வாரானப் பருவம் முற்றிற்று
 ஆகப்பருவம் சு-ககு விருத்தம் (க0)

ஏழாவது: அம்புலிப்பருவம்.

ஒவகுமப் ஁வையின் ளெழுந்தவர ளாலும்வா ளூர்தரலி ளுலு
 மென்று, முலகம்ப ரமரங்க ளென்னவந்த விருமாத ரொடுநயந் துறுத
 ளாலுங், —தாங்கும்ப லிதழ்விரியு மிரவலாத முகமலர் தரச்செய்த

அம்புலிப்பருவம்-சந்திரனை வினையாட அழைக்கும்பருவம்.

லாலுமிருப்பீர், தண்டாது மேனிவந் திடலாலு மையிலிருந் தவளந் தழைத்தலாலும், —பாங்கும்பாருழுவரு மெம்பிரான தணையொப் பா யென் றறிந்தழைத்தான, பரங்குன றுறாம பரங்குன று னேயருள் பழுத்திடுந் தேடித்தருவே, —யாங்குமப முனிவனுந் கருளசெயுந் தேடி கனொடம்புலீ யூடவாவே, யருட்பிழம் பாகியு தெருட்பழம் பொரு ளுட னம்புலீ யாடவாவே. (க)

(இ-ள்.) ஓங்கும் பரவையுள் எழுந்த வரலாலும்-உயர்ந்த கடலினின் றுநதோனறி வருதலினினும், ஊன ஊர்தரலினினும்-ஆகாயத்தினிடத்தேயூரது செல்லுதலினினும், ஏன்றும்-எக்காலமும், உலகம் - உயர்ந்தோர, பரமர் அம கண என-சிவபிரானுடைய அழகிய நேரத்திரமென்று சொல்லும் படி, வந்து—, அவிருமமாதா ஓநேயம் துறுதலாலும்-விளங்காநின்ற அழகுடனே நன்மையானது நெருங்குதலானும், தாங்கும-தாங்குகின்ற, பல் இதழ்விரியும்-பலவாகிய இதழ்கள் மலரப்படும், இரவு அலாதம் முகம் அலர்தாச செய்தலாலும்-இராத் திரியினகண் மலர்களாகிய (காவீ'முதலியவற்றின) முகங்களை விரியச் செய்தலானும், மிகுபூ தண்டாது மேல் நிவந்திடலாலும்-அதிகமாகிய பொலிவு நீங்காது மேலுமேனும் உயர்ந்திடலானும், மை இல் இஃத தவளம் தழைத்தலாலும் - குற்றமில்லாத பெருமையுள்ளது வெண்ணிறம் விருத்தியாதலினினும், எனச் சந்திரனுக்கும்.

இனி-ஓங்கு உம்பர் அவையுள் எழுந்தவரலாலும் உயர்ந்த தேவர்களது சபையினடுவே யெழுந்தருளி வீருதலானும், 'வான் ஊர்தரலினினும் - (அத்தேவர்கட்குச் சூர வன்மனாழிந்த) தேவலோகத்தைக் கொடுத்தருளுதலானும்,

உஅ.

திருப்பரங்கிரிப் பிள்ளைத்தமிழ்.

என்றும உலகு அம்பரம் அரம் கண் எனவந்த 'இருமாத' ரொடு நயந்து உறுதலாலும் - எககாலமும் உலகத்தார கடல் அரம்' (இவர்களுக்கு) நேத்திரங்களுென்று சொல் லும்படி வந்த (தெய்வயானை வள்ளிநாயகியாகிய) 'இரண்டு பெண்களுடனே விருமபிப பொருதுதலினனும், தாங் கும் பல் இசைத் விரியும் இரவலர் தம் முகமலர் தரச் செய்தலாலும்-சுமச்சினற பற்களையும் (மேல்கிழ என்னும்) இசைகளையுந் தீர்க்கப்படும யாசகர்களுடைய முகமலர்ச்சி யடையுமபடி (வேண்டு வனவற்றைக்) கொடுத்தருளுதலா னும், மிகு பூ தண தாது மேனி வந்திடலாலும் - (அன்பர்க ளாலே சாததப்படும) மீருந்த பூக்களினது குளிராத மகரந தங்கள் (திரு) மேனியிலே வந்திருந்ததலினனும், * மையில இருந்தவளம் தழைத்தலாலும் மயில் வாகனத்திலெழுந்தரு ளியிருந்த சிறப்பு வளாதலினனும், எனக குமார்க்கடவுளுக் கும் பொருள்காண்க.

திருத்தந் கலைதலைச் சங்கீததின் மேலெழுதி உசவ்வாம பலங் கொடுக்குந், செந்நின், கரன்புற மடுததிடுதி யெங்கணுந் திகழுழிப் பயிசெழிகளுந், -சுருத்தந்த மேதக வறகோடி யரியகந் கடகத் தி டத்திலமர்ந்தி, காமாகி மேலேறி யோடியும் வருதிய்க காரணங் கருதி லெல்லாம், -பெருந்தனங் ளும்பொருந் தப்பரங் குன்றிலுன் போ லுட் ளனித்திருந்தான, பொருவில்பல சமய்களு மறைமிருதி யாசம புராணமும் புக்கலவருந், -ருத்தந்கள பலவுமொன றுகின் தல் னுடனம்புலீ யாடவாலே, யருட்பிழம் பூகிய தெருட்பழம் பொருளு ட னம்புலீ யாடவாலே.

(உ)

* மயில் - மையில போலி.

(இ-ள்) திருநதரு அலைதலை சங்கத்தின்மேல் எழுதி-
 இலக்குமி வாசஞ்செய்யாநின்ற பாற்சட லினிடத்துள்ள சங்
 கைப்போல (வெண்ணிறங்கொண்டு) மேல்நோக்கி வருகின்
 றாய், செவ் ஆடல அங்கு ஒடுகுகும் செம் தினகரன புறம்
 அடுத்திடுதி-சிவந்த ஆமுற் பூகளைக் குவியச் செய்யும் சிவ
 நத சூரியனிடத்துவத யடுத்ததுச சோகின்றாய், எங்கணும் திகழ்
 உயிர்ப்பயிதழைக்க கரு தந்த கோடல்-எவ்விட
 ததும் வினங்காநின்ற உயிருடனகூடிய பயிராக விளையக்
 கருவைக்கொடுத்த மேன்மையை மிகக்கொண்டிருப்பாய்,
 அரிய கற்கட்குத்து டிடத்தில் அமரதி-அருமையாகிய கற்க
 வீட்டினிடத்துத் தங்குகின்றாய், காமரி மேல் ஏறி ஓடியும்
 வருதி-சொல்லியு மேகத்திலு மேலேசென்று தவழ்ந்தும்
 வருகின்றாய்-எனச் சந்திரனுக்கும்.

இனி - திருந்து அம் கலை தலை சங்கத்தின்மேல் எழுதல் -
 திருத்தப்படுக கலவியையுடைய முதற் சங்கத்தினிடத்து
 (ததாமுமொரு புலவராகத்) தோன்றுதலும், செவ் ஆம்
 பலம் கொடுக்கும் செந்தில் நகர் அனபு உற் மடுத்திடுதல் -
 செவ்வையாகிய பிரயோசனத்தை (அடியார்களுக்குத்) தந்
 தருநான் திருச்செந்துராகிய தலத்தில் ஆசைமிகக் கலந்
 திருத்தலும், எங்கணும் திகழ் உயிர் பயிர்தழைக்க கருத்து
 அந்தமே தகவு உற் கோடல்-எவ்விடத்தும் வினங்காநின்ற
 ஆன்மாக்களாகிய பயிர் வளம்பெறும்படி (திரு) உள்ளம்
 அழகையே தகுதிபொருந்தக் கொண்டிருத்தல், அரிய கற்
 கள் தக திடத்தில் அமர்தல்-அருமையாகிய மலைகடோறும்

தகுதியாக உறுதியுடன் நன்கியிருந்ததல், காமாரிமேல் ஏறி
ஒடியும் வருதல்-மன்மதனைவென்ற சிவபிரான் திருமேனி
மேலேறியோடியும் விளையாடிவருதல் எனக் குமார்க்கட
வுளுக்கும் பொருளாகுக.

குறிப்பு—சூரியனிடத்திலே சந்திரன் போய்ச்சேர்வது
தினம் ஒருகலை சந்திரனுக்குக் குறைதவற்றாகாணக. பாய்கள்
விளைவதற்குச் சந்திரன் கருவைதருவது-தொன்று தொ
ட்ட நூல்வழக்கு.

மண்ணி || விர வறவெழுஞ் செங்கேழிளங்கதிர் வயங்குவான புல
வனாகி, மன்னுமிய விதிலை பெருமையா மெனநெண்ணி மலமமுனி
யாதிமறோக, —கெண்ணிலபர கலைகளும் வழங்கினு னீயுமோ
வேற்பதிகழ வென்றுசற்று, மெண்ணம் லொருமித திரறகுதவு கலை
யெண்ணிரட்டியும் வாகருவாயேல, —விண்ணிலிர வுறவருது வெளி
றியக் கருகுறைய மேயநிற் கென்னமேனமை, வெண்கயிலை நீகா
பரங் குன்றிலுந் துனமுனிவா விபுதாமுதல் மேலேவானே, —ரண்ணி
லப யந்தருந் குமரகுரு பரனுட னம்புலீ யாடவாவே, “யருட்பிழம்
பாகிய தெருட்பழம் பொருளுட னம்புலீ யாடவாவே. (௩)

பொருவிலரி தாயது லொருவனிற் கற்றவன் * பொன்மனைவி
தாரைதன்னைப், புன்மதி யெனச்சொல்ல சீசெய்த பாதகம் புந்தியி
னினைந்தபுகல, —வெருவியுள நானுட் கொளியிருந் தனமதுவும்
வெள்ளிடை விலங்கல்போல, மேலகீழினததூற தெரிந்ததெம் மிறை
யவன் வேடமுதலாயமேய்த்து, —லுருவியலு மொருபரம குருவென
வருத்தனக் கொருகுருவு மில்லையென்ன, வோதா துணர்ந்துகுறை

|| இரவு-இருளுக்கும் யாசததுக்கும் பொது.

* பொன் அழகு.

யொன்றுமில் லாதுதனை யுளளுவா ளுடைமிகற்றி,—மருவ்பொழி தரு
பாங்கு கிரியிலுள னிதுசமைய மமபுலீ யாடவாவே, யருட்பிழம் பாகிய
தெருட்பழம் பொருளுட னம்புலீ யாடவாவே. (ச)

எனனைமுழு மதியெனன நாளுதகு நாள்வளாந திடுவெனென நி
யிசைத்தா, லிஃதொக்கு மெனினுமா காணிமா காணியா வேறுமுறை
யிழிவையதனா,—லுனைமுழு மதியெனப செந்நகனநி தனறியும்
மெருவூம லுட்களாங்க, முள்ளா யிதைச்சிறிது முள்ளாயகொ லாதலி
னுனககிவ னுயாநதவனகாண்,—டெனனையின் ழுனசமு கரம்பை
பைக கண்ணலசெந தேடுனமுரு தீம்பலாமாச, சேருமடி யாரெனச்
சூழும் பரங்கிரிச செவ்வேள சிறந்தசெவிலி,—உனனைநிக ரின்னருள
சுரந்தசே யாயினு னம்புலீ யாடவாவே, யருட்பிழம் பாகிய தெருட்
பழம் பொருளுட னம்புலீ யாடவாவே. (ரு)

ஈ மறவதே கொண்டெரு பெருமபூத மன்றபில வாய்பிளந
துணனுமுனனோ, வரையைப பிளந்தெதெ தயாகலைப் புலவனுயிர்
மாயா தளித்ததூமபோ,—ருறவாகையேபுனையு மவுணாகுல வேரோ
டொருங்குத தம்பாகோமாற், குயிரோடு பொன்னுணை முதலியது
மன்பினு ளொருகவி யுரைப்பவாசகும்,—பிறவாத வரீனநத நிலையு
ருளு வதுமிவன் பேரருட் சத்திவடிவாய்ப், பிறங்குசெந கைவே லுன
ககுவேண் கிவதுநீ பெறுவதற் கையமின்றா,—ஹவாணா தொழுது
கொண் டாடும் பரங்கிரியி லம்புலீ யாடவாவே, யருட்பிழம் பாகிய
தெருட்பழம் பொருளுட னம்புலீ யாடவாவே. (சு)

கண்டவர்க ளிதுவென்று மதுவென்று நனிபெருந் கலகமிடு
கீடவுளெல்லாக், காதையினி லன்றியெதிர் னுண்டிலே பிழ்க்கொடிய
கலியிலோ ராறுமுகமா,—மண்டல மிலககவெளி வருதெய்வ மிவனா
கு மறைவா யிருப்பனென்று, மதியின்மிக் கோசிரட் டுறமொழித

லானமதி மயங்காது வீரசுவீரையிலு, — விண் - ல மதிச் செழுநக ஸ்ர
பகப் பைங்கிள்ளை மெனபூவை தங்களுக்கே, — வீடென மலமுட்கொ
துங் கிடுதீற் கெழுநதுமிச மேலோங்கு கோபுரரசு, — ரண்டாபுச்சுழ்
தென்பரங் குன்றினில வரந்தருவ னம்புலீ யாடவா, — வே யருட்பிழும்
பாகிய தெருட்பழம் பொருளுட னம்புலீ யாடவாவே. (எ)

முடிபடா நின்றதலை விண்ணவாசன் கட்டுமுன முளரியங் கட
வுண் முனனேன், முனப்பட்ட பாசெற் றாயினுமறித்திலாய், மூரண்ட
முகமுட்டும், — முடிபடா நின்றபே ரோதையெய தெழுமவுணர் படு
களங் குறுகியப்பாற், பட்டா ரெனுஞ்சொலபு வ னப்பரப் பெங்குணும்
பரவியது பாரத்திலாய்கொல, — கடிபடா நின்றலா கடம்டணி தடம்
புயன கைவேலக டாமிவைகருக, காரணங் காணினனு முடியிலெவ
ராயினுந் கந்தன மிந்தனாந்த, — னடிபடா ரிலலைத் தென்பரங் குன
றினி லம்புலீ யாடவாவே, யருட்பிழும் பாகிய தெருட்பழம் பொரு
ளுட னம்புலீ யாடவாவே. (அ)

|| ஒப்புறுவ ரேனுமொரு வரையொருவர் வந்துகண் டென்கிழ்த
லுலகியற்றை, யுவர்வொப் பிகந்தவ னழைத்தாலும் வந்திலா யுறு
சினங் கதுவிலுனை, — யிப்புலியில் வரவழைத் திடுவெ, முடி யுாதெ
ன்ன வெண்ணற்க நீயிவன்ற, சென்னுமிறை பணியிலொரு பணி
யெடுத்தேவிலுனை யித்துவந் தெதிராவிடுக்கு, — செப்புலா பப்போ
துணக்கெனன பெருமையிது சிக்கெனத் தேர்ந்துவந்து, சேர்ந்திடிற்
றிருவருட் கிடனாதி யாடவர் திருத்திமட வார்கண்முலைமே, — லப்பு
கன பங்கமழ் பரங்கிரிக் குமரனுட னம்புலீ யாடவாவே, யருட்பிழும்
பாகிய தெருட்பழம் பொருளுட னம்புலீ யாடவாவே. (கூ)

ஒருங்னென் பார்தன் பொருள்வேறு கூர்ந்துணர் தியுறுதுணைவ
ரோரிலக்கத், தொன்பதினம் ருளரவரு ளொருவரன் டங்களை யுடை

|| ஒருவன் - என்பதற்கு வேறு பொருள் ஆட்வாகனத்தை
யுடையவனென்பது.

ததுடைத் தொழியினை—வருவரிவை முழுவித முணர்ந்தேனும் வருக்
வீனி வாரா திருத்தியேனின, மாறாய் மேற்றதை கைம்மா நெடு
த்துமுழு மாசுசெய வரவிடுப்பன்,—கருவபங் கப்படுமு னீதுகாறும்
வாராக் கடுப்பிழைகள் கமியெனறிவன, காலினி லிடும்பணிகள் கை
யிற் செய்ககடவை சண்டது வினமபிளையா,—மருவரா தன்பர்பத
வுமபரங் கிரியிலவந் தமபுலீ யூடவாவே, யரும்பிழம் பாடிய தெருட்
பிழம் பொருளுடனாழபுலீ யாடவாவே. (௧௦)

அம்புலிப்பருவம் முற்றிற்று.
ஆகப்பருவம் எ-ககு விருத்தம் (௧௦) .

எட்டாவது: சிறிற் ப்ருவம்.

கூடுந் தவள மணிமுததங் கொழித்திங் கெடுத்தட் குறித்துநீள்
கோட்டை யிட்டு மழப்பருவங் கோடற் கேறபக குழுவிலிளை
யாடும் பரிசு பாரததெமமோ டனவ ளாவு மப்பருவ
மமைந்து மதற்கொல லாயிடையூ ருறற லழகோ வருளாளா
வூடுஞ் சினங்கோங் கிளமுலையா ருதைநதுந் தணியா துறமகிழ்ச்
ருளநெக் குருகி யுதுதவிர்க்கு முபாயம் யாதென் றுண்ணினைந்து
தேடுஞ் செழிய னாட்டரசே சிறியேரு சிறிற் சினைதேயேலே
தெய்வச் சைவப் பரங்குளைய சிறியேரு சிறிற் சினைதேயேலே. (1)

நிறம்பார்த் தெடுத்தப் பன்மலரு நிரவ விரவி நின்னடியார்
நினக்குத் தொடுத்த மாலைவென நீல முதற்பன் னிறமணிகள்
புறம்பார்த் தவர்கண் வழுக்குறச்செய் புரிசை யரங்கு புறந்திண்ண
புதுக்கு மருமை பார்த்திலையுட் பொருமை யில்லார் போற்புகழ்சா
லறம்பார்த் தேனுஞ் சினந்தணிதி யருமைக் குமரா மன்பெண்பொன்

சிறிற் ப்ருவம். மகளிர்கட்டி விளையாடுஞ் சிறுவீட்டை யழிக்
குஞ் சிறுகுறம்புசெய்த விளையாடும் பருவம்.

ஞசையாலும் பிற்வாழி மடுக்கு நீதியாருமென்றந்
திறம்பாச் செழிய ஞட்டரசே சிறியேஞ் சிறநில சிதையேலே
தெய்வச் சைவப் பரங்குன்றாய் சிறியேஞ் சிறநில சிதையேலே

ஏனோச் சிறுவ ரெனவிவனை யெண்ண லீரென் றினைப்பதுபோ
லிருகாற் சதங்கை யொலிப்பமறு கிடைநீ வீனீயாட் டெய்திவர
மேனைக கிருகண் மனீயாந்தாய் விதெநா னென்னத தெரிநதுமெதிர
மேவி யழையே மியாமெனிலுன் மீதோ ருழையென் வள்ளுநவது
போனைப் புயனீ ருந்தகடல சூழந் திசைக டொழமவிசையந்
தொடங்கி யெழுந்த நந்திகணத் தொல்லோர் வலியுந் தொலைத்துவரு
சேனைச் செழிய ஞட்டரசே சிறியேஞ் சிறநில சிதையேலே
தெய்வச் சைவப் பரங்குன்றாய் சிறியேஞ் சிறநில சிதையேலே. (௩)

அழிகருந் தொழிலுன் நல்லதனாக் காரு நினக்கே தவ்வெருநீ
யபேத மதனாற் செய்யநினைந் தாயோ வெமைப்போ ளுமையாமற்
பழிகரும் பிறாசொல வசைக்கென்ன பகாவேநதகட்டுப்பகட்டுவரால்
பாய்ந்து பூக மிடறெழுததப் பரம்போயப் பலாமாப் பழங்கனையுட்
கிழிகருந் தடையாற் கற்பகப்பூந் கிளைமட் டொடுககிக கீழ்வருநீர்க்
கேணி மலர்த்தேன் பாய்பழனந் கிளருஞ்சாலி கெழீஇயவனாஞ்
செழிக்குஞ் செழிய ஞட்டரசே சிறியேஞ் சிறநில சிதையேலே
தெய்வச் சைவப் பரங்குன்றாய் சிறியேஞ் சிறநில சிதையேலே. (௪)

இருவார் கிழிக்குந் களபமுலை யேந்தியிதண்மே லெழுநகுறமா
னியல்கான் பூல்க ஞாறுத்துதழும் பேறி யிருப்ப தே டென்று
மருவார் கலகம் பொருமையினுல் வண்கரு மண்ட வாணர்முடி
மகுட மணிப ளுழைவினே வாதென் றுலு மலரடியாற் [ய்
பொருவார் திரைப்பும் பொருநையிரு புறத்து மடியாரா புரிந்திடுமெய்
பூசை மடமுஞ் சிவாலயமும் பொலிய மலியும் புண்ணியத்தின்
நிருவார் சேழிய ஞட்டரசே சிறியேஞ் சிறநில சிதையேலே
தெய்வச் சைவப் பரங்குன்றாய் சிறியேஞ் சிறநில சிதையேலே. (5)

இருகூழ் கணிப்பூச தருமிழந்தீ முழிற் பொற சுண்ணங் கொ
டி சசியாக, எரிடகூறு கரிக் கொம் பிலக்கைபோ யிசைய லிறுகிச் செ
ருகினனாரு, — குருக்கும், வெள்ளிக காமபாக வயாபொற் குடையொத்
தொளிரும்பு, — லொழுக்குஞ் செந்தே னேடையென வறவும்பெருகி
யோடியயன, — மருக்குந் தளவாய்ச சியாமுலையெனஞ் சூழ் பாய வளர்
சாமை, வரகு விளைவுற வசவுந்திர வாரா பூர்வி மாந்தியுளஞ், —
செருக்குஞ் செழிம் ஊட்டரசே சிறியேன சிறில சிதையேலே, தெ
யவச் சைவப் பரங்குன றாய் சிறியேன சிறில சிதையேலே. (அ)

நெய்யுந் தயிரும பாலுநவ நீத மோடு நிதந்திருடி

நெடுமா லுண்டா னூதியமென் னிகழ்ந்த தென்று நிரைவளைகைப்
பெய்யுந் கவினூரடியினனா பிறங்கு மிரதப் பெயாக்கேற்பப்

பேணியவையா வையுஞ்சுமநது பெரிய விலாபமு பெறக்கொடுபோ
ய்யயுந் தமதூராகுறிஞ்சிமுலையோங்கு மருதத் தூட்டுவோ

இருவா மூர்த்தி களையாட்டி யூட்ட நலகியுயாசருமஞ்
செய்யுஞ் செழிய னூட்டரசே சிறியேன சிறில சிதையேலே

தெயவச் சைவப் பரங்குன றாய் சிறியேன சிறில சிதையேலே. (எ)

ஒங்கு பொழின்மேன் மேல்வளர வேராழித் தே ரூர்புரவி

யுனுடபப் பொழுது பலாககனித்தே னுண்டு வண்டு பெடையுடனே
தாங்கு கமலா சனத்திருந்து தனிபா டிசைக்கே தன்கமலரிற்

மங்குந் குருகு நெடுங்காயாத தருதனு னிழிலைத் தன்னடியுந்

வாங்கு மமையத் தாங்கெழுந்து வருங்கான் வாழ்க்கை வாரணமு

மகிழ்ந்து கேட்ப விடைநிலைத்தீ வகம்போற் செல்லு மருதவளர்
தேங்கு செழிய னூட்டரசே சிறியேன சிறில சிதையேலே

தெயவச் சைவப் பரங்குன றாய் சிறியேன சிறில சிதையேலே. (இ)

கூறு மடந்தே தகைமலரிற் குளிரவெண் டாது செண்டலன்
னிக், கொண்டு பூட்டு விற்பொருள்போற் குறிஞ்சி போய்க்காரக் குஞ்

சரத்தை,—யேறும் வெண்குஞ்சரமெனமெய் பெங்கும் பொதிய விது
வானோ, ரிறைவன் களிமென நெண்ணியின்னு மிரண்டு கொம்புக்
கெந்தவின—, யூறு வந்த தெனவிரங்கு வோமான் சணிபபூ வொ
ழுக்கியதே, னுடலங் கழுவப் பண்டையுரு வுறும் பேர்தங் குண
மைகண்டு,—தேறஞ் செழிய னுட்டரசே சிறியேரு சிற்றில் சிதை
யேலே, தெய்வச் சைவப் பரங்குனராய சிறியேரு சிறில சிதை
யேலே.

(௯)

ஒருர் தலம்பே ஞானவுமன்ப ருளக்கேர யிலினு மோராற
றுச்சி மீது மறைமுடிய முலகம் பன்டச்சோ ஞெளிராசையுந்
காரூர் மிடற்றெம் மிறைமாரபுங் கௌரி மடியாக் கவிறைவீசங்
ககன வாழ்க்கை யமரிதற கதிரமா முடியுங் களபயுலை
வானா தெய்வ யானைவள்ள, மலாபபொற் கரமு பூதியினுன்
மாசு படுமே யாதலினுன் மறைநா புரபொன மலாடியாற்
தேருர் செழிய னுட்டரசே சிறியேரு சிற்றில் சிதையேலே
தெய்வச் சைவப் பரங்குனராய சிறியேரு சிறில சிதையேலே. ()

சிற்றிப்பருவம் முற்றிற்று.

நுகப்பருவம் ௮௦ விருத்தம் ௮௦.

ஒன்பதாவது: சிறுபறைப்பருவம்.



அரும்புமலர் காய்கனி யகத்தடக கிப்பருவ மாங்கெய்து போதி
லொவ்வொன், ழகவெளி யிட்டியர்ந தோங்கியொரு நிலைநிரு மரிய
கற் பகரிகர்ப்பு—விருமுபுசத் தியதிரி சுமாதவன மொடுபிரம் விட்டி
னுத் தருவமேன்மை, மிக்கம ராபுரி யெனுந்திருப் பெயர்களை
விடாதுள் ளமைத்துமேன்மேல்,—அரும்புகிய யுகமீ ரிரண்டிற்கு
ருறையேவழங்குமான் மியமிருந்த, மாதலமி தென்றுவன் தஞ்சலித்

சிறுபறைப்பருவம். சிறியதோற்கருவி தட்டிவிளையாடும் பருவம்.

தென்கிற்று மன்புதியும் வானுள்ளிருந், திருமபூதில் செயாவருள்
புரிந்திடுவ கதவேண்டி சிறுபறை முழக்கியருளே, திருப்பரங் கிரியினில்
விரும்புறுங் குருபரன் சிறுபறை முழக்கியருளே (க)

மணியெய்தி பொருதருவா மானத தொலைதமரா வாழ்விதது
தற்குநினனே, வறவிட்ட வராசுடைத் தம்பிரான் கண்ணழலகண மன்
னுமொரு வடிவமாகித், — தொண்டிசைய முதவிபல நிறகும் தாற்றத்
துணிகுவரு தோற்றிமொப்பத், தூயநா ரதமுனி மகத்தெழுந் தண்
டச சுவாதுதலங் கிடுகிடுனென, — வெண்டிசைய, வெடிபட்டுடு
நடுங் கக்கிரிக னெட்டுமெய் மிகசரிகளோ, டின்றுந் திடுக்கிட் டொளி
ப்பவெழு கடலபுரண டிடவொரு முழக்கமிடுகோத், — திண்டிற்
மிகுஞ்செய்ய தகரேறு சேவகன் சிறுபறை முழக்கியருளே, திருப்
பரங் கிரியினில் விரும்புறுங் குருபரன் சிறுபறை முழக்கியருளே. ()

வேதங்க ளாகம புராணவிதி காசங்கண் மிருதிகண் முழங்கமுனி
வா, வேதியா மகத்தழன் முழங்கநா லெஞ்ஞாறு வெள்ளந் திரண்டெழு
நத், — பூதங்க ளைமெரும பூதவலி பெற்றேழு புணரியினு மிகமுழங்
கப், போததுகிர வஞ்சமெனும் வஞ்சமலை யங்கைவேல போக்கிப்
பிளந்ததற்கீண், — மாதங்க் நிகாவீர வாகுமுத லியதுணை வரைக்கண்டு
சிப்பியொன்றை, வகிரதவலை மகியா வரம்பெற்ற பனமணி மகிழ்ந்
தெயிப் பவரைமானசு, — சேதங்க ளவரா தேதேதருள் செய்யுந்
வன் சிறுபறை முழக்கியருளே, திருப்பரங் கிரியினில் விரும்புறுங்
குருபரன் சிறுபறை முழக்கியருளே. (ங)

அடிக்கடி பெருங்கலக் கிடுமசுரா. மேற்சின் மடங்காது மேரு
வுமபோ, ராற்றவரல போல்வருந் செம்பொன்ற நிருஷ்ட வமைந்த
தே ரதனின்மேரு, — முடிக்கடி மிதித்தேறு மணிமிடந் தெந்தை
போன் முரதுற விவாந்துவெற்றி, முரசுக்கண் முழக்கமும மலகிள்ள

|| முடிக்கு - உருபுமயக்கம்.

உஅ

திருப்பரங்கிரிப் பிள்ளைத்தமிழ்.

பிளக்கின்ற முழுஞான மொப்பவொருகைந், நொடிக்கடி கையிற
சென்று கயமுகத் தாருகளை நூறிவிரு கூறுகெய்யடி, நுதிவே லெடித
தனைய தாருகை மனைவியரை நுககழை முழங்கநோனமைச, —செ
டிக்கடிகொண் மெய்யவுணா குலவே ரறுப்பவன் சிறுபறை முழக்கி
யருளே திருப்பரங் கிரியினில விருப்புறங் குருபரன், சிறுபறை முழக்
கியருளே. (ச)

தாருகா சுரணரக ணேடுசெங் குருதித் தடங்கட வியற்றிமேலூர்,
தருவாகுமு முழுங்கு மறச்செயுங் கோடவேந் தழலபொதிந் தனைய
செய்ய, —போருகா தொளிறுகூர் வேலிஹை சுரவணப பொய்கை
யுண் டாக்கியதனுட், புனலபமந் தாடுவார தருமமே யாதிகாற் பொரு
ள்பெறத் தந்துபொன்மர் —மேருகா முகமெனக் கொண்டவிறை
யினிலுமிவன் மேலென விளங்குமாற, மெனமுக மலாநதஞ்ச லீரெ
ன்று முப்போது மேவுபு விடாதுதன்னைச, —சேருகா வலனாதி யார்க்
கபய மிவள்ளல சிறுபறை முழக்கியருளே, திருப்பரங் கிரியினில விரு
ப்புறங் குருபரன் சிறுபறை முழக்கியருளே. (இ)

வேறு.

பீடுறு திருமால் பெற்றிடு மருமைப் பேதை யொருத்தியைநீ
பெருவா னிறைமக னாகென் தேவிப் பிணை றொருத்திதனை
வேடுவர் பாடொரு சிவமுனி மகளாய் மேவென றுயதத்தினை
விளைவா லவணமுலை யளமர் மயலுற வெங்கா னிற்றேடி
வாடுத லெய்தி மீதண்கீழ் நின்றரு மறைகண் முழக்குதல்போல்
வந்தனை செய்தனை மருவுக் வென்றித் வசனம் பற்பலவாய்
மூடுத லின்றி முழக்கிய் முருகன் முழக்குக் சிறுபறையே
மூகிற தலையன் மாபர மலையன் முழக்குக் சிறுபறையே. (ஈ)

அதிர்வன் பரவை வருமபரி செனவரு முசரத் தலைவரையங்
கடுபுய வரையீ ராறின மலாகுர வலரிற் தேனுணடு

பீதிர் பொன்பயின் பெண் பொறிவிரி சி்றையளி பெட்டையத் தொழுதி
 டேச்சு துனிதவிர் சீபாது புணாந் திடல் பிரிவுந் றோடாமே [ன்சொற்
 கதிர்துன் நியகிண கிணிகண முழங்கிய சுமலச் சேறடி யாய்
 கதிதந தருளும் துரையம பதியமா கழகத் தினிலேறி
 முதிர்சொந தமிழை முழக்கிய முருகன முழக்குக சிறுபறையே
 மூவிரு தலையன மாபர மலையன முழக்குக சிறுபறையே. (எ)

அநதியி னம்பிறை தங்கிய செஞ்சடை யத்தனை நிச்சமுவி
 யன்பினி னைஞ்சிய கந்தெளி யுந்தவ மறவவ் ரெனுவுருவி
 யிந்திரன் வெந்துய ரம்பட வென்றிடு மெததனை யசுராகுந்
 மெஞ்சுபெ ருஞ்செரு வொன்றுசெ யுமபடி யிததல மதிவெடுவுஞ்
 சந்திர ணுந்தவ மும்பொதி யம்பயில சததிய் முனி டுருளென
 தண்டமி மெழை நூம னைசெழு தென்றலி தததொடு பரவுமெழின்
 முந்திய செந்நிலின் வந்தறை பூம்பனமு முக்குக சிறுபறையே
 மூவிரு தலையன மாபர மலையனமு முக்குக சிறுபறையே. (அ)

வேறு

சூலமறை யிற்கிளா மணிமகு டத்தனை நிகரெனவே
 குவிநகிரி வீச்சிக டொறுமுறை யற்புத முழுமணியே
 கலகமி டற்கெழு மவுணவி ருட்கிடா புரிசுடரே
 கடவுண்ம டப்பிடி மருவிய ணைத்திடு பழகளிற்
 யல்கிலு யிர்ததொகை முழுதும் ளித்தருள செய்முத்தலே
 யரைநொடி யிற்புவி பலமுறை சுறறிநி மயிலிறையே
 பலசம யத்தொரு கடவுண்மு ழுக்குக சிறுபறையே
 புரமலை யிற்பொலி முருகனமு ழுக்குக சிறுபூறையே
 மடம யிலைப்பொரு குறமக னாககெதிர் பயமுறவே
 வளரும் நுப்பொடு பதமுமி ர்ட்டிற வெழுக்கவுனா
 கடகளி றுக்கிளை யவனென வுற்றொளிர் தருகுமரா
 வ்யிலை லைக்கிறை விழியிலு தித்தருள் சிறுமதலாய்

சு0

திருப்பரங்கிரிப் பிள்ளைத்தமிழ்.

தடமுலை மத்தக மொடுபொரு பொற்பினா மீழ்ச்சுழகர்

தமிழைவ ளர்த்துத வியபுல வீர்க்கொரு குருபுனே

படநட னீதத்வன் மருகமு முக்குக சிறுபமையே

பரமலை யிற்பொலி முருகமு முக்குக சிறுபறைபோ.

(சு0)

சிறுபறைப்பருவம் ழந்நிற்று.

ஆகப்பருவம் சு-சுரு விருததம் (சு0)

பத்தாவது சிறுதேர்ப்பருவம்.

உப்பகை புறப்பகை யினுமொரிய தென்றுமுன் னேருரைக
கின்றவுரைபொய, யோகுகி லென்னெவந தாருக்கீ முதலோரி னுள
முருகி யுறுகணமிசுரு—விட்பயிலும் வாழ்வரசி னேழிழந் துருமாறி
மேருமலை மேவியங்கண, மெலிவாய் மறைந்திருக கினைவிர திரரு
மேலைவா னுடர்வெளிவந—தெட்பகவு நோபகை மிலலா துள
ளித திரவிகதிர் செலலுமிடமெங், கெங்குமவ ரகாமணிப் பொற்
ருருட்டிதந் கெண்டிசையி னெலலைமுழுதந—திட்டிரிகு தெய்வத்
திருத்தே ருருட்டுரீ சிறுதே ருருட்டியருளே, திருவளா பரங்கிரியு
ளருள்பொழி தருவகனச் சிறுதே ருருட்டியருளே. (க)

மென்றோல் பொதுகதசெந தசையுடம பென்னிலுண் மேவிப்
பிளக்குமற்றை, வீராவேல போலாது வயிரக கருங்குன்றும் விளளப
பிளக்கும்வேல்—யனறோ தரஞ்சுழற நமமேல விதிததலபோ லாண
டலைத் துவசனின்னு, மந்தோ விடுக்கிலதை யாறறுவார் யார்கொ
லென் றஞ்சிவ னீனச்சுமநது—நினறோ மெனிறபயயி லென்றே கரு
ங்கட னினைநதோ ருருத்திரண்டு, நேர்வநது நிறறல்போ னிற்கும

சிறுதோப்பருவம் - பருவத்துக்கேற்ற கைத்தேருருட்டி விளையா
டும் பருவம்.

பசுந்தோகை"நீண்முத் திவர்த்துநிதத்ஞ்—சென்றோகை யுடனன்பா
(தெரிசிகக வருபவன்) சிறுதே ருருட்டியருளே, திருவளா பரங்கிரியு
ளருள்பொழி தருங்குகன் சிறுதே ருருட்டியருளே. (உ)

ஆயிரத் தெட்டணட மரசுநூற் தெட்டியுத மாணநினை யவமதி
த்தோ, னாகமிரு பாகமா கப்பிளா தெறியுநின் னங்கைவே ஸற்பவாழ்
நாட்—பாயிரத தநதமிய ஸறியீத பிறரையென பாடுகள படுத்துமோ
யாம், பார்த்திலோங் கேட்டிலோ மெனறெனற ,போகுகளம பயில்
பொருநா பாடவசுரா—வாயிரத தநககக ஸ்ளோட்டீ ரென்புதோல்
வளர்கரம பாதிசரிய, மண்டுசிறு குண்டகட் கிசுநம பேயுண்டு மலிழ்
பறந தலைவழுகுரு—சேயிரத தமபடிந தெழுத்த ருருட்டிச் சிறுதே
ருருட்டியருளே, திருவளா பரங்கிரியு ளருள்பொழி தருங்குகன் சிறு
தே ருருட்டியருளே. (ங)

ககருசெங் ருருதிசுட லாகவவு ணப்பிணக காடுபோக களமெ
லாளுகும், கரையாக வமபொன்னி னாற்செயுக காடபறந கைகருட
நா கதிர்விடுஞ்செம்—மொகருளா வெள்ளென்பு முறிகளையன் முத
நான ஸூரிமீ னாமுழுததோ, முறறுமுடை பட்டதத் தெடங்குநா வா
யென்ன மெய்யீப்பயீ காமனாக—வெகருகுடா வீங்கினை முண்டுக
ளிகளதி லிவாநதுவிள யாட்டியற்ற, வெஃகமொடு பதினொரா யுதமு
மொவ் வோரையி லெடுத்திரும் போர்செயசெட்டித்—திசுருமுழு
விசையஞ்செய் மயிலேறு சேவகன் சிறுதே ருருட்டியருளே, திரு
வளர் பரங்கிரியு ளருள்பொழி தருங்குகன் சிறுதே ருருட்டியருளே. (ஃ)

மன்றல்கம முங்குழற் காடுகொண் டெழுருதவர் மடமா னிலங்கு
மாடில், வைத்துச் சுமககும்பொன் மலையிரண்டுடொடுத்திவ மாந
ங்க மார்பிலேநதி,—நின்றகன் கக்குவ டிரண்மஹும பழகலா னீடுபல
வரைகளெல்லா, நெறுநெறென் றேழுநி தரப்பொரு ப்யாசல நெரு
ங்குமீ ராறின்மேலு,—மன்றலர் கடம்பமலர் மாலையொரு காலத்தி
லவரிவதொரு காலத்தினுக், காகாத தாமிதெக் காலத்தி னுப்பினைய

லாகுமென் றன்பாசாததன்,—தெனறமிழ்ப் பாங்கில யேவியந் தணிப வன சிறுதே ருருட்டியருளே, திருவளா பரங்கிரியு' ளருள்பொழி தரு வ்குண சிறுதே ருருட்டியருளே. (இ)

குட்டைக சுருங்குளரி கொட்டுக கிசைநதுசெகீ' ரஞ்சிக கொழு நதழற்கட், குருதிமொழு சவுணாதலை குறையுடற கட்டைகை கோத துத துணங்கையாட,—நெட்டைப் பருங்கருங் கையெடுத்த தறுதலைக ணிரைசெருகி யகைமுனனா, நீளவரன முறித்துநோ நிற்பப் பதித ததி நெநெதிரீ' ணீரம்புகற்றுங்,—சுட்டைத் திறம்பா திறுககிரின் றுபாபூத கணநாதா கைகளவருடிக், சுளம்பாடி விளையாடி மகிழ்ம பெருமபிணக காட்டொடு ஈலனகிடநத,—திட்டைக் கடந்தேறு தே ருருட் செவவ சிறுதே ருருட்டியருளே, திருவளா பரங்கிரியு' ளரு ள்பொழி தருங்குண சிறுதே ருருட்டியருளே. (ஈ)

ஆவலங் கொடியா மனத்தருவ' ரணடங்க ளர்யிரத் தெட்டிம னறி, யப்பாலிருந்திற கண்கொட் டறகுவிழி யாயிர மலாததலபோ னீ,—மீவலங் கொடியான முற்றேறு போதுவெளி விரிபசுந தோகை மிளிரு, டெனமயிலின மீதுமர கதவெறபின மாணிகக வெற்பிருந் தென்னமேவிக,—கேவலங் கொடியசெய லெனறுகரு தாதுமிசு கே டுருழநதவசுரா, கிணுமெனுங் களையற வெறிநதுதெய் வப்பயிா கிளை ககசசெய கிருபையுறற,—சேவலங் கொடியங்கை யுளவைத தெழுங் கடவுள் சிறுதே ருருட்டியருளே, திருவளா பரங்கிரியு' ளருள்பொழி தருங்குண சிறுதே ருருட்டியருளே. (ஏ)

தக்கனார் வேள்விக கிசைநதபழி மிகுதலாற் றம்பதி தவிர்த்து கிரியத், தாமோ தரஃபிரம னிரந்திரன் முதற்றேவா தாந்தா மடைத்த துன்பம்,—புக்கதிவன் வழியாக வென்றெண்ணி யோபிழை பொறு த்துநீ போதநல்கப், போரககனத் திற்குர பன்மனொரு சேவலங் பொ ருவிலொரு மயிலுமாகி,—மிக்கவறி யாமையோ டெம்முடல் பிளந்தி ட்ட வேரீகிறைவ காக்கவென்று, வேண்டவொன் றைக்கொடி யெ

கன்கவைத் தொ. நான் விமானமா மீதிவாருது,—செக்கருரு வாயி
கிதிருன விருடதவன சிறுதே ருருட்டியருளே, திருவளா டரங்
என்னப்பொழி தருங்குகன சிறுதே ருருட்டியருளே. (அ)

கலைமுழு துணா துகவை முகிருந் தமிழ்ப்புலனம கனியுநீ யாத
புறசங், கததமாட துனநதை கவியினிற குறநநனி கறபித்த கலை
லாணை,—மலைமுழையி லொருகுற ளடைநதிம போதுமன மகி
ராது பிசியதோகை, மயிலேறி யவனெதி ரெழுதுசிறை மீட்டருள
ரம்பல வழங்குரின்கோ,—நிலைமுழு தறிநதுந்ந சமுபபதெ தற்பொ
ணிரம்புதுதி யாகவவனவாய, நிகழத்தயிர பததமபடிததவா நீன
நவை நீடுபெறு வரமுநலருளு,—சிலைமுழு வெணுந்திரட் பன்னிரு
பாசலன சிறுதே ருருட்டியருளே, திருவளா பரங்கிரிய ளுள்ளப்பொழி
தருங்குகன சிறுதே ருருட்டியருளே. (க)

விலவச சிறப்புறற மாலிதைத தம்பிரான் வெருளிக் கிலகக
னோ, வியா ரியாநென்று நினையாது விண்ணவரை வேதனைக் குட்
ததுந்,—தொலவச சிரத்தேக முறநெருவ ராலுந தொலைக்கருந
புறமெயதுஞ், குரப்பகை தடிநததனை யூதியந துவசமுஞ் சொல
வதிராதேன நிறின்று,—நலவச சிரபடைப் புருகத னுகருவின்
ரகம் வாழ்வகலி, நாடோறு மனபதைக் கீட்டேறு மனபதை நய
ளம் வியநதருட்செஞ்,—செலவச சிறப்புடன பல்லாழி வாழ்ப
சிறுதே ருருட்டியருளே, திருவளா பரங்கிரிய ளுள்ளப்பொழி தருங்
ன சிறுதே ருருட்டியருளே. (க)

சிறுதேர்ப்பருவம் முற்றிற்று.

ஆகப்பருவம் ௧௦ - க்கு விருத்த ௩ (௧௦௦)

காப்புச்செய்யுள் ௧ - ஆக விருத்தம் (௧௦௧)

பெருபரங்கிரிப் பிள்ளைத்தமிழ் முற்றிற்று.

வேலுமயிலுநதுணை.

ஆண்பாற்பிள்ளைக்கவியினி க்கணம்.

இரண்டாமாதத்திற் காபபுக் கூறுதலும், ஐந்தாமாதத்திற் செங்கீரை கூறுதலும், ஆறாமாதத்திற் சொல்லுவதைப் பழகுகலும், எட்டாமாதத்திற் தாலாட்டுதலும், ஒன்பதாமாதத்திற் சப்பாணி கொட்டலும், பதினொராமாதத்தில் முத்துங் கூறுதலும், பன்னிரண்டாமாதத்தில் வாரானைக் கூறுதலும், பதினெட்டாமாதத்திற் சந்திரனை யழைத்தலும், இரண்டாமாண்டிற் சிறுபறை கொட்டலும், மூன்றாமாண்டிற் சிறுநீர்ச் சிதைத்தலும், நாலாமாண்டிற் சிறுநீர் குருட்டலும். இவ்வாறு பிங்குலநடைபிற கூறப்பட்டது.

பிழைதிருத்தம்.

திருப்பரங்கிரிப் புராணவசனம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
௨௧	௨௩	ன்னை	ம்மை
௪௪	௨௬	மாமதானபுரம்	மாதானபுரம்
௫௫	௧௦	மெடுததுக்	மெடுதது
௭௭	௨௪	களிளெ	களிலெ

திருப்பரங்கிரிப் பிள்ளைத்தமிழ்.

பக்கம்	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
௪	௧	பிள்ளை	ள்ளை
௪௦	௨௩	அ	ஊ
௧௧	௬	ஊ	௧௦
௨௦	௩	புதல்வர்	தல்வர்

